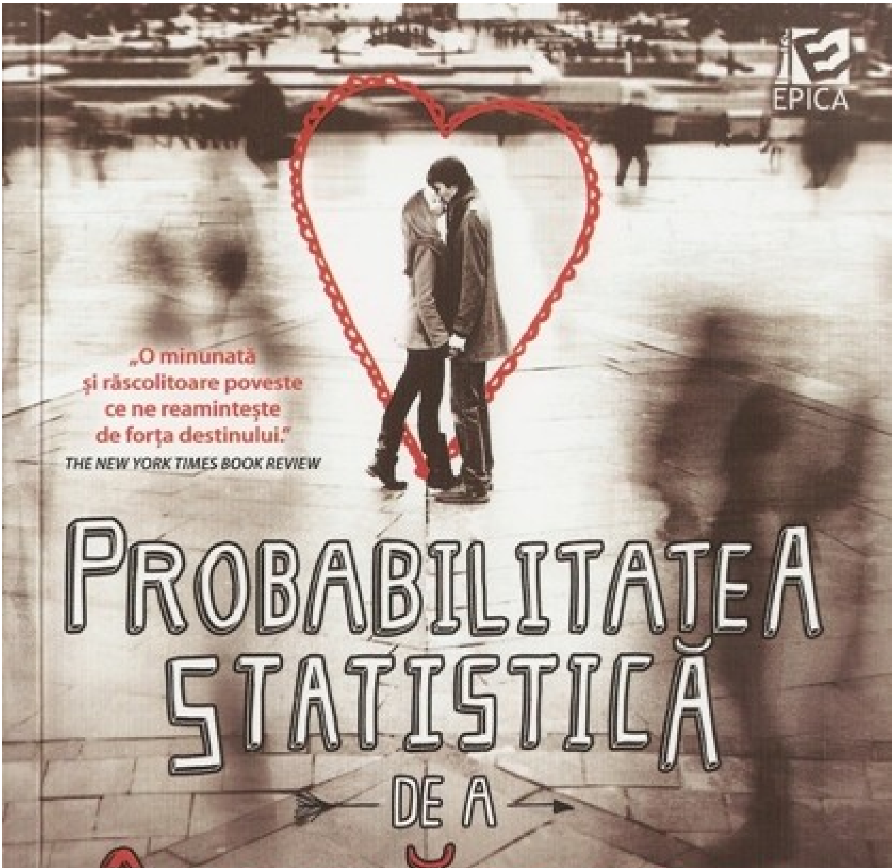
EPICA
„O minunată
și răscolitoare poveste
ce ne reamintește
de forța destinului."
THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW
PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE
JENNIFER E. SMITH

JENNIFER E. SMITH

PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE

Traducere din limba engleză şi note de ADRIAN DELIU
Titlul original: THE STATISTICAL PROBABILITY OF LOVE AT FIRST SIGHT

Pentru Kelly şi Errol

„Şi, o, există în viaţa asta
zile pentru care merită să trăieşti,
şi pentru care merită să mori”

Charles Dickens
PRIETENUL NOSTRU COMUN

PROLOG

Sunt atâtea posibilităţi ca totul să fi putut decurge altfel.

Să ne imaginăm ce-ar fi fost dacă ea n-ar fi uitat cartea. N-ar mai fi fost nevoită să intre înapoi în casă, în timp ce mama aştepta afară, cu motorul maşinii pornit emanând un nor de gaze de eşapament prin arşiţa după-amiezii târzii.

Sau chiar înainte de asta: să ne imaginăm că n-ar mai fi aşteptat ca să-şi probeze rochia, şi ar fi observat mai devreme că are bretelele prea lungi, astfel încât mama să nu mai fie nevoită să-şi care după ea vechea trusă pentru cusut, transformând masa din bucătărie într-o masă pentru operaţii, într-o tentativă de a mai salva sărmana bucată de mătase purpurie, lipsită de viaţă, în chiar ultimul moment.

Sau mai târziu: dacă ea nu s-ar fi ales cu o tăietură de hârtie când şi-a imprimat biletul, dacă nu şi-ar fi pierdut încărcătorul telefonului, dacă n-ar fi fost aglomeraţie pe autostrada către aeroport. Dacă n-ar fi trecut de ieşirea de pe autostradă, sau dacă n-ar fi bâjbâit cu monedele pentru taxă, de douăzeci şi cinci de cenţi, care i se rostogoliseră pe sub scaun, în timp ce oamenii din maşinile aflate în spatele lor se lăsau cu toată greutatea pe claxoane.

Dacă rotiţele valizei ei n-ar fi fost descentrate. Dac-ar fi alergat doar cu un pic mai repede către poartă.

Cu toate că e posibil ca oricum să nu fi contat. Poate că întreaga succesiune de întârzieri din ziua aceea a fost fără noimă, şi dacă nu s-ar fi întâmplat unul dintre acele lucruri, atunci, pur şi simplu, s-ar fi întâmplat un altul: vremea de deasupra Atlanticului, ploaie în Londra, nori de furtună care să zăbovească doar cu o oră în plus, înainte de a-şi vedea de drum. Hadley nu crede cu prea mare tărie în lucruri ca soartă sau destin; dar, la drept vorbind, ea nici în punctualitatea industriei aeronautice nu prea crede, de asemenea.

În definitiv, cine a mai auzit să plece un avion la timp? Nu mai pierduse avionul niciodată în viaţa ei. Nici măcar o dată. Dar când, în sfârşit, a ajuns la poartă în seara aceea, a făcut-o doar ca să-i găsească pe operatori în timp ce încuiau uşa şi închideau computerele. Ceasul de deasupra lor arăta 6:48, şi imediat dincolo de fereastră se zărea avionul, ca o mătăhăloasă fortăreaţă metalică; era clar, după privirile celor din jur, că nimeni nu s-ar mai fi putut urca în chestia aia.

Întârziase patru minute, ceea ce nu pare chiar atât de mare lucru, când stai să te gândeşti: cât o pauză pentru reclame, sau recreaţia de la şcoală, sau intervalul de timp necesar pentru încălzirea unui preparat la microunde. Patru minute nu înseamnă nimic. În absolut fiecare zi, în absolut fiecare aeroport, există persoane care-şi prind avionul în absolut ultima clipă, răsuflând greu în timp ce-şi lasă bagajele şi apoi se trântesc pe locurile lor, suspinând de uşurare, în timp ce avionul se lansează în direcţia cerului.

Dar nu e şi cazul lui Hadley Sullivan, care-şi lasă rucsacul să-i alunece din mână, stând la fereastră şi privind cum se desprinde avionul de rampa asemănătoare unui acordeon, cu botul rotindu-se, îndreptându-şi aripile către pistă, fără ea.

Dincolo de ocean, tatăl ei ţine un ultim toast, iar personalul cu mănuşi albe al hotelului lustruieşte argintăria pentru festivitatea de mâine seară. În spatele ei, băiatul cu un bilet pentru locul 18C la următoarea cursă spre Londra muşcă dintr-o gogoaşă pudrată cu zahăr, fără să-i pese de praful alb care i se aşterne pe cămaşa albastră.

Hadley închide ochii, doar pentru o clipă, iar atunci când îi redeschide, avionul a dispărut.

Cine şi-ar fi închipuit că patru minute ar putea schimba totul?

1

6:56 pm Ora Coastei de Est
11:56 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Aeroporturile sunt veritabile camere de tortură pentru cine suferă de claustrofobie.

Nu e vorba doar despre apropiata ameninţare a călătoriei viitoare – să stai îndesat ca sardelele pe scaune, şi apoi să te catapultezi în aer, într-un tub metalic îngust – ci şi despre terminalele în sine, de presiunea oamenilor, când totul se înceţoşează şi se învârteşte, cu un zumzet dansant, ameţitor, numai mişcare şi zgomot, numai frenezie şi larmă, şi totul e închis între ferestre din sticlă, ca într-un soi de monstruos vivariu pentru furnici.

Acesta e doar unul dintre numeroasele lucruri la care se străduieşte Hadley să nu se gândească, în timp ce stă, neputincioasă, în faţa ghişeului pentru bilete. Lumina de afară începe să scadă, iar avionul ei e acum undeva deasupra Atlanticului, şi ea simte ceva în interiorul ei descătuşându-se, ca degajarea lentă a aerului dintr-un balon. Parţial, e din cauza iminentului ei zbor, parţial, dintr-a aeroportului, dar în cea mai mare măsură – *în cea mai mare măsură* – e de la conştientizarea faptului că urmează acum să întârzie la nunta la care nici măcar n-ar fi vrut să se ducă, de la bun început, şi ceva legat de această nefericită mică întorsătură a sorţii o face să-i vină să plângă.

Oamenii de ordine de la porţi se adunaseră în partea cealaltă a acestora, spre ghişeu, şi acum se încruntau la ea cu expresii nerăbdătoare, aproape iritate. Ecranul din spatele lor deja se modificase ca să anunţe următoarea cursă de pe JFK spre Heathrow, care avea să plece peste ceva mai mult de trei ore, şi devenea repede vizibil faptul că Hadley era singura piedică rămasă între ei şi sfârşitul turei lor.

— Îmi pare rău, domnişoară, îi zice una dintre angajate, cu un evident oftat reprimat în voce. Nu putem să vă ajutăm cu nimic altceva, decât să încercăm să vă aranjăm pentru următorul zbor.

Hadley încuviinţează, mohorâtă. Îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni dorindu-şi să se întâmple exact acest lucru, cu toate

că, să recunoaştem, scenariile din imaginaţia ei fuseseră puţin mai dramatice: o grevă de mare amploare a angajaţilor de pe liniile aeriene; o epocală furtună cu grindină; un caz de gripă cu imobilizare la pat, sau chiar de pojar, care s-o împiedice să ia avionul. Toate acestea, motive perfect întemeiate pentru ratarea defilării tatălui ei pe intervalul dintre stranele bisericii, ca să ia în căsătorie o femeie pe care ea n-o întâlnise niciodată.

Dar să pierzi avionul pentru o întârziere de doar patru minute pare puţin cam prea convenabil, poate un picuţ suspect, şi Hadley nu e absolut deloc convinsă că părinţii ei – oricare dintre ei – ar înţelege că n-a fost ea de vină. De fapt, bănuieşte că întâmplarea asta s-ar putea nimeri pe extrem de scurta listă a lucrurilor faţă de care amândoi chiar ar fi de aceeaşi părere.

Fusese ideea ei să sară peste cina de repetiţie şi să sosească la Londra chiar în dimineaţa zilei cu nunta. Hadley nu-şi mai văzuse tatăl de mai mult de un an, şi nu era sigură că ar fi în stare să stea în aceeaşi încăpere cu toate persoanele importante din viaţa lui – cu prietenii şi cu colegii lui, cu mica lume pe care şi-o construise el la un ocean distanţă – în timp ce-ar toasta cu toţii pentru sănătatea şi fericirea lui, pentru începutul unei vieţi noi. Dac-ar fi fost după ea, nici măcar nu s-ar fi dus la nuntă, însă până la urmă *acest* capitol se dovedise unul care nu lăsa loc pentru negocieri.

„El rămâne, totuşi, tatăl tău”, insista să-i tot amintească mama, de parcă ar fi fost un lucru pe care Hadley l-ar fi putut uita. „Dacă n-o să te duci, mai târziu o să-ţi pară rău. Ştiu că ţi-e greu să-ţi imaginezi aşa ceva când ai şaptesprezece ani, dar ai încredere în ce-ţi spun. Într-o zi, o să-ţi pară rău.”

Numai că Hadley nu e chiar atât de convinsă.

Acum, casiera atacă tastatura computerului cu un soi de îndârjire feroce, trântindu-şi degetele peste taste şi pocnindu-şi guma de mestecat din gură.

— Aveţi noroc, îi zice, ridicându-şi mâinile cu o mică înfloritură. Pot să vă programez la zece douăzeci şi patru. Locul 18A. Lângă fereastră.

Lui Hadley aproape că-i e teamă să pună întrebarea, dar o pune oricum:

— La ce oră ajunge?

— Nouă cincizeci şi patru, îi răspunde funcţionara. Mâine dimineaţă.

Hadley vede cu ochii minţii delicata caligrafie, cu litere groase, ivorii, de pe invitaţia pentru nuntă, care zăcea deja de câteva luni pe măsuţa ei pentru toaletă. Ceremonia avea să înceapă mâine la amiază, ceea ce însemna că, dacă totul ar decurge conform programului – zborul, apoi vama, taxiurile şi circulaţia, toate sincronizate ca într-o coregrafie perfectă – încă ar avea o şansă de a ajunge la timp. Dar abia la limită.

— Îmbarcarea va fi la poarta aceasta, începând cu ora nouă patruzeci şi cinci, o informează casiera, întinzându-i documentele, toate cuprinse îngrijit într-o mică învelitoare. Călătorie plăcută!

Hadley se îndreaptă încet spre ferestre şi examinează şirurile de scaune de un maro-gălbui ponosit, în majoritate ocupate, iar cele rămase, lăsându-şi la iveală umplutura galbenă ieşită pe la cusături, ca la mult-iubiţii ursuleţi din pluş. Îşi propteşte rucsacul deasupra valizei cu rotile şi se scotoceşte după telefonul mobil, apoi caută prin agendă numărul tatălui ei. E trecut, simplu, ca „Profesorul”, etichetă cu care-l gratulase acum aproximativ un an şi jumătate, la scurt timp după ce se anunţase că el nu se va mai întoarce în Connecticut, iar cuvântul *tată* devenise un neplăcut memento ori de câte ori îşi deschidea telefonul.

Pulsul i se accelerează când aude că începe să sune; cu toate că el încă o caută destul de des la telefon, situaţiile în care ea îi formase numărul s-ar putea număra, probabil, pe degetele de la o mână. Acolo e aproape miezul nopţii, iar când el răspunde, în sfârşit, vocea îi sună îngroşată şi tărăgănată, fie din cauza somnului, fie a alcoolului, fie a ambelor.

— Hadley?

— Am pierdut avionul, îl anunţă ea, adoptând acel ton repezit care-i vine atât de firesc atunci când vorbeşte cu tatăl ei, în ultima vreme, ca un efect secundar al dezaprobării ei generale faţă de el.

— Ce?

Ea oftează şi repetă:

— Am pierdut avionul.

În fundal, Hadley o aude pe Charlotte murmurând, şi ceva se învăpăiază înăuntrul ei, o bruscă explozie de furie. În ciuda siropoaselor e-mailuri pe care i le tot trimisese femeia asta încă de când o ceruse tatăl ei în căsătorie – pline de planuri pentru nuntă şi fotografii din excursia lor la Paris şi pledoarii în

favoarea implicării lui Hadley, toate cu semnătura însoţită de un ultra-zelos „xxoo” (de parcă un singur x şi un singur o[1] n-ar fi fost de ajuns) – trecuse exact un an şi jumătate de când Hadley ajunsese la concluzia că o detestă, şi ar fi nevoie de mult mai mult decât o invitaţie de a fi domnişoară de onoare ca s-o facă să se răzgândească în această privinţă.

— Păi, o întreabă tatăl ei, ai găsit altul?

— Da, dar nu ajunge decât la zece.

— Mâine?

— Nu, diseară, răspunde ea. O să vin cu cometa.

Tata nu-i ia persiflarea în seamă.

— E prea târziu. Prea aproape de începerea ceremoniei. Nu mai am timp să te iau, zice el, după care se aud sunete înfundate, fiindcă el acoperă microfonul ca să se consulte în şoaptă cu Charlotte. Am putea, probabil, s-o trimitem pe tanti Marilyn după tine, îi zice apoi.

— Cine e tanti Marilyn?

— Mătuşa Charlottei.

— Am şaptesprezece ani, îi aminteşte Hadley. Sunt destul de convinsă că aş putea să mă descurc şi să ajung cu taxiul la biserică.

— Nu ştiu, meditează tata. E prima oară când vii în Londra…

Îşi lasă fraza neterminată, apoi îşi drege glasul.

— Crezi că mama ta n-o să aibă nimic împotrivă?

— Mama nu-i aici, îi răspunde Hadley. Cred că ea a prins prima nuntă.

Tăcere, de cealaltă parte.

— Nu-i nimic, tată. Ne vedem mâine la biserică. Sper să nu ajung prea târziu.

— OK, răspunde el încet. Abia aştept să te văd.

— Mda, zice ea, neputându-se îndura să-i răspundă la fel. Pe mâine.

Abia după ce închide îşi dă seama Hadley că nu l-a întrebat măcar cum a decurs cina de repetiţie. Şi nu e absolut deloc convinsă că ar vrea să afle.

Pentru un timp îndelungat, ea doar rămâne pe loc, nemişcată, ţinând încă telefonul strâns în mână, încercând să nu se gândească la ce-o aşteaptă de cealaltă parte a oceanului.

[1] În limbajul folosit în comunicaţiile pe internet, „x” simbolizează sărutări, iar „o”, îmbrăţişări.

Mirosul de unt de la un stand cu covrigi din apropiere îi provoacă o uşoară greaţă, şi nu şi-ar dori altceva mai mult decât să stea jos, însă poarta e sufocată de pasageri revărsaţi din alte suprafeţe ale terminalului. E weekendul cu 4 iulie, şi hărţile meteo de pe ecranele televizoarelor înfăţişează desenul învolburat al furtunilor acoperind o mare parte din Midwest. Oamenii îşi jalonează teritoriile, emiţând pretenţii asupra unor părţi din sala de aşteptare de parcă ar intenţiona să locuiască permanent acolo. Se văd valize cocoţate pe scaunele libere, familii întinzându-şi tabăra pe colţuri întregi, pungi unsuroase de la McDonald's împrăştiate pe podea. În timp ce-şi face loc trecând peste un bărbat dormind pe rucsacul lui, Hadley e acut conştientă de cât de aproape e tavanul şi de strânşi pereţii, de prezenţa năvălitoare a gloatei peste tot împrejurul ei, şi e nevoită să-şi amintească sieşi să respire.

Când depistează un scaun liber, se zoreşte în direcţia aceea, manevrându-şi valiza pe rotile prin oceanul de încălţări şi încercând să nu se mai gândească la cât de şifonată îi va fi caraghioasa ei rochie purpurie când va ajunge, mâine dimineaţă. Ideea fusese să aibă la dispoziţie câteva ore în care să se pregătească la hotel înainte de ceremonie, însă acum va fi nevoită să gonească nebuneşte până la biserică. Dintre toate numeroasele griji din momentul de faţă, aceasta nu ocupa un loc prea apropiat de fruntea listei lui Hadley, dar oricum, i se părea un pic distractiv să-şi imagineze chiar cât de oripilate vor fi prietenele Charlottei; fără îndoială că lipsa timpului necesar unei vizite la salon pentru ajustarea coafurii se încadrează la categoria catastrofe majore în standardele lor.

Hadley e destul de convinsă că termenul de *regret* este mult prea palid ca să-i descrie sentimentele faţă de acordul de a fi domnişoară de onoare, însă fusese măcinată până la epuizare de necontenitele e-mailuri ale Charlottei şi nesfârşitele implorări ale tatii, ca să nu mai punem la socoteală şi surprinzătoarele manifestări de sprijin ale mamei în favoarea ideii.

„Ştiu că ea nu e, în clipa de faţă, preferata ta din toată lumea”, îi zisese, „şi categoric nu e nici a mea. Dar chiar vrei ca, într-o zi, să răsfoieşti albumul de nuntă, poate împreună cu propriii tăi copii, şi să regreţi că n-ai participat şi tu?”

Hadley chiar nu crede că ar deranja-o, de fapt, dar putea să înţeleagă unde anume bătea toată lumea, şi pur şi simplu i se

părea că ar fi mai uşor dacă le-ar face pe plac, chiar dacă asta însemna să suporte fixativul pentru păr şi incomodele tocuri şi şedinţa foto de după nuntă. Când ceilalţi invitaţi la nuntă – o adunătură de prieteni de treizeci şi ceva de ani ai Charlottei – aflaseră că li se va alătura o adolescentă din America, Hadley fusese acceptată cu promptitudine printr-o rafală de semne de exclamare în lanţul de e-mailuri aflat în circulaţie în cadrul grupului. Şi cu toate că ea n-o întâlnise niciodată pe Charlotte, şi avusese grijă pe parcursul ultimului an şi jumătate ca situaţia să rămână exact aşa, cunoştea acum preferinţele femeii în privinţa unei vaste game de subiecte având legătură cu nunta: probleme importante, ca dilema sandale cu bretele contra pantofi cu botul închis; dacă să includă şi floarea-miresei în buchet; şi, cel mai rău dintre toate, lucrul care o marca mai tare, lenjeria preferată pentru petrecerea miresei, sau, aşa cum o numeau ele, petrecerea cucoanelor. Era uluitor, zău aşa, ce volum de corespondenţă electronică putea să genereze o nuntă. Hadley ştia că unele dintre femei erau colege cu Charlotte la galeria universitară de artă de la Oxford, dar i se părea de mirare că oricare dintre ele mai avea timp să meargă şi la muncă. Programul prevedea să le întâlnească mâine-dimineaţă, devreme, la hotel, însă acum se părea că ele vor fi nevoite să-şi încheie fermoarele rochiilor şi să-şi onduleze părul fără ea.

Dincolo de fereastră, cerul căpătase acum nuanţa trandafirie a amurgului, şi gămăliile de ac luminoase care trasează contururile avioanelor începeau să prindă viaţă. Hadley putea să-şi desluşească imaginea feţei în geam, numai păr blond şi ochi mari, arătând cumva obosită şi boţită, ca şi cum ar fi lăsat deja călătoria în urmă. Se înghesuie pe un scaun între un bărbat mai vârstnic care-şi flutură ziarul cu atâta putere, încât ea aproape se aşteaptă să-l vadă desprinzându-se din mâna lui şi zburând cât colo, şi o femeie între două vârste cu o pisică brodată pe puloverul cu gât, tricotând ceva care putea să devină orice până la urmă.

Încă trei ore, îşi spune în sinea ei, strângându-şi rucsacul în braţe, şi abia apoi îşi dă seama că n-are niciun rost să ţii numărătoarea inversă spre ceva care te îngrozeşte; mult mai adecvat ar fi fost să spună: încă două zile. Încă două zile, şi va fi din nou acasă. Încă două zile, şi va putea pretinde că toate astea nici nu s-au întâmplat. Încă două zile, şi va scăpa cu viaţă

de weekendul care o îngrozea de un timp care i se părea cât ani întregi.

Îşi potriveşte rucsacul în poală, dându-şi seama cu o clipă prea târziu că n-a tras fermoarul până la capăt, şi câteva lucruri i se rostogolesc pe jos. Hadley se întinde mai întâi spre luciul pentru buze, apoi spre revistele mondene, dar când dă să-şi ridice cartea neagră şi grea primită de la tatăl ei, băiatul aflat de cealaltă parte a culoarului ajunge primul la ea.

Aruncă o scurtă privire spre copertă înainte de a i-o restitui, şi Hadley sesizează un licăr de recunoaştere în ochii lui. Are nevoie de o secundă până să înţeleagă că el sigur o consideră acum genul de persoană care citeşte Dickens prin aeroporturi, şi e cât pe ce să-i spună că nu-i aşa; realitatea e că are cartea de o grămadă de timp, şi nici măcar n-a deschis-o vreodată. Dar, în loc de asta, zâmbeşte ca mulţumire, apoi întoarce destul de ostentativ capul spre fereastră, doar pentru eventualitatea în care el ar avea de gând să iniţieze o conversaţie.

Asta pentru că Hadley n-are chef de discuţii în clipa de faţă, nici măcar cu un tip atât de simpatic ca el. La drept vorbind, n-ar fi avut chef să se afle aici, absolut deloc. Ziua care o aşteaptă este precum ceva viu şi însufleţit, ceva care se năpusteşte spre ea cu o viteză alarmantă, şi pare să fie doar o problemă de timp până s-o doboare pe spate. Groaza pe care o resimte la gândul de a se sui în avion – ca să nu mai punem la socoteală aterizarea la Londra – este ceva fizic; o determină să se foiască pe scaun, să-şi bălăbănească picioarele şi să zvâcnească din degete.

Bărbatul de lângă ea îşi suflă zgomotos nasul, după care-şi smuceşte ziarul înapoi în faţa ochilor, şi Hadley speră să nu-i fie vecin în timpul zborului. Şapte ore înseamnă timp îndelungat, o felie prea mare a zilei ca să poată fi lăsată la mâna norocului. Niciodată n-ar trebui să porneşti la drum alături de o persoană pe care n-o cunoşti; şi totuşi, de câte ori nu zburase ea spre Chicago, sau spre Denver, sau spre Florida, lângă cineva complet necunoscut, cot la cot, umăr la umăr, aruncaţi împreună pe deasupra ţării? Asta-i problema cu avioanele: poţi să stai de vorbă cu cineva ore întregi, şi totuşi să nu-i afli numele niciodată; să-i împărtăşeşti cele mai profunde secrete ale tale, şi apoi să nu-l mai vezi niciodată.

În timp ce omul îşi lungeşte gâtul ca să citească un articol, braţul i se atinge de-al lui Hadley, şi ea se ridică brusc, săltându-şi rucsacul pe un umăr. În jurul ei, prin spaţiul de îmbarcare mişună încă lumea, şi ea priveşte cu jind spre ferestre, dorindu-şi să fi fost afară chiar în clipele astea. Nu e sigură că mai poate rezista acolo încă trei ore, însă ideea de a-şi târî valiza după ea prin toată mulţimea o descurajează. Şi-o mai apropie un pic de scaunul ei gol, ca să pară ocupat, după care se întoarce spre doamna cu pisica pe puloverul cu gât.

— Sunteţi amabilă să aveţi grijă un minut şi de bagajul meu, vă rog? o întreabă, iar femeia se opreşte din tricotat, cu andrelele cât se poate de nemişcate, şi-şi ridică privirea încruntată spre ea.

— N-ar trebui să faci aşa ceva, îi atrage atenţia, pe un ton tăios.

— Doar pentru un minut, două, îi explică Hadley, însă femeia doar scutură puţin din cap, ca şi cum n-ar putea suporta să fie implicată în cine ştie ce scenariu s-ar pregăti să se deruleze.

— Pot să am eu grijă, se oferă băiatul de dincolo de interval, şi Hadley îl priveşte – îl priveşte de-a binelea – pentru prima oară.

Părul lui închis la culoare e un pic cam prea lung, şi are firimituri pe pieptul cămăşii, dar are şi ceva izbitor, de asemenea. Poate accentul, despre care ea e destul de convinsă că ar fi britanic, sau zvâcnetul buzelor al căror zâmbet încearcă să şi-l stăpânească. Însă inima ei se înmoaie într-un mod neaşteptat când îl vede privind-o, după care ochii lui se abat din nou spre femeia ale cărei buze sunt acum strânse într-o linie subţire, dezaprobatoare.

— E contrar *legii,* mormăie femeia în barbă, trăgând cu ochiul spre locul în care doi mătăhăloşi agenţi de pază aşteaptă imediat în faţa zonei restaurantelor.

Hadley îşi întoarce din nou privirea spre băiat, care-i oferă un zâmbet înţelegător.

— Nu contează, zice ea. O să-l iau cu mine. Mersi oricum.

Începe să-şi adune lucrurile, strecurându-şi cartea sub braţ şi săltându-şi rucsacul pe umărul celălalt. Femeia abia catadicseşte să-şi tragă picioarele în timp ce Hadley manevrează cu valiza pe lângă ea. Când ajunge în capătul sălii de aşteptare, mocheta decolorată lasă locul linoleumului de pe

coridor, şi valiza ei se clatină într-un echilibru precar pe marginea cauciucată care le desparte pe acestea două. Se leagănă de pe o rotiţă pe cealaltă, iar când Hadley încearcă s-o îndrepte, cartea îi alunecă de sub braţ. Iar când se apleacă s-o ridice iar, îi zboară şi puloverul pe jos.

Nu pot să cred *aşa ceva,* îşi zice Hadley în sinea ei, suflându-şi o şuviţă de păr căzută peste ochi. Dar, până reuşeşte ea să-şi strângă totul şi întinde mâna ca să-şi apuce iar valiza, cumva nu reuşeşte să mai dea de ea. Răsucindu-se pe călcâie, rămâne buimăcită când îl vede pe băiatul acela stând chiar lângă ea, cu propria geantă atârnată de umăr. Privirea îi coboară apoi spre mâna lui, aflată pe mânerul valizei ei.

— Ce tot faci? îl întreabă, clipind spre el.

— Mi-ai dat impresia că ai putea avea nevoie de ceva ajutor, îi răspunde el, şi Hadley nu poate face altceva, decât să se holbeze. Şi aşa e perfect legal, adaugă el, zâmbind.

Ea înalţă din sprâncene, iar el îşi îndreaptă un pic statura, arătând cumva mai puţin sigur pe sine. Ei îi trece prin minte că el poate-o fi avut în plan să-i fure geanta, dar dacă aşa o fi, atunci nu se poate numi un jaf prea profitabil: în mare măsură, tot ce poate găsi înăuntru ar fi o pereche de pantofi şi o rochie. Şi ea ar fi mai mult decât fericită dacă le-ar pierde pe-astea.

Rămâne pe loc pentru un moment prelungit, întrebându-se cum ar trebui să procedeze ca să obţină un hamal, însă mulţimile năvălesc pe lângă ei, şi rucsacul îi apasă greu umărul, şi ochii băiatului îi cercetează pe-ai ei cu o expresie care seamănă a singurătate, de parcă ultimul lucru pe care l-ar vrea el acum ar fi să rămână de izbelişte. Şi e un sentiment pe care Hadley e capabilă, la rândul ei, să-l înţeleagă, aşa că după ce trece momentul acesta înclină din cap în semn de încuviinţare, iar el înclină valiza în faţă, pe rotilele ei, şi pornesc împreună.

2

7:12 pm Ora Coastei de Est
12:12 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Se aude un anunţ în difuzoare cu privire la un pasager lipsă de la cursa lui, şi Hadley nu-şi poate împiedica un gând să i se strecoare tiptil în minte: dar dacă ar trage ea chiulul de la propriul zbor? Numai că, de parcă ar putea să-i citească gândurile, băiatul din faţa ei aruncă o privire în urmă, ca să fie sigur că ea mai e acolo, şi ea îşi dă seama că e mulţumită să aibă companie, tocmai într-o astfel de zi, oricât de neaşteptată ar fi ea.

Trec amândoi pe lângă un şir de ferestre cu ochiuri de geam care dau către pistă, unde stau înşirate avioanele ca ambarcaţiunile la paradă, şi Hadley simte că i se accelerează pulsul la gândul că va trebui să se îmbarce curând pe unul dintre ele. Dintre toate locurile strâmte de pe lume, nesfârşitele unghere şi firide şi colţişoare, nimic nu-i provoacă tremuratul ca vederea unui avion.

Abia anul trecut simţise pentru prima oară această nelinişte ameţitoare, această manifestare a panicii care-i făcea inima să bată cu putere şi stomacul să-i freamăte. În baia unui apartament de hotel din Aspen, cu zăpada aşternându-se repede în strat gros afară, şi cu tatăl ei vorbind la telefon în camera cealaltă, avusese brusca senzaţie că pereţii sunt prea aproape şi se apropie întruna, înaintând spre ea cu acea netulburată siguranţă a gheţarilor. A rămas acolo, încercând să-şi normalizeze respiraţia, în timp ce inima îi bubuia în urechi într-un ritm atât de zgomotos, încât aproape că-i acoperea de tot vocea tatii, şi-aşa auzită înfundat de dincolo de perete.

„Mda”, zicea el, „şi e vorba că s-ar mai aduna vreo cincisprezece centimetri în seara asta, aşa că ar trebui să fie perfect mâine.”

Erau în Aspen de două zile întregi, făcând tot posibilul să dea impresia că vacanţa asta de primăvară n-ar fi cu nimic diferită faţă de oricare alta. Se trezeau devreme în fiecare dimineaţă, ca să urce pe munte, înainte ca pantele să devină prea aglomerate, după care stăteau tăcuţi în cabană cu cănile de ciocolată caldă în faţă, şi jucau tot felul de jocuri de societate în faţa şemineului.

Dar adevărul era că-şi petreceau foarte mult timp nevorbind despre lipsa mamei, devenită singurul lucru la care se mai putea gândi oricare dintre ei.

Plus că Hadley nu era deloc proastă. Nu se poate să-ţi faci bagajele şi să pleci la Oxford pentru un semestru, să-ţi duci zilele predând cursuri despre poezie, după care, dintr-odată, să te hotărăşti că vrei să divorţezi, fără un motiv temeinic. Şi, cu toate că mama nu suflase o vorbă despre asta – de fapt, devenise aproape mută când venea vorba despre tata, în general – Hadley ştia că motivul sigur îl constituia o altă femeie.

Ea îşi făcuse planul să-l ia la întrebări pe tema asta în răstimpul vacanţei la schi: să coboare din avion, să împungă aerul cu un deget acuzator în direcţia lui şi să-i ceară să răspundă de ce nu mai vine acasă. Dar când ajunsese la rampă ca să-şi preia bagajul şi-l găsise acolo aşteptând-o, îl văzuse arătând total schimbat, cu o barbă roşcată în discordanţă cu culoarea închisă a părului, şi un zâmbet atât de larg, încât aproape că-i putea vedea plombele. Trecuseră doar şase luni, dar în perioada aceasta el devenise aproape străin, şi abia când se aplecase s-o îmbrăţişeze îi redevenise cunoscut, cu mirosul lui de fum de ţigară şi after-shave, şi timbrul răguşit al vocii şoptindu-i în ureche cât de dor îi fusese de ea. Şi, din cine ştie ce motiv, asta o făcuse să se simtă şi mai rău. Până la urmă, nu schimbările sunt cele care-ţi frâng inima: e atracţia asta, a familiarităţii.

Aşa că o apucase laşitatea şi stătuse în aceste prime două zile să privească şi să aştepte, încercând să-i descifreze trăsăturile feţei ca pe liniile unei hărţi, căutând indicii care să-i explice de ce se destrămase atât de brusc mica lor familie. Până atunci, el fusese profesor la un colegiu mediocru din Connecticut, aşa că tentaţia unui angajament temporar la Oxford – care se lăuda cu unul dintre cele mai bune departamente din lume în privinţa literaturii – fusese irezistibilă. Numai că Hadley tocmai se pregătea să înceapă anul al doilea de liceu, iar mama nu putea să-şi lase micul ei magazin de tapete pentru patru luni în cap, aşa că se hotărâseră ca ele să rămână pe loc până de Crăciun, când aveau să i se alăture în Anglia pentru două săptămâni de plimbări, după care să se întoarcă împreună acasă.

Ceea ce, desigur, nu se mai întâmplase.

La vremea aceea, mama anunţase simplu că s-a petrecut o schimbare în planuri şi că-şi vor petrece Crăciunul în casa bunicilor lui Hadley, din Maine, în loc de Anglia. Hadley fusese cât pe ce să creadă că tatăl ei va fi acolo, ca să-i facă o surpriză, când vor ajunge, însă în Ajunul Crăciunului nu fuseseră acolo decât bunica şi tataia, plus destule cadouri cât să confirme că toată lumea se străduia să suplinească altceva ce lipsea.

Până atunci, în mai multe zile, Hadley surprinsese câte puţin din convorbirile telefonice încărcate de tensiune dintre părinţii ei, şi auzise, prin gurile de ventilaţie din bătrâna lor casă, suspinele de plâns ale mamei, dar abia când se întorseseră cu maşina acasă din Maine, mama ei o anunţase, până la urmă, că ea şi tata se vor despărţi, şi că el va mai rămâne pentru încă un semestru la Oxford.

„La început, va fi o simplă despărţire”, zisese ea, şi privirea îi alunecase de la drum spre scaunul pe care stătea Hadley, ca paralizată, absorbind veştile una peste alta, adăugând câte o idee pe rând la toate celelalte: mai întâi, *mama şi tata divorţează,* după care, *tata nu se mai întoarce.*

„E un întreg ocean între voi”, remarcase ea, încet. „Dar cât de despărţiţi aţi putea fi, mai mult de-atât?”

„Legal”, îi răspunsese mama, suspinând. „Ne vom despărţi şi *legal.”*

„Dar nu trebuie să vă vedeţi mai întâi? Înainte de a lua o asemenea hotărâre?”

„Of, draga mea”, îi zisese mama, luându-şi mâna de pe volan ca s-o mângâie încetişor pe genunchi. „Cred că deja s-a hotărât.”

Şi aşa s-a făcut ca, după doar două luni de atunci, Hadley să se afle în baia apartamentului lor de hotel din Aspen, cu periuţa de dinţi în mână, ascultând cum pluteşte spre ea, din camera de alături, vocea tatii. Cu o clipă mai devreme, fusese convinsă că e mama, care sunase să vadă ce mai fac, şi inima îi tresăltase la gândul acesta. Dar apoi îl auzise rostind un prenume – *Charlotte* – înainte de a coborî la loc tonul.

„Nu, e bine”, a zis el. „Doar că e la toaletă.”

Hadley se simţise deodată cuprinsă de frig din cap până-n picioare, întrebându-se când devenise tatăl ei genul de om care să numească baia „toaletă”, să vorbească la telefoanele din hoteluri cu femei străine, să-şi ia fata într-o vacanţă la schi, ca şi

cum ar fi avut o semnificaţie, ca şi cum ar fi fost un legământ, după care să se întoarcă la noua lui viaţă de parcă nici măcar nu s-ar fi întâmplat ceva vreodată.

Se apropiase cu un pas de uşă, deşi tălpile goale îi îngheţau pe gresie.

„Ştiu”, zicea el acum, cu o voce delicată. „Şi mie mi-e dor de tine, iubito.”

Normal, şi-a zis atunci Hadley, închizând ochii. *Normal.*

Nu-i era de vreun folos faptul că avusese dreptate: când se mai întâmplase ca aşa ceva să te facă să te simţi mai bine? Simţise un mic sâmbure de resentiment prinzând rădăcini înăuntrul ei. Era ca un sâmbure de piersică, un ceva mic şi dur şi rău, de o amărăciune despre care era sigură că nu se va dizolva niciodată.

Se dăduse înapoi de lângă uşă, simţind că o strânge ceva de gât şi că i se umflă pieptul. Privindu-se în oglindă, observase că i se aduna culoarea în obraji, iar peste ochi i se aşternuse o pâclă de la căldura din mica încăpere. Îşi încleştase degetele de marginea chiuvetei, privind cum i se albesc articulaţiile, forţându-se să aştepte până când termină el de vorbit la telefon.

„Ce-ai păţit?”, o întrebase tata, când în sfârşit a ieşit din baie, trecând drept pe lângă el fără să rostească o vorbă şi apoi trântindu-se pe unul dintre paturi. „Te simţi bine?”

„Perfect”, îi răspunsese, scurt, Hadley.

Numai că se întâmplase din nou şi a doua zi.

În dimineaţa următoare, în timp ce coborau cu ascensorul spre holul de la recepţie, deja încălziţi pe sub straturile suprapuse ale echipamentului pentru schi, se produsese o zguduitură violentă, după care cabina se oprise brusc. Erau numai ei doi înăuntru, şi după un schimb de priviri nedumerite, tata ridicase din umeri şi întinsese mâna spre butonul pentru urgenţe.

„Afurisitul ăsta de ascensor tâmpit!” bombănise el.

Hadley îl privise chiorâş.

„Vrei să spui: afurisitul ăsta de lift tâmpit?”

„Ce?”

„Nimic”, murmurase ea, după care se apucase să împungă butoanele la întâmplare, făcându-le să se lumineze unul după altul, în timp ce un tot mai acut sentiment de panică se amplifica în ea.

„Nu cred că asta ar folosi la ceva…”, începuse să spună tata, dar se oprise când îşi dăduse seama că e ceva în neregulă. „Te simţi bine?”, o întrebase.

Hadley îşi smucise gulerul gecii pentru schi, după care îi desfăcuse fermoarul.

„Nu”, îi răspunsese, în timp ce inima îi bătea năvalnic. „Da. Nu ştiu. Vreau doar să ies de-aici.”

„Vin imediat să ne scoată”, o asigurase el. „Până atunci, nu avem nimic de…”

„Nu, *acum,* tată”, îl întrerupsese, simţind o uşoară disperare. Era pentru prima dată când îi spunea tată de când sosiseră în Aspen; până în momentul acela, evitase în mare măsură să-i spună în orice fel.

Ochii lui săgetaseră peste tot prin micuţa cabină a ascensorului.

„Ai un atac de panică?” o întrebase, arătând el însuşi un pic cam panicat. „Ţi s-a mai întâmplat până acum? Mama ta…”

Hadley scuturase din cap. Nu ştia precis ce i se întâmpla; tot ce ştia era că avea nevoie să iasă de acolo, şi *imediat.*

„Hei”, îi zisese tata, prinzând-o de umeri şi forţând-o să-l privească în ochi. „Or să fie aici într-un minut, bine? Tu doar priveşte-mă. Nu te mai gândi unde te afli”.

„OK”, mormăise ea, scrâşnind din dinţi.

„OK”, zisese şi el. „Gândeşte-te că eşti altundeva. Undeva, într-un spaţiu deschis.”

Ea încercase să-şi domolească agitaţia înnebunită a minţii, să-şi readucă în prim-plan vreo amintire liniştitoare, însă creierul refuza s-o asculte. O ustura faţa de căldură, şi-i venea greu să se concentreze.

„Închipuie-ţi că eşti pe plajă”, o sfătuise el. „Sau cerul! Imaginează-ţi cerul… bine? Gândeşte-te la cât e de mare, că nu-i poţi vedea marginile.”

Hadley îşi strânsese cu putere pleoapele şi se silise să şi-l imagineze, vastul şi nesfârşitul cer, pătat doar ici şi colo de câte un nor. Profunzimea lui, întinderea lui absolută, atât de uriaşă, încât îţi e imposibil să ştii unde s-ar termina. Îşi simţise bătăile inimii rărindu-se şi respiraţia redevenind regulată, şi-şi descleştase pumnii transpiraţi. Când deschisese din nou ochii, văzuse că faţa tatii era la acelaşi nivel cu a ei, şi că o privea cu mare îngrijorare. Se fixaseră cu privirile pentru un timp care

păruse cât o veşnicie, şi Hadley îşi dăduse seama că era prima oară când îşi permitea să-l privească în ochi de când ajunseseră acolo.

După câteva clipe, ascensorul se cutremurase uşor şi se pusese în mişcare, iar ea răsuflase uşurată. Parcurseseră restul drumului în tăcere, amândoi zguduiţi, amândoi nerăbdători să iasă la aer liber şi să stea sub enorma întindere a cerului dinspre apus.

***

Acum, aflată în mijlocul aglomeratului terminal, Hadley îşi desprinde privirea de ferestre, de avioanele răspândite în evantai pe piste ca tot atâtea jucării obosite. Stomacul i se strânge încă o dată; singura situaţie în care nu ţi-e de folos să-ţi imaginezi cerul este când te afli la zece mii de metri înălţime faţă de sol, şi nu mai ai încotro să te îndrepţi, decât în jos.

Se întoarce şi vede că băiatul o aşteaptă, cu mâna încă strânsă pe mânerul valizei ei. El îi zâmbeşte când îl ajunge din urmă, după care coteşte pe coridorul aglomerat, iar Hadley se grăbeşte să ţină ritmul cu paşii lui mari. Se concentrează atât de intens să-i urmărească cu privirea cămaşa albastră, încât atunci când el se opreşte, ea e cât pe ce să se ciocnească de el. E mai înalt decât ea cu cel puţin cincisprezece centimetri, şi e nevoit să-şi lase capul în jos ca să i se adreseze.

— Nu te-am întrebat nici măcar încotro mergi.

— La Londra, îi răspunde ea, iar el râde.

— Nu, te întrebam *acum.* Acum, unde mergi.

— A, exclamă ea, frecându-şi fruntea. Nu ştiu, sinceră să fiu. Să caut ceva de mâncare, poate? Pur şi simplu, n-am mai vrut să stau acolo aşa, la infinit.

Nu era întru totul adevărat; de fapt, ea voia să meargă la baie, dar nu se putea hotărî să-i spună lui aşa ceva. Gândul că el ar putea s-o aştepte, din politeţe, la intrare, în timp ce ea stă la rând ca să prindă o cabină liberă, e mai mult decât ar putea să îndure.

— OK, zice el, aplecându-şi capul ca s-o privească şi lăsându-şi părul de culoare închisă să-i cadă peste frunte. Când zâmbeşte, ea observă că face o gropiţă, doar pe o parte, şi că

are ceva anume care-l face să pară înduioşător de descumpănit. Atunci, încotro?

Hadley se ridică pe vârfurile picioarelor, rotindu-se într-un mic cerc, ca să-şi facă o idee privitoare la oferta de restaurante, o anostă adunătură de chioşcuri cu pizza şi burgeri. Nu-şi dă seama precis dacă i se va alătura şi el, iar întrebarea asta face ca hotărârea să capete un aer de uşoară agitaţie: practic, îl simte aşteptând lângă ea, şi întregul ei trup se încordează, în timp ce încearcă să se gândească la varianta în care ar fi cea mai mică probabilitate ca ea să ajungă mânjită de mâncare pe toată faţa, doar pentru eventualitatea în care s-ar hotărî să vină cu ea.

După o ezitare care dă impresia că s-ar prelungi la nesfârşit, ea arată spre un bufet, iar el porneşte, îndatoritor, în direcţia respectivă, trăgând de valiza ei roşie. Când ajung acolo, el îşi aranjează mai bine geanta pe umăr şi mijeşte ochii spre meniu.

— Bună idee, îi zice. Mâncarea din avion o să fie o porcărie.

— Încotro te îndrepţi? îl întreabă Hadley, în timp ce se instalează la rând.

— Tot spre Londra.

— Zău? Ce loc ai?

El îşi vâră mâna în buzunarul de la spate al blugilor şi scoate de acolo biletul, împăturit în două şi rupt la un colţ.

— 18C.

— Eu am 18A, îi zice ea, iar el zâmbeşte.

— Cât pe ce, zice.

Ea îi face semn cu capul spre husa lui pentru costum, pe care încă şi-o ţine pe umăr, cu degetul încolăcit pe cârlig.

— Şi tu, tot la o nuntă?

El ezită, apoi îşi smuceşte bărbia în sus, în prima jumătate a semnului de încuviinţare.

— Şi eu, zice ea. N-ar fi ciudat să fie aceeaşi?

— Puţin probabil, răspunde el, adresându-i o privire curioasă, şi ea imediat se simte jenată.

Normal că nu e aceeaşi. Nu-i rămâne decât să spere ca el să n-o creadă rămasă cu impresia că Londra ar fi cine ştie ce orăşel de provincie în care toată lumea se cunoaşte cu toată lumea. Hadley n-a mai fost până acum niciodată în afara ţării, însă ştie destule ca să-şi dea seama că Londra e o metropolă enormă;

este, după experienţa ei limitată, un oraş suficient de mare, încât să te poţi rătăci de-a binelea.

Băiatul o priveşte ca şi cum s-ar pregăti să-i mai spună ceva, dar deodată se întoarce şi face, în schimb, un gest spre meniu.

— Te-ai hotărât ce-ai vrea?

Dar oare ştiu ce-aş vrea? se întreabă Hadley, în gând. Ar vrea să plece acasă.

Ar vrea ca şi-acum acasă să fie cum era altădată. Ar vrea să meargă oriunde, numai la nunta propriului tată, nu.

Ar vrea să se afle oriunde, numai în aeroportul acesta, nu. Ar vrea să-i ştie numele.

După câteva clipe de tăcere, îşi ridică privirea spre el.

— Încă nu, îi răspunde. Încă mă gândesc.

3
7:32 pm Ora Coastei de Est
12:32 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Deşi comandase un sandviş cu curcan fără maioneză, Hadley observă clar substanţa albă vâscoasă infiltrându-se în coaja pâinii în timp ce se ducea cu mâncarea spre o masă liberă, şi stomacul îi zvâcneşte la vederea ei. Se gândeşte dacă ar fi mai bine să îndure şi să mănânce şi aşa, sau să rişte să pară idioată şi s-o cureţe, dar până la urmă ajunge la concluzia că e de preferat să pară idioată, neluând în seamă sprâncenele ridicate ale băiatului şi disecându-şi sandvişul cu toată atenţia solicitată de o experienţă în laboratorul de biologie. Strâmbă din nas când dă deoparte salata verde şi roşiile, debarasând fiecare element dezasamblat de lipicioasele picături albe.

— Cam ai de muncă la asta, apreciază el, între două înghiţituri zdravene de friptură de vită, şi Hadley încuviinţează nonşalantă.

— Am oroare de maioneză, aşa că am ajuns să mă pricep destul de bine la asta, de-a lungul anilor.

— Ai oroare de *maioneză?*

Ea încuviinţează din nou.

— E în top trei, sau patru.

— Şi care ar fi celelalte? se interesează el, zâmbind. Adică, oare ce ar *putea* să fie mai rău decât maioneza?

— Dentiştii, începe ea. Păianjenii. Cuptoarele.

— Cuptoarele? Să înţeleg că nu te omori cu bucătăria.

— Şi spaţiile strâmte, adaugă ea, cu o voce un pic mai înceată.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Şi-atunci, ce te faci când eşti în avion?

Hadley ridică din umeri.

— Strâng din dinţi şi sper să fie bine.

— Nu e o tactică rea, remarcă el, râzând. Şi, funcţionează?

Ea nu-i răspunde, lovită de un mic fulger de alarmă. Aproape că e mai rău când uită pe moment de asta, fiindcă niciodată nu scapă fără să-i revină totul la loc, cu o forţă reînnoită, ca un soi de bumerang dement.

— Ei bine, comentează băiatul, sprijinindu-se cu coatele de masă, claustrofobia nu e nimic, în comparaţie cu maio-fobia, şi uite cât de bine reuşeşti s-o învingi.

Face un semn spre cuţitul din plastic ţinut de ea, năclăit acum de maioneză amestecată cu firimituri de pâine. Iar Hadley îi zâmbeşte, recunoscătoare.

În timp ce mănâncă, privirile li se abat spre televizorul instalat într-un colţ al cafenelei, unde se prezintă în permanenţă noutăţi despre starea vremii. Hadley încearcă să se concentreze asupra mâncării, dar nu se poate abţine să nu furişeze câte o privire piezişă spre el, când şi când, şi de fiecare dată stomacul ei se porneşte într-un mic dans vesel, fără legătură cu urmele de maioneză rămase încă în compoziţia sandvişului.

Ea nu avusese în viaţa ei decât un singur iubit, pe Mitchell Kelly: un tip atletic, nesofisticat şi infinit de plicticos. Fuseseră împreună în cea mai mare parte a anului trecut – primul an de liceu – şi cu toate că-i plăcea la nebunie să-l urmărească evoluând pe terenul de fotbal (şi felul în care-i făcea el semne cu mâna de pe linia de margine) şi cu toate că se bucura de fiecare dată când îl vedea pe coridoarele şcolii (şi felul în care o lua pe sus când o îmbrăţişa) şi cu toate că plânsese pe umerii absolut tuturor prietenelor ei când el se despărţise de ea, în urmă cu doar patru luni, efemera lor relaţie i se părea acum cea mai evidentă greşeală din câte putuse să facă pe lumea asta.

I se părea imposibil să-i fi plăcut de unul ca Mitchell, atât timp cât exista pe lume un tip precum cel din faţa ei, înalt şi subţire, cu părul vâlvoi şi ochi năucitor de verzi şi o mică pată de muştar pe bărbie, jucând rolul acelei unice mici imperfecţiuni care face ca tabloul de ansamblu să-l capete cumva pe vino-ncoace.

E posibil să nu ştii care e genul tău – să nu ştii nici măcar că *ai* un gen preferat – până nu ajungi, destul de subit, să-l afli?

Hadley îşi răsuceşte şerveţelul în mâini, pe sub masă. Îşi dă seama deodată că, în mintea ei, îl numea simplu „Britanicul”, ceea ce o determină ca, în sfârşit, să se aplece peste masă, făcând să se împrăştie firimituri din sandviş, şi să-l întrebe cum îl cheamă.

— Corect, zice el, clipind mărunt spre ea. Presupun că partea asta *chiar* trebuie să aibă prioritate, conform tradiţiei. Eu sunt Oliver.

— Ca în Twist?

— Uau, exclamă el, zâmbind. Şi când te gândeşti că americanii sunt socotiţi inculţi.

Ea îşi mijeşte ochii spre el, cu o furie prefăcută.

— Foarte nostim.
— Şi pe tine?
— Hadley.
— Hadley, repetă el, clătinând aprobator din cap. Drăguţ.
Ea ştie că el se referă doar la prenumele ei, dar tot se simte nespus de flatată. Poate să fie de vină accentul, sau felul în care o priveşte în clipa de faţă, cu un atât de mare interes, cert este că există ceva la el care-i face inima să bată mai repede, aşa cum i se-ntâmplă când e surprinsă. Şi bănuieşte că tocmai asta ar putea să fie: surpriza provocată de întreaga întâmplare. Îşi consumase atâta energie îngrozindu-se pentru călătoria asta, încât nu era pregătită pentru eventualitatea în care ar putea, totuşi, să iasă şi ceva bun din ea, ceva neaşteptat.
— Nu-ţi trebuie murătura? o întreabă el, aplecându-se în faţă, şi Hadley scutură din cap, împingându-şi farfuria de cealaltă parte a mesei. El înfulecă murătura din două muşcături, apoi se lasă din nou pe spate. Ai mai fost vreodată în Londra? se interesează.
— Niciodată, îi răspunde ea, un pic cam prea tare.
El începe să râdă.
— Nu e chiar *atât* de rea.
— Nu, sunt convinsă că nu e, zice ea, muşcându-şi buza. Locuieşti acolo?
— Am crescut acolo.
— Şi acum unde locuieşti?
— În Connecticut, cred, răspunde el. Merg la Yale.
— Zău? zice Hadley, neputând să-şi mascheze surprinderea.
— Ce, nu ţi se pare că arăt ca un student de la Yale?
— Nu, doar că eşti atât de *aproape.*
— De ce?
Ea n-ar fi vrut s-o spună, şi acum simte cum i se înfierbântă obrajii.
— De unde stau eu, zice, apoi se grăbeşte să continue. Faza e că, la accentul tău, mi-am închipuit că eşti…
— Un derbedeu de pe străzile Londrei?
Hadley se grăbeşte să scuture din cap, acum total jenată, numai că el râde.
— Glumeam doar, o asigură el. Tocmai am terminat primul an acolo.
— Şi-atunci, cum de nu eşti acasă, în vacanţa de vară?

— Îmi place aici, îi răspunde el, ridicând din umeri. Plus că am câştigat o bursă de cercetare pentru vară, aşa că, într-un fel, mi se cere să rămân prin zonă.

— Ce fel de cercetare?

— Studiez procesul de fermentaţie a maionezei.

— Nu se poate, exclamă ea, râzând, iar Oliver se încruntă.

— Ba da, insistă el. E o muncă foarte importantă. Ştiai că douăzeci şi patru la sută din toate maionezele sunt, de fapt, combinate cu îngheţată de vanilie?

— Asta *chiar* sună important, îl aprobă ea. Dar ce anume studiezi, în realitate?

Un bărbat se izbeşte cu putere de spătarul scaunului lui Hadley în timp ce trece pe lângă masa lor, după care merge mai departe fără să-şi ceară scuze, şi Oliver zâmbeşte.

— Modelele de congestionare în aeroporturile din S.U.A.

— Eşti caraghios, zice Hadley, clătinând din cap. Apoi îşi întoarce privirea spre aglomeraţia de pe coridor. Dar, dacă ai putea să faci ceva cu gloata asta, nu m-ar deranja, adaugă ea. Urăsc aeroporturile.

— Pe bune? se miră Oliver. Eu le ador.

Pentru o clipă, ea e convinsă că el continuă s-o tachineze, dar apoi îşi dă seama că vorbeşte serios.

— Îmi place că eşti undeva, nici colo, nici dincolo. Şi că n-ai unde să fii altundeva, în timp ce aştepţi. Eşti doar, într-un fel… suspendat.

— Ar fi bine, bănuiesc, zice ea, jucându-se cu cheiţa cutiei de răcoritoare, dacă n-ar fi aglomeraţia.

— Nu totdeauna e atât de rău cum e acum, precizează el, aruncând o privire peste umăr.

— Ba e, în cazul meu, îl asigură ea.

Îşi ridică privirea spre panourile care afişează sosirile şi plecările, multe dintre rândurile scrise cu litere verzi clipind, ca să indice întârzieri, sau anulări.

— Mai avem ceva de aşteptat, zice Oliver, iar Hadley oftează.

— Ştiu, dar am pierdut avionul de mai devreme, aşa că asta cam seamănă a amânare a execuţiei.

— Trebuia să fii în cel care-a plecat?

Ea încuviinţează.

— La ce oră e nunta?

— La amiază, răspunde ea, iar el face o strâmbătură.

— O să fie cam greu de ajuns.

— Aşa am auzit şi eu, zice ea. A ta la ce oră e?

El îşi lasă privirea în jos.

— Trebuie să fiu la biserică la două.

— Atunci, n-o să ai probleme.

— Mda, răspunde el. Cred că n-o să am.

Rămân tăcuţi, privind amândoi masa, până când sunetul înfundat al unei sonerii de telefon se aude dinspre buzunarul lui Oliver. El şi-l scoate la iveală, privindu-i extrem de concentrat ecranul în timp ce soneria continuă să se audă, până când, în cele din urmă, el pare să ia o hotărâre şi se ridică brusc.

— Chiar ar trebui să răspund, îi zice, îndepărtându-se cu un pas în lateral de masă. Scuze.

Hadley îi face un semn cu mâna.

— Nu-i nimic, îi zice. Du-te.

Ea îl urmăreşte cu privirea în timp ce se îndepărtează, croindu-şi drum prin înghesuială, cu telefonul la ureche. Ţine capul în jos, şi e o anume încovoială în statura lui, în curbura umerilor, în aplecarea gâtului, care-l face să arate altfel acum, ca o versiune mai puţin substanţială a acelui Oliver cu care vorbise ea până adineauri, ceea ce o face să se întrebe cine o fi interlocutorul. Îi trece prin minte gândul că ar putea foarte bine să fie vreo iubită, o foarte frumoasă şi strălucită studentă de la Yale, care poartă ochelari la modă şi sacou şi nu e niciodată într-atât de dezordonată încât să piardă avionul pentru patru minute.

Hadley rămâne surprinsă ea însăşi de graba cu care-şi alungă ideea.

Îşi coboară privirea spre propriul telefon, dându-şi seama că probabil ar trebui să-şi sune mama şi s-o informeze despre schimbarea cursei. Însă îi tresaltă stomacul gândindu-se la cum s-au despărţit mai devreme, despre tăcerea împietrită de pe drumul spre aeroport, şi apoi despre necruţătorul discurs pe care i l-a ţinut pe culoarul pentru plecări. Ştie că are tendinţa de a vorbi vrute şi nevrute – tata mereu glumea, afirmând că ea se născuse fără filtrul necesar – dar cine s-ar putea aştepta să fie pe deplin raţională într-o zi de care-i era groază de atâtea luni?

Se trezise de dimineaţă simţindu-se încordată în tot corpul; gâtul şi umerii o dureau, şi pe la ceafă o tot sâcâia o durere surdă, zvâcnită. Nu era vorba doar despre nuntă, sau despre

faptul că va fi, curând, forţată s-o întâlnească pe Charlotte, pe cea pentru care cheltuise atât de multă energie ca să pretindă că nu există; problema era că weekendul acesta avea să marcheze în mod oficial sfârşitul familiei lor.

Hadley ştie că nu e vreun film produs de Disney. Părinţii ei nu vor mai fi niciodată împreună. Şi adevărul este că ea nici măcar nu mai *vrea* cu adevărat ca ei să fie împreună. Tata e evident fericit, şi în general pare să fie şi mama; ea iese cu dentistul oraşului, Harrison Doyle, de mai mult de un an deja. Dar, chiar şi-aşa, nunta aceasta va pune punctul la capătul unei propoziţii care n-ar fi trebuit să se încheie încă, iar Hadley nu e convinsă că ar fi pregătită să urmărească desfăşurarea evenimentelor.

Până la urmă, totuşi, chiar nu avusese de ales.

„El tot tatăl tău rămâne”, îi repeta întruna mama ei. „Evident că nu e un tată perfect, dar e important pentru el ca tu să fii acolo. Nu e decât o zi, înţelegi? Nu-ţi cere mai mult.”

Şi totuşi, lui Hadley i se părea că *da,* că tot ce făcea el era să ceară: iertarea ei, mai mult timp petrecut împreună, să-i dea Charlottei o şansă. Îi cerea, şi iar îi cerea, şi iar îi cerea, dar niciodată nu-i dădea nimic. Ar fi vrut să-şi apuce mama de umeri şi s-o scuture până-i mai veneau minţile-n cap. Îi distrusese ei încrederea, îi distrusese mamei inima, le distrusese lor familia. Iar acum avea să se căsătorească, pur şi simplu, cu femeia asta, ca şi cum nimic n-ar fi contat. Ca şi cum ar fi fost cu mult mai uşor să pornească total de la zero, decât să pună din nou lucrurile pe făgaşul normal.

Mama mereu insista că era mai bine aşa. Pentru toţi trei.

„Ştiu că e greu de crezut”, zicea, înnebunitor de încăpăţânată pe tema asta, „dar e cel mai bun lucru. Chiar e. Şi o să înţelegi când o să fii mai mare.”

Însă Hadley e destul de convinsă că înţelege deja, şi bănuieşte că, de fapt, problema e că mama n-a absorbit încă totul pe deplin. Există mereu un decalaj între arsură şi usturimea ei, între durere şi conştientizare. În primele câteva săptămâni de după acel Crăciun, Hadley rămânea trează până târziu în noapte şi asculta zgomotele planşetelor mamei; timp de câteva zile, mama ba refuza cu desăvârşire să vorbească despre tata, ba nu mai vorbea despre nimic altceva, şi tot aşa, înainte şi-napoi, ca un fierăstrău, până într-o zi, după vreo şase săptămâni, când îşi revenise brusc, fără ca nimic să

prevestească asta, şi fără să facă prea mult caz, emanând o calmă acceptare care o nedumerea pe Hadley chiar şi acum.

Dar şi cicatricele erau prezente, la rândul lor. Harrison o ceruse până acum de trei ori în căsătorie pe mama, de fiecare dată într-o modalitate şi mai creativă – un picnic romantic, un inel în şampanie, după care, în cele din urmă, un cvartet de coarde în parc – însă ea zisese nu, încă o dată, şi încă o dată, şi Hadley era sigură că ea încă nu-şi revenise după ceea ce se întâmplase cu tata. Nu poţi să supravieţuieşti unei rupturi atât de importante fără să-ţi rămână urme.

Aşa că, în dimineaţa aceasta, aflată doar la o călătorie cu avionul de vederea sursei tuturor problemelor lor, Hadley se trezise într-o dispoziţie infectă. Dacă totul ar fi decurs lin, asta s-ar fi putut transpune în vreo câteva comentarii sarcastice şi mormăituri sporadice pe parcursul drumului spre aeroport. Dar primul lucru cu care se confruntase fusese un mesaj de la Charlotte, care-i amintea la ce oră trebuie să fie la hotel ca să se pregătească, iar auzul accentului ei britanic tăios îi întinsese lui Hadley nervii la limită, într-un fel care dădea de înţeles că restul zilei era ca şi compromis.

Mai târziu, evident, fermoarul de la valiza ei refuzase să se închidă, iar mama respinsese cerceii pandantiv pe care avusese ea de gând să-i poarte la ceremonie, după care o întrebase de optzeci şi cinci de ori dacă şi-a luat paşaportul. Pâinea prăjită se arsese, şi Hadley îşi pătase puloverul cu gem, iar când se repezise cu maşina până la drogherie ca să-şi ia un flaconaş cu şampon, începuse să plouă, şi unul dintre ştergătoarele de parbriz se stricase, şi ea ajunsese să aştepte la benzinărie timp de aproape trei sferturi de oră după un tip care nu se pricepea să-şi verifice singur uleiul. Şi, în tot acest timp, ceasul ticăia alene spre momentul în care ea avea să fie nevoită să plece. Aşa că, atunci când intrase în casă şi azvârlise cheile maşinii pe masa din bucătărie, nu mai avea nervi pentru cea de-a optzeci şi şasea întrebare a mamei cu privire la paşaportul ei.

„Da”, se răstise. „Îl *am.”*

„Doar te întrebam”, se apărase mama, ridicându-şi sprâncenele cu nevinovăţie, şi Hadley o săgetase cu o privire răzvrătită.

„Eşti sigură că nu vrei să mă şi urci în avion?”

„Asta ce-ar mai vrea să însemne?”

„Sau poate c-ar trebui să mă escortezi tocmai până la Londra, ca să fii sigură că eu chiar mă duc.”

„Hadley”, exclamase mama, şi în vocea ei era o notă de avertisment.

„Nu, zău, de ce trebuie să fiu *eu* singura obligată să-l vadă cum se căsătoreşte cu femeia aia? Nu înţeleg nici măcar de ce trebuie să mă duc, cu atât mai puţin de ce trebuie să mă duc singură.”

Mama îşi ţuguiase buzele în acea expresie care-i transmitea în chip inconfundabil dezamăgirea, dar în acel moment, lui Hadley chiar că nici măcar nu-i mai păsa.

Mai târziu, parcurseseră întregul drum cu maşina până la aeroport într-o tăcere încăpăţânată, ca un fel de reprezentaţie mută, de bis, după ciorovăielile prin care tot trecuseră de câteva săptămâni încoace. Şi, până să ajungă în spaţiul rezervat plecărilor, fiecare părticică din Hadley părea să zbârnâie de un soi de energie nervoasă.

Mama oprise motorul, însă niciuna nu făcuse vreun gest ca să coboare din maşină.

„O să fie bine”, o asigurase ea după câteva clipe, cu o voce blândă. „Chiar o să fie.”

Hadley se răsucise cu faţa spre ea.

„El se *însoară,* mamă. Cum ar putea să fie bine?”

„Eu doar cred că e important ca tu să fii acolo...”

„Mda, ştiu”, o întrerupsese ea, pe un ton tăios. „Mi-ai mai menţionat chestia asta.”

„O să fie bine”, mai zisese o dată mama.

Hadley îşi înşfăcase puloverul şi-şi descheiase centura de siguranţă.

„Ei bine, să ştii că, dacă se-ntâmplă ceva, tu eşti de vină.”

„Cum ar fi?”, întrebase mama, prudentă, iar Hadley, zbârnâind de un soi de furie care o făcea să se simtă întru totul invincibilă – dar, în acelaşi timp, şi incredibil de tânără – întinsese mâna să deschidă portiera.

„Cum ar fi să mi se prăbuşească avionul, sau altceva”, replicase ea, nefiind sigură nici măcar de ce anume spunea aşa ceva, ci doar că era amărâtă şi disperată de neputinţă şi înfricoşată. Şi nu aşa se ajunge să spui astfel de lucruri? „Atunci”, continuase, „ai reuşi să ne pierzi pe *amândoi.”*

Se fixaseră reciproc cu privirile, cuvintele acestea îngrozitoare, de neţinut minte, aşternându-se între ele ca tot atâtea cărămizi, şi după câteva clipe Hadley coborâse din maşină, săltându-şi rucsacul pe umăr şi apoi înşfăcându-şi valiza de pe bancheta din spate.

„Hadley”, zisese mama, sărind afară în cealaltă parte şi privind-o pe deasupra capotei. „Nu te...”

„Te sun când ajung acolo”, o întrerupsese Hadley, pornind deja către terminal.

Îi simţea privirea mamei urmărind-o pe tot drumul, dar un anume instinct fragil, un prost-înţeles simţ al mândriei, o determinau să refuze să-şi mai întoarcă faţa spre ea.

Acum, stând în micuţa cafenea a aeroportului, degetul mare îi pluteşte pe deasupra tastelor telefonului. Inspiră adânc înainte de a apăsa pe tasta pentru apelare, şi inima îi bubuie cu putere în spaţiile tăcute dintre două sonerii.

Cuvintele rostite mai devreme îi răsună încă în minte; Hadley nu e superstiţioasă din fire, dar gândul că invocase cu atâta nechibzuinţă posibilitatea unei prăbuşiri a avionului, chiar cu puţin timp înainte de decolare, era aproape suficient cât să-i provoace o stare de rău. Se gândeşte la avionul pe care ar fi trebuit să-l ia, între timp ajuns deja destul de departe în drumul lui peste ocean, şi simte un junghi ascuţit de regret, sperând că nu stricase cumva misterioasele lucrări ale timpului şi-ale norocului.

O parte din ea se simte uşurată când aude răspunzând mesageria vocală a mamei. În timp ce începe să-i lase un mesaj prin care s-o informeze despre schimbarea planurilor, îl vede pe Oliver apropiindu-se la loc. Pentru o clipă, are impresia că recunoaşte ceva în expresia feţei lui, aceeaşi îngrijorare chinuitoare pe care o simţea ea însăşi chiar acum, dar în momentul în care el o observă, ceva se schimbă, şi e din nou acelaşi, părând netulburat şi aproape vesel, cu un zâmbet nepăsător luminându-i ochii.

Lui Hadley îi piere glasul în mijlocul mesajului, iar Oliver îi arată spre telefonul ei, îşi ia bagajul, apoi îşi smuceşte degetul mare în direcţia porţii. Ea deschide gura ca să-i spună că mai are nevoie numai de un minut, însă el a plecat deja, aşa că ea se grăbeşte să-şi încheie mesajul.

— Aşa c-o să te sun mâine, când ajung acolo, rosteşte ea în telefon, cu o voce care-i tremură uşor. Şi, mamă? Îmi cer scuze pentru mai devreme, bine? N-am vrut.

Pe urmă, în timp ce se îndreaptă spre poartă, scrutează cu privirea zona în căutarea cămăşii albastre a lui Oliver, însă nu e de văzut pe nicăieri. Şi, decât să-l aştepte în mijlocul gloatei neastâmpăraţilor călători, dă roată înapoi ca să meargă la baie, apoi îşi vâră nasul pe la magazinele cu suveniruri şi pe la librării şi pe la chioşcurile cu ziare, hoinărind fără astâmpăr până când vine, în sfârşit, vremea pentru îmbarcare.

Când îşi ocupă locul la rând, Hadley îşi dă seama că e aproape prea obosită ca să se mai nelinişească măcar în acest punct. Are senzaţia că parcă ar fi aici de zile întregi deja, şi sunt atâtea în faţa ei pentru care să-şi facă griji: spaţiul strâmt din cabină, sentimentul de panică venit odată cu drumul fără scăpare. Mai e nunta, mai e petrecerea, întâlnirea cu Charlotte, şi vederea tatii pentru prima oară după mai mult de un an. Deocamdată, însă, ea nu vrea decât să-şi pună căştile, să închidă ochii şi să doarmă. Să se pună în mişcare, să zboare legănându-se pe deasupra oceanului, fără cel mai mic efort din partea ei, i se pare aproape un miracol.

Când îi vine rândul să înmâneze biletul, funcţionarul aeroportului îi zâmbeşte pe sub mustaţă.

— Ţi-e frică de zbor?

Hadley se forţează să-şi descleşteze mâna care strângea mânerul valizei până i se albiseră articulaţiile. Îi zâmbeşte ruşinată.

— Mi-a frică de aterizare, îi răspunde, dar pe urmă tot se urcă în avion.

4
9:58 pm Ora Coastei de Est
2:58 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Când Oliver şi-a făcut apariţia în capătul intervalului, Hadley stătea deja pe locul ei de la fereastră, cu centura încheiată şi bagajul depozitat la loc sigur în spaţiul de deasupra capului. Îşi petrecuse ultimele şapte minute prefăcându-se neinteresată de sosirea lui, numărând avioanele zărite prin hublou şi examinând modelul de pe spătarul scaunului din faţa ei. Dar realitatea era că-l aştepta pe el, iar când l-a văzut în sfârşit ajungând la rândul lor, s-a pomenit înroşindu-se, fără vreun alt motiv, decât acela că el deodată plana deasupra ei, cu zâmbetul acela ştrengăresc al lui. Era ca un soi de curent electric, deloc familiar, care o traversa la apropierea lui, şi nu se poate împiedica să se întrebe dacă l-o simţi cumva şi el.

— Te-am cam pierdut pe-acolo înăuntru, zice el, iar ea izbuteşte să încline capul în semn de încuviinţare, bucuroasă să fie regăsită.

El îşi saltă husa cu îmbrăcăminte deasupra, după care se strecoară pe scaunul din mijloc, lângă ea, aranjându-şi cu stângăcie picioarele prea lungi în faţă şi înghesuindu-şi restul corpului între neiertătoarele rezemătoare pentru mâini. Hadley îl priveşte în treacăt, şi-şi simte inima bubuind la brusca lui apropiere, la modul familiar în care se postase atât de aproape de ea.

— Nu stau decât pentru un minut, îi explică el, lăsându-se pe spate. Până când vine altcineva.

Hadley îşi dă seama că o parte din ea compune deja povestea destinată prietenelor ei: cea despre cum cunoscuse un tip drăguţ cu un accent grozav, în avion, şi-şi petrecuseră tot timpul stând de vorbă. Însă cealaltă parte a ei, partea mai practică, îşi face griji că va ajunge în Londra mâine-dimineaţă, pentru nunta tatălui ei, fără să fi dormit. Pentru că, serios, cum ar putea să doarmă, aşa cum era, cu el alături? Cotul lui îl atinge pe-al ei, şi genunchii aproape că se ating, la rândul lor; şi mai e şi mirosul acela ameţitor al lui, un minunat de băieţesc amestec de şampon şi deodorant.

Îşi scoate din buzunar vreo câteva lucruri, frunzărind un teanc de bancnote mărunte până când, în cele din urmă, descoperă o

acadea ambalată, pe care i-o oferă ei mai întâi, după care şi-o vâră el în gură.

— Cât de veche e chestia aia? îl întreabă ea, strâmbând din nas.

— Antică. Sunt destul de sigur că am pescuit-o dintr-o bombonieră ultima oară când am fost pe-acasă.

— Lasă-mă să ghicesc, îi zice ea. Face parte dintr-un studiu despre efectele trecerii timpului asupra produselor zaharoase.

El zâmbeşte.

— Cam aşa ceva.

— Ce anume studiezi, de fapt?

— Secret de stat, răspunde el, cu o desăvârşită seriozitate pe chip. Şi pari drăguţă, aşa că nu vreau să fiu nevoit să te omor.

— Tii, mersi, zice ea. Dar poţi măcar să-mi spui ce specialitate ai? Sau şi asta e o informaţie secretă?

— Probabil că psihologia, răspunde el. Cu toate că încă stau să mă hotărăsc.

— Aha, exclamă Hadley. Aşadar, *asta* explică toate jocurile psihologice.

Oliver râde.

— Tu le numeşti jocuri psihologice, eu le numesc cercetare.

— Atunci, presupun c-ar fi mai bine să am grijă ce vorbesc, dacă tot sunt analizată.

— E adevărat, confirmă el. Sunt cu ochii pe tine.

— Şi?

El îi adresează un zâmbet pieziş.

— E prea devreme ca să mă pronunţ.

În spatele lui, o femeie mai în vârstă se opreşte în dreptul rândului lor, mijindu-şi ochii spre biletul din mână. Poartă o rochie înflorată şi are un păr alb atât de delicat, încât poţi să vezi prin el până la pielea capului. Mâna îi tremură un pic când arată către numărul fixat deasupra lor.

— Cred că stai pe locul meu, zice, frământându-şi muchiile biletului cu degetul mare; Oliver se ridică de lângă Hadley atât de repede, încât se loveşte cu capul de tăblia instalaţiei de aer condiţionat.

— Mă scuzaţi, zice el, în timp ce încearcă să se dea deoparte din calea femeii, tentativele sale anchilozate reuşind prea puţin să rezolve situaţia într-un spaţiu atât de strâmt. Mă aşezasem doar pentru câteva clipe, se justifică el.

Femeia îl studiază cu atenţie, după care privirea ei alunecă spre Hadley, şi aproape că se vede cum i se luminează mintea, în timp ce la colţurile ochilor ei apoşi apar mici încreţituri.

— A, exclamă ea, împreunându-şi mâinile cu o uşoară bătaie. Nu mi-am dat seama că sunteţi *împreună,* adaugă, lăsându-şi geanta să cadă pe scaunul din margine. Rămâneţi fără grijă unde sunteţi. Eu o să stau foarte bine şi aici.

Oliver dă impresia că încearcă să-şi stăpânească râsul, însă mintea lui Hadley e preocupată să se gândească la faptul că el tocmai îşi pierduse locul, pentru că, pe bune, cine şi-ar dori să-şi petreacă şapte ore înţepenit pe scaunul din mijloc? Însă în timp ce femeia se lasă cu băgare de seamă pe tapiţeria aspră a scaunului ei, el îi adresează un zâmbet liniştitor lui Hadley, şi ea nu se poate împiedica să simtă un pic de uşurare. Fiindcă adevărul e că, dacă el tot e aici, ea nu-şi poate închipui cum ar fi fost altminteri. Acum, că el e aici, grija că ar putea traversa un întreg ocean cu altcineva între ei i s-ar părea ceva apropiat de o tortură.

— Şi, îi întreabă femeia, scotocindu-se prin geantă şi scoţând de acolo o pereche de tampoane pentru urechi din spumă poliuretanică, voi cum v-aţi cunoscut?

Cei doi au un mic schimb de priviri.

— Mă credeţi, sau nu, răspunde Oliver, pe un aeroport.

— Ce minunat! exclamă ea, arătându-se de-a dreptul încântată. Şi cum s-a întâmplat?

— Păi, începe el, îndreptându-şi puţin spinarea, eu am fost destul de cavaler, la drept vorbind, şi m-am oferit s-o ajut cu valiza. Şi pe urmă am început să discutăm, şi de la una am ajuns la alta…

Hadley zâmbeşte.

— Şi de atunci încoace, el îmi tot cară valiza.

— Aşa ar proceda oricare gentleman adevărat, zice Oliver, cu o modestie exagerată.

— Mai ales cei care sunt cu adevărat cavaleri.

Bătrâna pare încântată să audă aşa ceva, după cum i se boţeşte chipul într-o hartă plină de încreţituri mărunte.

— Şi iată-vă aici pe amândoi, conchide ea.

— Iată-ne, confirmă, Oliver, zâmbind.

Hadley e surprinsă de forţa cu care creşte în interiorul ei, chiar în clipa aceea, o dorinţă: îşi doreşte ca totul să fi fost

adevărat, absolut totul. Ca totul să nu fie doar o poveste. Ca totul să fie povestea *lor.*

Dar tocmai atunci el îşi întoarce din nou faţa spre ea, şi vraja se risipeşte. Ochii lui strălucesc practic de amuzament când o priveşte ca să vadă dacă ea îi mai savurează gluma. Hadley izbuteşte să-şi compună un mic zâmbet înainte ca el să se rotească la loc spre femeia care tocmai se lansase într-o poveste despre cum îşi cunoscuse ea soţul.

Astfel de lucruri nu se întâmplă aşa, pur şi simplu, îşi zice Hadley în gând. Nu şi în realitate. Nu şi ei.

— ...şi cel mai mic are patruzeci şi doi, îi spune femeia lui Oliver. Pielea gâtului îi atârnă în falduri libere care tremură ca gelatina în timp ce vorbeşte, şi Hadley îşi duce mâna, dintr-un gest reflex, spre propriul gât, trecându-şi degetul mare şi arătătorul peste beregată. Iar în august împlinim cincizeci şi doi de ani de când suntem împreună, încheie bătrâna.

— Uau, exclamă Oliver. E uimitor.

— Eu n-aş zice că-i uimitor, îi dă replica femeia, clipind. E uşor când găseşti persoana potrivită.

Intervalul e acum liber, excepţie făcând însoţitoarele de zbor, care patrulează de colo-colo ca să verifice dacă toată lumea şi-a încheiat centurile, iar femeia îşi scoate din geantă o sticluţă cu apă, după care-şi desface palma ridată, dezvăluind un somnifer.

— Când eşti la capătul celălalt, cum sunt eu, zice ea, cincizeci şi doi de ani pot să pară cam cât cincizeci şi două de minute.

Îşi dă capul pe spate şi înghite pastila.

— Exact cum, când eşti *tânăr* şi îndrăgostit, un zbor de şapte ore cu avionul poate să pară cât o viaţă de om.

Oliver se bate cu palma peste genunchii care-i stau înfipţi în scaunul din faţa lui.

— Sper să nu, glumeşte el, însă femeia doar zâmbeşte.

— Eu n-am nici cea mai mică îndoială, zice, îndesându-şi un tampon galben într-o ureche, şi repetând apoi gestul de cealaltă parte a capului. Călătorie plăcută.

— La fel şi dumneavoastră, îi răspunde Hadley, însă capul femeii deja căzuse într-o parte şi, imediat, bătrâna începe să sforăie.

Sub picioarele lor, avionul vibrează, semn că motoarele încep să se trezească, huruind, la viaţă. Una dintre însoţitoarele de zbor le aminteşte, prin intermediul difuzoarelor, că fumatul este

interzis şi că toată lumea trebuie să rămână pe loc până când va stinge căpitanul inscripţia luminoasă cu LEGAŢI-VĂ CENTURILE. O alta le face o demonstraţie despre cum se folosesc vestele de salvare şi măştile pentru oxigen, cuvintele ei succedându-se ca într-o incantaţie, goale şi automate, în timp ce covârşitoarea majoritate a pasagerilor e hotărâtă s-o ignore, examinându-şi ziarele sau revistele, închizându-şi telefoanele mobile şi deschizându-şi cărţile.

Hadley ia bucata de hârtie laminată cu instrucţiuni pentru siguranţa zborului din buzunarul scaunului din faţa ei, şi se încruntă la caricaturile bărbaţilor şi femeilor care par bizar de încântaţi să se arunce, cu vestele umflate pe ei, dintr-o serie de avioane caricaturizate. Lângă ea, Oliver îşi înăbuşă un căscat, şi ea îşi ridică din nou privirea spre el.

— Ce e?

— Nimic, doar că n-am văzut niciodată pe cineva care să citească vreodată o chestie din asta.

— Ei bine, zice ea, atunci ai mare noroc că stai lângă mine.

— Aşa, în general?

Ea zâmbeşte.

— Mă rog, în mod special în cazurile de urgenţă.

— Corect, o aprobă el. Mă simt incredibil de în siguranţă. Când o fi să-mi pierd simţirea lovindu-mă cu capul de măsuţă în timpul vreunui soi de aterizare forţată, abia aştept să văd cum mă cară afară de-aici una ca tine, de-un metru şi-un pic.

Hadley se pleoşteşte la faţă.

— Nici măcar în glumă să nu mai spui aşa ceva.

— Scuze, zice el, apropiindu-se un pic.

Îi pune o mână pe genunchi, un gest atât de inconştient, încât nici el nu pare să-şi dea seama de ce-a făcut, până când nu-şi lasă Hadley privirea surprinsă în jos către palma lui, pe care o simte caldă pe piciorul ei gol. Şi-o retrage brusc, arătând el însuşi puţin năucit, după care clatină din cap.

— Zborul o să decurgă cum trebuie. N-am vrut.

— Nu-i nimic, rosteşte ea încet. De obicei, nu sunt chiar atât de superstiţioasă.

Afară, prin hublou, se văd câţiva bărbaţi, în salopete de un galben fosforescent, dând roată unui avion enorm, şi Hadley se apleacă într-acolo ca să-i privească. Bătrâna de pe rândul lor

tuşeşte în somn, şi amândoi îşi întorc capetele, însă o văd că se relaxează din nou în somnul ei tihnit, cu pleoapele fluturându-i.

— Cincizeci şi doi de ani, zice Oliver, scoţând un uşor fluierat. Impresionant.

— Nu sunt convinsă că aş crede măcar în căsătorie, se trezeşte spunând Hadley, iar el pare surprins.

— Dar acum nu te duci la o nuntă?

— Mda, răspunde ea, clătinând afirmativ din cap. Tocmai de-asta şi zic.

El o priveşte fără să înţeleagă.

— N-ar trebui să fie atât de mare tămbălău, să tragi de oameni aflaţi la celălalt capăt al lumii, ca să fie martori la iubirea ta. Dacă vrei să-ţi împarţi viaţa cu cineva, foarte bine. Numai că asta se întâmplă între două persoane, şi ar trebui să fie de ajuns. De ce atât circ? De ce să le scoţi ochii tuturor cu asta?

Oliver îşi trece palma peste maxilar, evident neştiind precis ce să creadă.

— Am impresia că nunţile sunt cele în care nu crezi tu, zice, în cele din urmă. Nu căsătoriile.

— Nu sunt mare fan al niciuneia, în clipa de faţă.

— Nu ştiu, zice el. Mie mi se par relativ drăguţe.

— Nu sunt, insistă ea. Totul e numai pentru spectacol. Nu e nevoie să dovedeşti un lucru, dacă-l gândeşti cu adevărat. Ar trebui să fie mult mai simplu decât atât. Ar trebui să aibă o semnificaţie.

— Eu cred că are, îi atrage atenţia încet Oliver. E o făgăduială.

— Aşa cred, încuviinţează ea, dar neputând să-şi împiedice oftatul din voce. Dar nu toată lumea îşi ţine făgăduiala asta.

Îşi întoarce privirea către femeia care doarme buştean în continuare.

— Nu toată lumea reuşeşte să reziste timp de cincizeci şi doi de ani, iar dacă reuşeşti, nu mai interesează pe nimeni că, odată, ai stat în faţa atâtor oameni şi ai făgăduit că aşa o să faci. Partea cea mai importantă e că ai avut pe cineva alături de tine în tot acest timp. Chiar şi când totul a fost naşpa.

El izbucneşte în râs.

— Căsătoria: pentru momentele în care totul e naşpa.

— Eu vorbesc serios, insistă Hadley. Altfel, cum ai putea să ştii dacă înseamnă ceva? Dacă nu ai pe cineva lângă tine, care să te ţină de mână în timpul momentelor de cumpănă?

— Aşadar, asta să fie? o întreabă Oliver. Fără nuntă, fără căsătorie, doar să fie cineva acolo, care să te ţină de mână când vin vremuri grele?

— Asta e, răspunde ea, încuviinţând cu o înclinare scurtă a capului.

Oliver clatină din cap, minunându-se.

— Dar la a cui nuntă de duci? A unui fost iubit de-al tău?

Hadley nu-şi poate stăpâni un hohot de râs.

— Ce e?

— Fostul meu iubit îşi petrece majoritatea timpului cu jocurile video, iar restul, livrând pizza. Mi se pare de-a dreptul nostim să mi-l imaginez în chip de mire.

— Mie mi s-a părut că ai fi un pic cam tânără ca să joci rolul de femeie părăsită.

— Am şaptesprezece ani, protestează ea, indignată, iar el îşi ridică braţele în semn de capitulare.

Avionul începe să se îndepărteze de poartă, şi Oliver se apleacă mai mult, ca să privească prin hublou. Luminile se întind cât vezi cu ochii, de parcă ar fi reflexiile stelelor, alcătuind mari constelaţii pe pistele pe care zeci de avioane îşi aşteaptă rândul. Hadley îşi ţine mâinile în poală, cu degetele împletite, şi respiră adânc.

— Şi, zice Oliver, lăsându-se la loc pe spătarul scaunului, cred că am sărit direct unde e apa mai adâncă, hm?

— Ce vrei să spui?

— Doar atât, că o discuţie despre definiţia dragostei adevărate este, de obicei, una care se desfăşoară după vreo trei luni, nu după trei ore.

— Dacă ne luăm după ea, zice Hadley, împungând cu bărbia aerul spre dreapta lui Oliver, trei ore sunt mai degrabă ca trei ani.

— Da, mă rog, asta dacă eşti îndrăgostit.

— Corect. Aşadar, nu e cazul nostru.

— Nu, o aprobă Oliver, zâmbind. Nu e cazul nostru. O oră e o oră. Şi noi procedăm complet greşit.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Păi, îţi cunosc părerea despre căsătorie, dar încă n-am atins subiectele cu adevărat importante, cum ar fi culoarea ta preferată, sau mâncarea preferată.

— Albastru şi mexicană.

El încuviinţează, cu un aer de apreciere.

— Respectabil. La mine, verde şi curry.

— Curry? se miră ea, făcând o mutră. Zău?

— Hei, se apără el. Fără judecăţi! Altceva?

Luminile din cabină se estompează pentru decolare, şi motorul se ambalează dedesubtul lor, iar Hadley închide ochii, doar pentru o clipă.

— Altceva ce?

— Animalul preferat?

— Nu ştiu, răspunde ea, deschizând ochii la loc. Câinii?

Oliver clatină din cap.

— Prea banal. Mai încearcă.

— Atunci, elefanţii.

— Zău?

Hadley încuviinţează.

— Cum asta?

— Când eram mică, nu puteam să dorm fără prăpăditul meu de elefant din pluş, îi explică ea, neştiind sigur cum de i-a venit aşa ceva în minte tocmai acum.

Poate din cauză că urma să-şi revadă tatăl, sau poate doar fiindcă avionul se înălţa cu ea, stârnindu-i o dorinţă copilărească faţă de vechiul ei talisman.

— Nu sunt convins că s-ar pune.

— E clar că nu l-ai văzut niciodată pe Elefant.

El izbucneşte în râs.

— I-ai găsit tu singură numele ăsta?

— Să fii sigur, răspunde ea, zâmbind la apariţia gândului. Avea ochi negri sticloşi şi urechi moi şi pleoştite, şi câteva şnururi împletite în chip de coadă, şi reuşea mereu să-i facă viaţa mai frumoasă. De la obligaţia de a mânca legume sau de a purta colanţi care-i produceau mâncărimi, până la cazurile când se lovea cu degetele de la picioare de ceva, sau era ţintuită în pat cu dureri de gât, Elefant era antidotul pentru toate. Cu timpul, îşi pierduse un ochi şi cea mai mare parte a cozii. Plânsese pe el, şi strănutase pe el, şi-l certase aspru, dar

oricum, când era necăjită de ceva, tata doar îi punea o mână pe creştet şi-o îndruma spre camera ei de la etaj.

— E timpul să te consulţi cu elefantul, o anunţa el; şi, cumva, totdeauna avea efect. Numai că abia acum îi trecea prin minte faptul că tatăl ei avea, probabil, un merit mai mare decât micul animal din pluş.

Acum, Oliver o priveşte amuzat.

— Eu tot nu sunt convins că se pune.

— Foarte bine, răspunde Hadley. Atunci, care e animalul *tău* preferat?

— Vulturul pleşuv american.

Ea izbucneşte în râs.

— Nu te cred.

— Pe *mine?* se miră el, ducându-şi o mână la piept. E ceva greşit în a iubi vietatea care, din întâmplare, este şi un simbol al libertăţii?

— Acum nu faci decât să râzi de mine.

— Poate, un pic, recunoaşte el, cu un zâmbet. Dar reuşesc?

— Ce, să mă faci să fiu la un pas de a-ţi pune botniţă?

— Nu, răspunde el încet. Să te distrag.

— De la ce?

— De la claustrofobia ta.

Ea îi oferă un zâmbet recunoscător.

— Un pic, îi zice. Cu toate că nu e chiar atât de rău, până nu ne înălţăm în aer.

— Cum asta? se miră el. Acolo e spaţiu deschis din plin.

— Dar nicio cale de scăpare.

— A, zice el. Aşadar, tu cauţi o cale de scăpare.

— Totdeauna, încuviinţează Hadley.

— Ca să vezi, remarcă el, oftând teatral. Cu asta mă aleg mereu din partea fetelor.

Ea hohoteşte scurt, apoi închide ochii din nou când avionul începe să prindă viteză, gonind de-a lungul pistei într-un torent de zgomote. Când forţa de inerţie lasă locul gravitaţiei, sunt lipiţi cu spinările de scaune, iar avionul se lasă pe spate, până când, cu un ultim salt al roţilor, începe să săgeteze prin aer ca o uriaşă pasăre metalică.

Hadley îşi înfăşoară degetele pe braţul scaunului, în timp ce avionul urcă tot mai mult pe cerul nopţii, luminile de dedesubt estompându-se într-un caroiaj de pixeli. Timpanele încep să-i

trosnească pe măsură ce presiunea creşte, iar ea îşi propteşte fruntea de plasticul hubloului, îngrozită de momentul în care vor străpunge pătura joasă a norilor şi pământul va dispărea dedesubtul lor, când nu va mai fi înconjurată de altceva, decât de vastitatea şi de nemărginirea cerului.

Afară, dincolo de hublou, contururile parcărilor şi ale cartierelor de locuinţe se văd din ce în ce mai îndepărtate, până când totul începe să se contopească într-un amalgam difuz. Hadley priveşte cum lumea se preschimbă şi se înceţoşează, căpătând forme noi: stâlpii de iluminat stradal, cu licărirea lor galben-portocalie, lungile panglici ale autostrăzilor. Îşi îndreaptă mai mult spinarea, simţindu-şi fruntea răcorită de hubloul din plexiglas, încordându-şi privirea ca să nu scape nimic din ochi. Nu-i e atât de frică de zbor, cât de ridicarea până pe ruta de zbor. Deocamdată, însă, sunt încă suficient de jos, încât să mai vadă ferestrele luminate ale clădirilor de dedesubt. Deocamdată, Oliver e lângă ea, ţinând norii la distanţă.

5
10:36 pm Ora Coastei de Est
3:36 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Erau în zbor doar de câteva minute când Oliver a părut să ajungă la concluzia că e prudent să vorbească din nou cu ea. La auzul vocii lui în apropierea urechii, Hadley simte cum ceva din ea se eliberează, şi-şi descleştează mâinile, câte un deget pe rând.

— O dată, zice el, zburam spre California, de patru iulie.

Ea întoarce capul, doar puţin.

— Era o noapte senină, şi tot ce se putea vedea erau micile focuri de artificii de pe drum, acele minuscule explozii declanşate dedesubt, oraş după oraş.

Hadley se apleacă din nou spre hublou, şi inima îi bate năvalnic în timp ce fixează cu privirea pustietatea de dedesubt, neantul absolut. Închide ochii şi încearcă să-şi imagineze, în loc de ceea ce vede, focuri de artificii.

— Dacă n-ai fi ştiut ce anume sunt, probabil că ţi s-ar fi părut înspăimântătoare, dar aşa, de sus, erau destul de drăguţe, doar că de-a dreptul mute şi mărunte. Îţi venea greu să-ţi imaginezi că sunt aceleaşi uriaşe explozii pe care le vezi de la sol, îi explică el, după care rămâne pe gânduri pentru o clipă. Presupun că totul e doar o problemă de perspectivă, zice apoi.

Ea se răsuceşte din nou spre el, cercetându-i faţa.

— Asta ar trebui să mă ajute? îl întreabă, deşi nu cu răutate. Încearcă doar să găsească învăţămintele poveştii.

— Nu, nu tocmai, îi răspunde el, cu un zâmbet sfios. Căutam doar să te mai distrag puţin.

— Mersi, zice ea, zâmbind. Mai ai şi altceva?

— Grămezi. Aş putea să vorbesc până când te-ar durea urechile.

— Chiar şi şapte ore?

— Accept provocarea, declară el.

Avionul zboară acum drept, şi când începe să se simtă ameţită, Hadley se străduieşte să se concentreze la scaunul din faţa ei, pe care stă un bărbat cu urechile mari şi părul pe cale să se rărească în creştetul capului; nu chiar într-atât, încât să se poată spune că ar avea chelie, nu tocmai, dar exact cât trebuie ca să prefigureze calviţia viitoare. E ca şi cum ai citi o hartă a

viitorului, ceea ce o face să se întrebe dacă există astfel de semne demascatoare la toată lumea, indicii secrete despre oamenii care vor deveni într-o zi ulterioară. Ar putea ghici cineva, de exemplu, că doamna de lângă interval ar înceta, până la urmă, să privească lumea cu ochii albaştri strălucitori, şi în schimb să vadă totul printr-o peliculă ceţoasă? Sau că bărbatul care stă acum pe diagonală faţă de ei va fi obligat să-şi ţină o mână cu cealaltă, ca să nu-i mai tremure?

Totuşi, cel la care se gândeşte ea cu adevărat e propriul tată. Ceea ce se întreabă ea, în realitate, e dacă *el* s-o fi schimbat. Aerul din avion e uscat şi rânced, îl simte aspru în interiorul nărilor, şi Hadley îşi închide ochii care o usturǎ şi-şi ţine respiraţia pentru o clipă, de parcă ar fi sub apă, lucru nu prea greu de imaginat din moment ce înoată prin nemărginirea întunecată a nopţii. Clipeşte, deschide ochii şi ridică brusc mâna, trăgând în jos storul peste hubloul din plastic. Oliver o priveşte cu sprâncenele ridicate, dar nu spune nimic.

O amintire îşi face apariţia, iute şi pe nepoftite, despre un zbor împreună cu tatăl ei, cu ceva ani în urmă, deoarece acum îi vine greu să afirme cu certitudine câţi. Îşi aminteşte cum tot fâţâia el storul, trăgându-l în jos şi apoi repezindu-l la loc în sus, iar şi iar, în jos şi-n sus, până când pasagerii aflaţi de cealaltă parte a intervalului se aplecaseră spre el cu sprâncenele împreunate şi gurile strânse pungă. Când anunţul cu centurile de siguranţă se stinsese în sfârşit, el se ridicase greoi de pe scaun, aplecându-se să-i depună lui Hadley o sărutare pe frunte, după care se strecurase pe lângă ea, ieşind pe interval. Apoi, timp de două ore, tot patrulase pe îngustul culoar care ducea de la compartimentul pentru clasa întâi tocmai până la cabinele de toaletă, oprindu-se din când în când ca s-o mai întrebe pe Hadley ce face, *cum* se simte, ce mai citeşte, după care pornea iar, arătând ca o persoană care aşteaptă nerăbdătoare sosirea autobuzului.

Oare fusese el mereu atât de neastâmpărat? Era greu să afle sigur.

Acum, ea se întoarce spre Oliver.

— Şi, tatăl tău vine des să te viziteze? îl întreabă, iar el o priveşte uşor surprins. Ea îi susţine privirea, tot atât de surprinsă de propria întrebare. Ceea ce voise ea să întrebe se

referea la *părinţii lui.* Şi, *părinţii tăi* vin des să te viziteze? Cuvântul *tată* îi scăpase aproape inconştient.

Oliver îşi drege glasul şi-şi lasă mâinile să-i cadă în poală, unde încep să răsucească bucata rămasă în plus a centurii de siguranţă într-un ghem strâns.

— Doar mama, de fapt, răspunde el. Ea m-a adus, la începutul anului. N-ar fi îndurat gândul de a mă trimite la şcoală în America, fără să vină ea mai întâi ca să-mi facă patul.

— Drăguţ, apreciază Hadley, străduindu-se să nu se gândească la propria mamă, şi la cearta lor de mai devreme. Sună frumos.

S-ar fi aşteptat ca Oliver să-i spună mai multe, sau poate s-o întrebe despre familia *ei,* fiindcă i se pare că ar fi evoluţia firească pentru o convorbire între doi oameni care n-au unde să plece şi, în schimb, au atâtea ore de pierdut. Dar el nu face altceva decât să urmărească, tăcut, cu un deget, literele cusute în învelitoarea scaunului din faţă: LEGAŢI-VĂ CENTURILE ÎN TIMP CE STAŢI PE SCAUNE.

Deasupra lor, unul dintre întunecatele ecrane de televizor se luminează, şi apare un anunţ referitor la filmul care urmează să fie proiectat pe timpul zborului. Este un film de animaţie despre o familie de raţe, unul pe care Hadley chiar îl văzuse, dar când îl aude pe Oliver scoţând un geamăt, aproape că-i vine să tăgăduiască totul. În loc de asta, se răsuceşte pe scaunul ei şi-l examinează cu o privire critică.

— Nu văd nimic rău la raţe, îi zice ea, iar el îşi dă ochii peste cap.

— Raţe care *vorbesc?*

Hadley zâmbeşte.

— Mai şi cântă, pe deasupra.

— Nu-mi spune. L-ai văzut deja.

Ea ridică două degete.

— De două ori.

— Dar *ştii* că e pentru copiii de cinci ani, da?

— De cinci până la *opt* ani, mulţumesc foarte mult.

— Şi tu câţi ani ziceai că ai?

— Destui cât să le apreciez pe prietenele noastre cu labele palmate.

— Tu, exclamă el, izbucnind fără voie în râs, eşti la fel de nebună ca un pălărier.

— Ia stai puţin, zice Hadley, privindu-l cu o prefăcută oroare. Asta e cumva o aluzie la un… *desen animat?*

— Nu, geniule. E o referire la o celebră lucrare literară de Lewis Carroll[2]. Dar, încă o dată, pot să constat ce rezultate bune a dat sistemul educaţional american asupra ta.

— Hei, îl apostrofează ea, dându-i o uşoară scatoalcă peste piept, într-un gest atât de firesc, încât nici nu stă să se gândească la el, decât când e prea târziu. El îi zâmbeşte, evident amuzat. Ultima informaţie de care am beneficiat e că tu ţi-ai ales un colegiu din America.

— Adevărat, recunoaşte el. Dar sunt în măsură să suplinesc cu bogăţia mea de inteligenţă britanică şi cu farmecul.

— Just, îl aprobă Hadley. Farmecul. Când ajung să văd şi eu ceva din *el?*

Colţurile gurii lui se răsucesc uşor în sus.

— Nu cumva te-a ajutat un tip ceva mai devreme să-ţi cari valiza?

— O, da, zice ea, ciocănindu-şi bărbia cu un deget. *Acel* tip. A fost grozav. Oare unde-o fi dispărut?

— Tocmai asta e ceea ce studiez eu, de fapt, afirmă el, zâmbind. Vara asta.

— Ce?

— Tulburările constând în dedublarea personalităţii la masculii de optsprezece ani.

— Evident, replică ea. Acel unic lucru mai înfricoşător decât maioneza.

Spre surprinderea lui Hadley, o muscă îi apare lângă ureche, şi ea se străduieşte fără succes s-o alunge, fiindcă în clipa imediat următoare bâzâie din nou pe lângă ea, descriind elipse furioase în jurul capetelor lor, ca un neobosit patinator artistic.

— Mă întreb dacă şi-o fi cumpărat bilet, zice Oliver. Probabil că e doar un pasager clandestin.

— Biata de ea, habar n-are c-o să ajungă în cu totul altă ţară.

---

[2] Personaj numit Pălărierul (Hatter) în *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor,* la care lumea se referă deseori cu numele de Pălărierul Nebun (Mad Hatter), cu toate că în carte nu apare niciodată astfel. De fapt, însă, şi numele personajului are la origine o expresie populară din Anglia secolului al XVIII-lea, când la fabricarea fetrului pentru pălării se folosea mercurul; intoxicaţiile cu mercur aveau ca efect demenţa, de unde şi apariţia acestei expresii, *mad as a hatter* (nebun ca un pălărier).

— Mda, unde toată lumea vorbeşte ciudat, adaugă Oliver, agitându-şi o mână ca să gonească musca.

— Tu crezi că şi-o da seama cât de repede zboară? se interesează Hadley. Ca atunci când mergi pe o bandă din aia transportoare? Probabil că e destul de înnebunită să vadă că ajunge atât de repede.

— N-ai făcut niciodată fizică? o întreabă Oliver, dându-şi ochii peste cap. Aici e vorba despre relativitate. Musca zboară în raport cu avionul, nu în raport cu pământul.

— Bine, bine, isteţule.

— E exact la fel ca oricare altă zi din viaţa ei de mică insectă.

— Cu excepţia faptului că se află în drum spre Londra.

— Da, o aprobă Oliver, cu o uşoară încruntare. Cu excepţia asta.

Una dintre însoţitoarele de zbor îşi face apariţia prin penumbra de pe interval, cu câteva zeci de căşti atârnându-i pe braţ ca şireturile.

Se apleacă pe deasupra doamnei din capăt şi li se adresează într-o şoaptă ostentativă.

— Vrea cineva o cască? îi întreabă, şi amândoi scutură din capete a negaţie.

— Eu sunt mare, mulţumesc, zice Oliver, iar când însoţitoarea trece la rândul următor, el îşi vâră mâna în buzunar şi-şi scoate de acolo propriile căşti, deconectându-le de la ipodul său. Hadley se apleacă sub scaun după rucsac, scotocind până şi le găseşte şi ea.

— N-aş vrea să pierd raţele, glumeşte ea, însă el nu e atent. Priveşte cu interes spre teancul de cărţi şi de reviste pe care şi-l aşezase ea în poală în timp ce căuta prin bagaj.

— Aşadar, într-adevăr citeşti şi *ceva* literatură de calitate, până la urmă, zice el, alegând exemplarul ponosit din *Prietenul nostru comun.* Frunzăreşte cartea cu grijă, aproape cu religiozitate. Îl ador pe Dickens, îi mărturiseşte.

— Şi eu, zice Hadley. Numai că pe-asta n-am citit-o.

— Ar fi cazul s-o citeşti, îi zice Oliver. E printre cele mai bune.

— Aşa am auzit şi eu.

— Dar *cineva* sigur a citit-o. Uite câte pagini îndoite!

— E a tatii, îl informează Hadley, cu o mică încruntare. El mi-a dat-o.

Oliver îşi ridică privirea spre ea, după care închide cartea din poală.

— Şi?

— Şi am luat-o cu mine la Londra ca să i-o dau înapoi.

— Fără s-o fi citit?

— Fără s-o fi citit.

— Bănuiesc că e mult mai complicat decât pare, zice el, şi Hadley încuviinţează.

— Bănuieşti corect.

El îi dăduse cartea lui Hadley atunci când fuseseră în excursia lor la schi, ultima oară când îl văzuse. Când plecaseră spre casă, erau imediat dincolo de rândul pentru controlul echipei de securitate din aeroport, iar el căutase prin geantă şi scosese volumul gros cu coperţile negre, cu paginile uzate şi îngălbenite, şi cu colţurile îndoite ale paginilor ca tot atâtea piese lipsă dintr-un puzzle.

„M-am gândit că ar putea să-ţi placă”, i-a zis, cu o nuanţă de disperare în zâmbet.

Încă de când îi auzise Hadley convorbirea cu Charlotte, încă de când reuşise, în sfârşit, să pună fragmentele cap la cap, abia dacă mai vorbise cu el. Singurul lucru care-i mai umbla prin minte era să ajungă din nou acasă, unde să se încolăcească pe canapea şi să-şi pună capul în poala mamei şi să le dea drumul tuturor lacrimilor pe care şi le stăpânise; tot ce-şi dorea era să plângă, să plângă şi iar să plângă, până când nu i-ar mai fi rămas nimic de plâns.

Numai că aici era cu tata, cu barba lui deloc familiară şi noua jachetă din tweed şi inima înrădăcinată undeva dincolo de ocean, cu mâna lăsându-se în jos de greutatea cărţii pe care i-o întindea.

„Nu-ţi face griji”, o asigurase, cu un zâmbet firav, „nu e poezie.”

În cele din urmă, Hadley întinsese mâna după carte şi-şi coborâse privirea spre copertă. Nu avea supracopertă, ci doar cuvintele acestea, imprimate pe fundalul negru: *Prietenul nostru comun.*

„Acum e greu”, zisese el, şi vocea i se frânsese aproape imperceptibil. „Nu mai ajung prea des să-ţi recomand cărţi. Dar unele anume sunt prea importante, ca să se piardă în toate astea.”

Şi-şi fluturase o mână, cu un gest vag, între ei, ca şi cum ar fi vrut să definească mai exact ce însemnau *astea.*

„Mersi”, îi zisese Hadley, cuprinzând cartea în braţe, îmbrăţişând-o, ca să nu se lase îmbrăţişată de el.

Faptul că rămăseseră doar cu atât – cu întâlnirea asta stânjenitoare, aranjată în prealabil, cu tăcerea asta groaznică – i se părea ceva aproape imposibil de îndurat, şi sentimentul de injusteţe faţă de întreaga situaţie se amplifica înăuntrul ei. Era vina lui, în întregime, şi totuşi ura ei faţă de el era cel mai rău soi de iubire, un dor chinuitor, o dorinţă nepotrivită care-i făcea inima să-i bată cu o putere nebunească în piept. Nu putea să ignore nici incoerenta senzaţie că ei ar fi acum două piese diferite din două seturi de puzzle diferite, şi nimeni şi nimic pe lume nu-i putea face să se mai potrivească iar.

„Vii să ne vizitezi curând, da?” o întrebase el, repezindu-se înainte ca s-o îmbrăţişeze, şi ea încuviinţase cu capul în pieptul lui, după care se desprinsese.

Dar ştia că nu va face niciodată una ca asta. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l viziteze acolo. Chiar şi să fi fost deschisă faţă de această idee, aşa cum sperau atât mama, cât şi tata, din punct de vedere matematic i se părea cu desăvârşire imposibil. Ce-ar fi trebuit să facă, să-şi petreacă Paştele colo, şi Crăciunul dincolo? Să-şi vadă tatăl din două în două vacanţe, şi timp de o săptămână pe perioada verii, exact cât trebuie ca să-i zărească noua viaţă, pe fragmente, mici aşchii ale unei lumi în care ea nu avea niciun rol? Şi, în tot acest timp, să lipsească de la acele momente ale vieţii mamei sale… a mamei sale, care nu era vinovată cu nimic, ca să-şi petreacă singură Crăciunul?

Asta, după părerea lui Hadley, nu era nicidecum viaţă. Poate dac-ar fi fost mai mult timp, sau dacă timpul însuşi ar fi fost mai maleabil; dac-ar fi putut să se afle în ambele locuri simultan, să ducă vieţi paralele; sau, încă şi mai simplu, dacă tata s-ar fi întors, pur şi simplu, acasă. Pentru că, din punctul ei de vedere, nu exista cale de mijloc: ea voia ori totul, ori nimic, ilogic, iraţional, chiar dacă exista ceva înăuntrul ei care ştia că nimic n-ar fi prea greu, şi că totul era imposibil.

După ce se întorsese acasă din excursia la schi, îşi îndesase cartea pe o etajeră din camera ei. Dar n-a trecut mult până s-o mute de-acolo, depozitând-o dedesubtul altora pe colţul biroului ei, după care încă o dată, lângă pervazul ferestrei, cartea cea

grea ţopăindu-i de colo până colo prin cameră ca un pietroi, până când s-a stabilit, în cele din urmă, pe fundul şifonierului, unde rămăsese până azi-dimineaţă. Iar acum, iată-l pe Oliver frunzărind-o, şi degetele lui zăbovind asupra paginilor care nu fuseseră desfăcute de atâtea luni.

— A lui e nunta, îi zice Hadley, încet. A tatii.

— Aha, exclamă Oliver, clătinând din cap în semn de încuviinţare.

— Mda.

— Atunci, presupun că nu e un dar de nuntă.

— Nu, confirmă ea. Aş zice că e mai degrabă un simbol. Sau, poate, un protest.

— Un protest dickensian, precizează el. Interesant.

— Cam aşa ceva.

El continuă să răsfoiască absent filele, oprindu-se din când în când să privească mai atent câteva rânduri.

— Poate c-ar trebui să te mai gândeşti.

— Pot să împrumut oricând alt exemplar de la bibliotecă.

— Nu mă refeream numai la asta.

— Ştiu, încuviinţează ea, aruncând o nouă privire spre carte. Prinde ceva fulgerător în timp ce el frunzăreşte mai departe şi, fără să se mai gândească, îl apucă de încheietură. Stai, aşteaptă un pic!

El îşi ridică braţele, iar Hadley îi ia cartea din poală.

— Mi s-a părut că văd ceva, explică ea, dând înapoi cu câteva pagini şi privind cu ochii îngustaţi. Răsuflarea îi rămâne în gât atunci când descoperă fraza subliniată, cu o linie neregulată, şi cerneala aproape ştearsă. E cea mai simplă dintre însemnări: nimic notat pe margine, nici măcar colţul îndoit, ca s-o marcheze. Doar un simplu rând, ascuns adânc în interiorul cărţii, subliniat de o tuşă tremurătoare de cerneală.

Chiar şi după tot acest timp, chiar după tot ce i-a spus ea lui, şi tot ce nu i-a spus încă, în ciuda intenţiei de a-i înapoia cartea (pentru că *aşa* se transmite un mesaj, nu cu cine ştie ce citat nemarcat, subliniat, dintr-un roman vechi), inima lui Hadley tot palpită la gândul că, poate, i-a scăpat din vedere ceva important, în tot acest timp. Iar acum, iat-o, aplecată asupra paginii, fixându-i de sus literele negre, simple, pe fundalul alb.

Oliver o priveşte, şi întrebarea îi e întipărită pe toată faţa, aşa că ea murmură cuvintele, trecându-şi degetul de-a lungul liniei pe care sigur tatăl ei o trasase.

E preferabil să ai un lucru bun şi să-l pierzi, sau să nu-l fi avut niciodată?

Când îşi ridică privirea, o întâlneşte pe-a lui pentru o fracţiune de secundă, după care şi le feresc amândoi. Deasupra lor, raţele dansează pe ecran, împroşcând cu apă malurile lacului, veselul lor mic cămin, iar Hadley îşi lasă bărbia în jos, ca să recitească fraza, de data asta doar pentru ea, după care închide cartea cu un pocnet sonor şi o îndeasă la loc în rucsac.

6
12:43 am Ora Coastei de Est
5:43 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Hadley, în somn: aţipind, visând. În micile, îndepărtatele cotloane ale minţii ei – zbârnâind, chiar dacă tot restul i-a devenit inert din cauza epuizării – ea se află într-un alt avion, în cel pe care l-a pierdut, cu trei ore mai departe pe drum şi aşezată lângă un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mustaţă care-i tot zvâcneşte în timp ce strănută şi tresare în drumul peste Atlantic, fără să-i spună ei vreodată o vorbă, iar ea devine tot mai neliniştită, stând cu palma lipită de hubloul dincolo de care nu e nimic, dar nimic, nimic.

Deschide ochii, dintr-odată trează, şi se pomeneşte că faţa lui Oliver e la doar câţiva centimetri de-a ei, atent şi tăcut, cu o expresie de nepătruns. Hadley îşi duce o mână la inimă, uimită, şi abia apoi observă că stătuse cu capul pe umărul lui.

— Scuze, bâiguie, retrăgându-se.

În avion, întunericul e acum aproape complet, şi ai impresia că toată lumea de la bord doarme. Până şi ecranele televizoarelor s-au stins la loc, şi Hadley îşi scoate mâna plină de furnicături din locul în care stătuse înghesuită între ei doi, şi-şi priveşte ceasul de la încheietură, dar acesta arată, deloc util, ora din New York. Îşi trece o mână prin păr, după care priveşte pe furiş spre cămaşa lui Oliver, simţindu-se uşurată de faptul că nu se văd urme de salivă scursă, mai ales când el îi întinde un şerveţel.

— Ăsta pentru ce mai e?

El îi face semn cu capul spre şerveţel şi, când îl priveşte din nou, ea observă că desenase una dintre raţele din film.

— E mediul tău obişnuit? îl întreabă ea. Pix pe şerveţel?

El o priveşte zâmbind.

— Am adăugat şapca de baseball şi pantofii pentru alergat ca să aibă un aspect mai american.

— Câtă grijă din partea ta... Cu toate că noi, de obicei, îi numim pantofi pentru sport, precizează ea, numai că finalul afirmaţiei îi este înghiţit de un căscat. Îşi îndeasă şerveţelul în vârful rucsacului. Nu prea obişnuieşti să dormi în avioane? îl întreabă.

— În mod normal, da, răspunde el, ridicând din umeri.

— Dar nu şi noaptea asta? Oliver scutură din cap.
— Din câte se pare, nu.
— Scuze, repetă ea, însă el îi face semn să-şi vadă de treabă.
— Arătai tare liniştită.
— În schimb, nu mă *simt* liniştită, zice ea. Dar probabil e bine că am dormit acum, ca să nu mă apuce mâine în timpul ceremoniei.
Oliver îşi priveşte ceasul.
— Adică azi.
— Corect, îl aprobă ea, apoi face o strâmbătură. Sunt domnişoară de onoare.
— Drăguţ.
— Nu şi dacă ratez ceremonia.
— Ei bine, tot îţi rămâne nunta.
— Corect, aprobă ea, căscând din nou. Abia aştept să stau singură, singurică, şi să-l văd pe tata cum dansează cu o femeie pe care n-am văzut-o în viaţa mea.
— N-ai văzut-o în viaţa ta? se miră Oliver, şi accentul îi face ca tonul să devină mai înalt spre sfârşitul întrebării.
— Nţ.
— Uau, exclamă el. Aşadar, să înţeleg că nu sunteţi chiar atât de apropiaţi?
— Eu şi cu tata? Eram, altădată.
— După care?
— După care ţara ta tâmpită l-a înghiţit tot, răspunde ea.
Oliver râde, dar e un râs fragil, nesigur.
— S-a dus să predea pentru un semestru la Oxford, îi explică Hadley. După care nu s-a mai întors.
— Când?
— Acum aproape doi ani.
— Şi atunci a fost când a cunoscut-o pe femeia asta?
— Bingo.
Oliver clatină din cap.
— E îngrozitor.
— Mda, răspunde Hadley, cu toate că e un cuvânt mult prea nesemnificativ ca să poată transmite măcar pe aproape cât era de îngrozitor, chiar cât de îngrozitor e încă. Dar cu toate că a relatat o variantă mai lungă a poveştii de o mie de ori până acum, faţă de o mie de persoane diferite, are senzaţia că Oliver ar putea s-o înţeleagă mai bine decât oricine altcineva. E vorba

despre ceva din felul în care priveşte el, de cum îi sfredelesc ochii lui o mică gaură drept în inimă.

Ea ştie că nu e ceva real: e doar iluzia apropierii, falsa încredere dată de tăcerea şi întunericul din avion, dar n-o deranjează. Pentru moment, cel puţin, i se pare că ar fi real.

— Probabil că ai fost distrusă, zice el. Şi mama ta, de asemenea.

— Mda, la început. Abia dacă se mai dădea jos din pat. Dar cred că ea s-a pus pe picioare mai repede decât mine.

— Cum? o întreabă el. Cum te pui pe picioare după *aşa ceva?*

— Nu ştiu, îi răspunde, cu sinceritate, Hadley. Ea chiar crede că e mai bine aşa pentru amândoi. Că aşa trebuia să se-ntâmple, până la urmă. Are acum un partener nou, şi el are o parteneră nouă, şi amândoi sunt mai fericiţi. Numai eu nu sunt deloc încântată. Mai ales când e vorba să i-o cunosc pe partenera asta *nouă* a lui.

— Chiar dacă nu mai e chiar atât de nouă.

— *Mai ales* din cauză că nu e atât de nouă. Face ca senzaţia să fie de zece ori mai intensă şi mai stânjenitoare, şi e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Îmi tot închipui cum defilez la nuntă de una singură şi toată lumea se holbează la mine. Melodramatica fiică americană, cea care a refuzat să-şi cunoască noua mamă vitregă.

Hadley strâmbă din nas.

— Mamă vitregă. Dumnezeule.

Oliver se încruntă.

— Eu cred că e un act de curaj.

— Ce?

— Că te duci. Că înfrunţi situaţia. Că mergi mai departe. E un act de curaj.

— Eu nu-l simt aşa.

— Asta din cauză că eşti implicată direct, îi explică el. Dar o să-ţi dai seama.

Ea îl studiază cu atenţie.

— Dar tu?

— Dar eu, *ce?*

— Bănuiesc că nu eşti îngrozit de nunta ta nici pe jumătate faţă de cât mă îngrozesc eu de-a mea, nu?

— Nu fi prea convinsă, îi răspunde el, ţeapăn.

Stătea aproape, cu corpul întors spre ea, dar acum se îndepărtează, aproape imperceptibil, dar suficient ca ea să remarce.

Hadley se apleacă în faţă în timp ce el se lasă pe spate, ca şi cum ei doi ar fi uniţi de cine ştie ce forţă invizibilă. Doar subiectul nunţii tatălui ei nu înseamnă pentru ea un subiect tocmai vesel, şi totuşi i-a povestit despre asta, nu?

— Şi, o s-ajungi să-ţi vezi părinţii cât timp eşti acasă?

El răspunde printr-un semn de încuviinţare.

— O să fie drăguţ, apreciază ea. Voi sunteţi apropiaţi?

El deschide gura ca să-i răspundă, dar apoi o închide la loc, fiindcă tocmai soseşte clătinându-se uşor pe interval căruciorul cu băuturi, dozele şi sticlele scoţând clinchete vesele când se ciocnesc între ele. Însoţitoarea de zbor îi pune frână imediat după ce trece de rândul lor, făcându-l să stea pe loc, după care se întoarce la ei ca să ia comenzile.

Totul se întâmplă la repezeală, într-atât de repede, încât Hadley aproape că nu vede nimic: Oliver îşi vâră mâna în buzunarul blugilor după o monedă, pe care o azvârle apoi pe interval cu un bobârnac şi o smucitură iute a încheieturii. Pe urmă, se întinde peste femeia adormită, prinde moneda cu mâna stângă, iar dreapta i se strecoară ca un şarpe în cărucior, întorcând-se cu două sticle miniaturale de Jack Daniel’s strânse în pumn. Şi le îndeasă în buzunar, împreună cu moneda, doar cu câteva secunde înainte ca însoţitoarea de zbor să se răsucească din nou în direcţia lor.

— Pot să vă servesc cu ceva? îi întreabă, măturând cu privirea chipul şocat al lui Hadley, obrajii îmbujoraţi ai lui Oliver, şi bătrâna care continua să sforăie viguros la capătul rândului.

— Eu n-am nevoie, reuşeşte să răspundă Hadley.

— Nici eu, zice şi Oliver. Mersi, totuşi.

După ce însoţitoarea de bord dispare la loc, iar căruţul se îndepărtează până la o distanţă sigură, Hadley se întoarce spre Oliver şi-l priveşte cu gura căscată. El scoate sticluţele din buzunar şi-i întinde ei una, după care-i desface capacul celeilalte, ridicând din umeri.

— Scuze, zice el. Doar m-am gândit că dacă e să trecem prin toată chestia asta cu „hai să discutăm despre familiile noastre”, un strop de whisky ar putea să meargă.

Hadley priveşte chiorâş sticluţa din mâna ei.

— Ai avut asta în plan, sau ce?
Oliver schiţează un zâmbet.
— Antrenament asiduu de zece ani?
— Eu mă gândisem mai degrabă la ceva de genul spălatul vaselor, glumeşte ea, înapoindu-i sticluţa. Sau, poate, la căratul bagajelor.
— Presupun că o să mă pui oricum să fac asta, replică el. Nu-ţi face probleme, o să las o bancnotă de zece dolari pe scaun la coborâre. N-am vrut discuţii în contradictoriu, chiar dacă am optsprezece ani şi, în momentul de faţă, sigur suntem mai aproape de Londra, decât de New York[3]. Îţi place whiskyul?
Hadley scutură din cap.
— Dar ai încercat vreodată?
— Nu.
— Ia încearcă, zice el, întinzându-i din nou sticluţa. Doar o gură.
Ea deşurubează capacul şi ridică sticluţa spre gură, deja strâmbându-se când mirosul îi atinge nările, aspru şi fumegos şi mult prea puternic. Lichidul o arde pe gât în timp ce se scurge în jos, şi ea tuşeşte cu putere, ochii i se umplu de lacrimi, aşa că înşurubează capacul şi-i întinde la loc sticluţa.
— E ca şi cum ai linge un foc de tabără, remarcă ea, strâmbându-se. Îngrozitor.
Oliver râde, terminându-şi propria sticluţă.
— OK, acum ţi-ai băut porţia de whisky, zice ea. Asta înseamnă că ajungem să vorbim despre familia ta?
— Dar de ce te-ar interesa?
— Dar de ce nu m-ar interesa?
El oftează, un sunet care se aude aproape ca un geamăt.
— Păi, să vedem, zice, în cele din urmă. Am trei fraţi mai mari?
— Ei mai locuiesc cu toţii în Anglia?
— Exact. Trei fraţi mai mari, care încă locuiesc cu toţii în Anglia, confirmă el, deşurubând capacul celeilalte sticluţe cu whisky. Altceva? Tata n-a fost prea bucuros când am ales Yale în detrimentul Oxfordului, dar mama a fost de-a dreptul încântată, pentru că şi ea a făcut facultatea în America.
— De-asta n-a venit şi el cu tine la începerea şcolii?

[3] În majoritatea statelor americane, vârsta minimă de la care se permite consumul băuturilor alcoolice este de douăzeci şi unu de ani.

Oliver îi adresează o privire îndurerată, de parcă ar fi preferat să se afle oriunde, numai aici, nu, după care dă pe gât ultimii stropi de whisky.

— Pui îngrozitor de multe întrebări.

— Eu ţi-am spus că tata ne-a părăsit, pe mine şi pe mama, pentru altă femeie, şi că nu l-am mai văzut de mai mult de un an, îi atrage ea atenţia. Fii serios. Sunt destul de convinsă că nu există dramă de familie care s-o poată întrece pe-asta.

— Dar nu mi-ai spus aşa ceva, zice el. Că nu l-ai văzut de atât de mult timp. Eu am crezut că doar n-ai cunoscut-o pe ea, şi-atât.

Acum, e rândul lui Hadley să se foiască pe scaunul ei.

— Mai vorbim la telefon, zice. Dar încă sunt prea supărată ca să-l văd.

— El ştie asta?

— Că sunt supărată?

Oliver încuviinţează.

— Normal, zice ea, după care-şi înclină capul spre el. Dar acum nu discutam despre mine, ai uitat?

— E doar că mi se pare interesant, zice el, să fii atât de deschisă pe tema asta. În familia mea, fiecare e întors pe dos în câte-o privinţă, dar nimeni nu spune niciodată nimic.

— Poate că şi tu te-ai simţi mai bine, dac-ai face-o.

— Poate.

Hadley îşi dă seama dintr-odată că vorbeau amândoi în şoaptă, aplecaţi mult unul spre celălalt, printre umbrele aruncate de lumina gălbuie a lămpii pentru citit a pasagerului din faţa lor. Aproape are senzaţia că ar fi singuri, de parcă ar putea să fie oriunde, pe o bancă dintr-un parc de undeva, sau într-un restaurant, la mulţi kilometri mai jos, cu picioarele solid proptite în pământ. E suficient de aproape cât să-i vadă cicatricea mică de deasupra ochiului, o umbră de barbă de-a lungul maxilarului, ca şi uluitoarea lungime a genelor. Fără ca măcar să vrea cu adevărat aşa ceva, se pomeneşte retrăgându-se, iar Oliver pare nedumerit de mişcarea ei bruscă.

— Scuze, zice el, îndreptându-şi spinarea şi luându-şi mâna de pe braţul scaunului. Am uitat că ai atacuri de claustrofobie. Cred că mori de frică.

— Nu, răspunde ea, scuturând din cap. La drept vorbind, de data asta n-a fost chiar atât de rău.

El împunge cu bărbia spre hubloul încă acoperit cu storul.

— Eu tot cred că ţi-ar fi de ajutor dac-ai putea să vezi afară. Aşa, fără ferestre, până şi mie mi se pare înghesuit aici.

— E trucul învăţat de la tata, îi explică Hadley. Prima dată când mi s-a întâmplat, el mi-a zis să-mi imaginez cerul. Dar aşa ceva nu ajută decât când cerul e *deasupra* ta.

— Corect, o aprobă Oliver. Pare logic.

Rămân amândoi tăcuţi, studiindu-şi mâinile, în timp ce tăcerea se întinde între ei.

— Îmi era frică de întuneric, mărturiseşte Oliver, după câteva clipe. Şi nu numai când eram mic. M-a ţinut până aproape de unsprezece ani.

Hadley îi aruncă o privire, neştiind ce să spună. Chipul lui arată acum mai băieţesc, mai puţin colţuros, iar ochii, mai rotunzi. Simte brusc imboldul de a-şi pune mâna peste a lui, dar se opreşte.

— Fraţii mei îmi făceau farse ca nebunii, stingeau lumina ori de câte ori intram eu într-o cameră, şi se apucau să urle pe-acolo. Iar tata, pur şi simplu, îmi *detesta* frica asta. Nu avea nici pic de înţelegere faţă de mie. Mi-aduc aminte cum am intrat în dormitorul părinţilor mei, în toiul nopţii, iar el mi-a zis să nu mă mai comport ca o fetiţă. Sau spunea poveşti despre monştri prin debarale, doar ca să mă întoarcă pe dos. Unicul lui sfat era mereu doar „Maturizează-te”. O veritabilă nestemată, nu?

— Părinţii nu au chiar totdeauna dreptate, în toate privinţele, zice Hadley. Uneori îţi trebuie doar ceva timp până să înţelegi asta.

— Dar a sosit şi noaptea aia, a continuat el, când m-am trezit şi el tocmai băga în priză o lampă de veghe lângă patul meu. Sunt sigur că el mă credea adormit, fiindcă altfel nu s-ar fi lăsat prins nici mort, dar n-am zis nimic, ci doar l-am privit cum o bagă în priză şi-o aprinde, după care am avut un cerculeţ de lumină albastră.

— Prin urmare, s-a dat pe brazdă, constată Hadley, zâmbind.

— Da, în felul lui, aşa cred, zice Oliver. Dar faza e că sigur a cumpărat-o mai devreme, pe timpul zilei, este? Putea să mi-o dea când s-a întors de la magazin, sau s-o conecteze înainte să mă duc eu la culcare. Dar el a trebuit s-o facă atunci când nu-l vedea nimeni.

Se întoarce spre ea, şi Hadley se simte izbită de tristeţea de pe chipul lui.

— Nici nu ştiu de ce ţi-am spus asta.

— Pentru că te-am întrebat eu, îi răspunde ea, simplu.

El inspiră adânc, întretăiat, şi Hadley îi remarcă obrajii îmbujoraţi. Scaunul din faţa ei se zguduie, în timp ce pasagerul îşi potriveşte perna în formă de gogoaşă în jurul gâtului. În cabină e linişte, nu se aude decât zumzetul instalaţiei de climatizare, foşnetul delicat al paginilor întoarse, din când în când sforăiturile şi foielile pasagerilor care fac tot posibilul să suporte aceste ultime ore de dinaintea aterizării. La răstimpuri, câte un petic de turbulenţă face ca avionul să se legene uşor, ca o ambarcaţiune pe furtună, şi gândul lui Hadley zboară din nou către mama ei, şi lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le-a spus înainte de plecare, în New York. Privirea îi cade pe rucsacul de la picioare şi, nu pentru prima oară, îşi doreşte să nu fi fost în clipa de faţă deasupra Atlanticului, ci într-un loc de unde ar putea încerca s-o sune din nou.

Lângă ea, Oliver se freacă la ochi.

— Am o idee strălucită, anunţă el. Ce-ar fi să vorbim despre *altceva* decât despre părinţii noştri?

Hadley clatină afirmativ din cap.

— Categoric.

Doar că niciunul dintre ei nu începe să vorbească. Un minut trece alene, urmat de un altul şi, cum tăcerea dintre ei se prelungeşte, încep amândoi să râdă.

— Mă tem că am putea fi nevoiţi să discutăm despre vreme, dacă nu găseşti un subiect mai interesant, zice el, determinând-o pe Hadley să ridice din sprâncene.

— Eu?

— Tu, încuviinţează el.

— OK, zice ea, ghemuindu-se de frică pe dinăuntru înainte ca măcar să articuleze cuvintele, numai că întrebarea înflorise în mintea ei de mai multe ore deja, şi nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o pună, în sfârşit: Ai o iubită?

Obrajii lui Oliver se înroşesc, iar zâmbetul pe care izbuteşte ea să-l prindă înainte ca el să-şi lase capul în jos e înnebunitor de criptic: este, după cum trage concluzia Hadley, un zâmbet care nu poate avea decât o semnificaţie din două posibile. În cea mai mare măsură, ea se teme că ar fi sigur unul caritabil,

destinat să-i atenueze jena, atât cu privire la întrebare, cât şi la răspunsul care va urma; cu toate acestea, o parte din ea se gândeşte: poate – doar poate – să fie ceva chiar şi mai delicat, ceva plin de înţelegere, o pecete a nerostitului acord dintre ei doi, cum că se întâmplă ceva acolo, ceva care poate fi un soi de început.

După o tăcere prelungită, el scutură din cap.

— N-am iubită.

Şi, cu asta, Hadley are impresia că s-ar fi deschis un fel de uşă, dar când o vede, în sfârşit, deschisă, ea nu ştie cum să meargă mai departe.

— Cum asta? îl întreabă.

El ridică din umeri.

— Încă n-am întâlnit pe cineva cu care să vreau să-mi petrec cincizeci şi doi de ani, bănuiesc.

— Sigur sunt un milion de fete la Yale.

— Probabil, mai degrabă cinci, sau şase mii, la drept vorbind.

— Totuşi, majoritatea americane, hm?

Oliver zâmbeşte, după care se apleacă într-o parte, ciocnindu-şi uşor umărul de-al ei.

— Mie îmi plac fetele americane, îi răspunde. Dar încă n-am ieşit cu vreuna.

— Nu face parte din programul tău de cercetare estival?

El scutură din cap.

— Nu, în afară de cazul în care fata nu suportă maioneza, ceea ce, după cum ştii, s-ar potrivi de minune cu studiul meu.

— Corect, îl aprobă Hadley, zâmbind cu gura până la urechi. Aşadar, în liceu ai avut vreo iubită?

— În gimnaziu, da. Era drăguţă. Destul de amatoare de jocuri video şi pizza livrată la domiciliu.

— Foarte nostim, replică Hadley.

— Mă rog, presupun că nu toată lumea poate avea parte de iubiri epocale la o vârstă atât de fragedă.

— Şi, ce s-a întâmplat cu ea?

El îşi reazemă la loc capul de scaun.

— Ce s-a întâmplat? Cred că ceea ce se-ntâmplă totdeauna. Am absolvit. Eu am plecat. Ne-am văzut fiecare de viaţa lui. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Pizza al tău?

— Nu se ocupa numai cu livrările de pizza, să ştii.

— Mai livra şi grisine?

Hadley se strâmbă la el.

— La drept vorbind, el a rupt-o cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

Ea oftează, adoptând un ton filosofic.

— Ce se-ntâmplă totdeauna, cred. M-a văzut vorbind cu alt tip la un meci de baschet şi l-a apucat gelozia, aşa că a rupt-o cu mine printr-un e-mail.

— A, exclamă Oliver. O iubire epocală, la modul cel mai tragic.

— Cam aşa ceva, îl aprobă ea, întorcându-şi capul şi constatând că el o priveşte cu atenţie.

— E un idiot, zice el.

— Aşa e, confirmă ea. Mereu a fost cam idiot, greu de cap.

— Şi e încă, adaugă Oliver, iar Hadley îi zâmbeşte recunoscătoare.

Imediat după despărţirea lor se nimerise să sune Charlotte – ca un exemplu de fenomenală sincronizare – şi să insiste ca Hadley să-şi aducă un partener la nuntă.

„Nu toată lumea vine însoţită”, îi explicase ea, „dar ne-am gândit că te-ai simţi mai bine dac-ai avea pe cineva cu tine aici.”

„Nu-i nevoie”, îi răspunsese Hadley. „O să mă simt perfect şi singură.” „Nu, serios”, insistase Charlotte, fără să-şi dea seama de nimic din vocea lui Hadley. „Nu e niciun deranj, în plus”, adăugase, coborându-şi tonul până la nivelul şoaptei conspirative, „am auzit că ai un iubit.”

Realitatea era că Mitchell se despărţise de ea în urmă cu doar trei zile, iar drama acestei rupturi o urmărea încă pe coridoarele şcolii, cu perseverenţa unui soi de monstru invincibil. Era un subiect pe care chiar ar fi preferat să nu-l discute deloc, cu atât mai puţin cu o viitoare mamă vitregă pe care nici măcar n-o întâlnise vreodată.

„Ai auzit greşit”, îi replicase Hadley, scurt. „O să vin foarte bine şi singură.”

Adevărul este că, şi să mai fi fost împreună, nunta tatălui ei era într-o destul de mare măsură ultimul loc de pe lume în care s-ar fi simţit înclinată să invite pe cineva. Era şi-aşa destul de greu de îndurat pentru ea o noapte a dezastrului, într-o rochie de domnişoară de onoare, privind cum o gaşcă de adulţi dansează „Y.M.C.A”[4]; faptul de a avea un însoţitor n-ar fi făcut

[4] Cântec din anul 1978 al grupului disco american Village People, foarte popular la nunţi şi baluri, dansatorii descriind iniţialele titlului prin mişcări ale

decât să înrăutăţească situaţia. Potenţialul stânjenelilor derivate era uriaş: tata şi Charlotte, sărutându-se printre paharele ciocnite de zor, îndopându-se reciproc cu tort, ţinând discursuri de o drăgălăşenie excesivă.

Hadley îşi aminteşte ce-i trecuse atunci prin minte, cu luni în urmă, când îi făcuse Charlotte această invitaţie de a mai lua pe cineva cu ea: că nu există pe lume persoană pe care s-o urască într-atât, încât s-o supună la aşa ceva. Acum, însă, privindu-l pe Oliver, se întreabă dacă nu cumva greşise. Dacă nu cumva era vorba să existe cineva de care să-i *placă* într-atât, cineva cu care să se simtă într-atât de în largul ei, încât să-i permită să fie martor la acest unic moment crucial, la acest eveniment atât de temut. Spre surprinderea ei, prin minte îi trece fugara imagine a lui Oliver în smoching, stând în cadrul uşii unei săli pentru banchete, şi oricât de ridicolă ar fi – nunta asta nici măcar nu e cu vestimentaţie protocolară impusă – simpla idee îi face stomacul să tresalte, înghite în sec şi clipeşte mărunt, alungându-şi fantezia.

Lângă ea, Oliver priveşte spre bătrâna care sforăie încă, în horcăituri neregulate, zvâcnind la răstimpuri din gură.

— Eu chiar ar trebui să mă duc la toaletă, mărturiseşte el, iar Hadley clatină aprobator din cap.

— Şi eu, zice. Sunt sigură că putem să ne strecurăm pe lângă ea.

El îşi descheie centura de siguranţă şi se ridică pe jumătate printr-o mişcare smucită, izbindu-se de scaunul din faţa lui şi atrăgându-şi o privire chiorâşă din partea ocupantei acestuia. Hadley îl priveşte cum se străduieşte să manevreze pe lângă bătrână fără s-o trezească, iar după ce izbutesc amândoi să iasă de pe rândul lor, îl urmează pe intervalul dintre scaune, spre spatele avionului. O însoţitoare de zbor cu înfăţişarea plictisită, aşezată pe o strapontină, îşi ridică privirea de pe revistă în timp ce trec pe lângă ea.

Deasupra ambelor cabine de toaletă este aprins semnul de OCUPAT, aşa că Hadley şi Oliver rămân să aştepte în micul spaţiu de formă pătrată din dreptul acestora. Sunt îndeajuns de aproape unul de celălalt, încât ea să-i simtă mirosul materialului din care-i e confecţionată cămaşa, şi boarea de whisky încă prezentă în răsuflare; nu sunt chiar atât de aproape, încât să se

---

braţelor.

atingă de-a binelea, dar ea simte cum firele de păr de pe braţele lui le gâdilă pe-ale ei, şi din nou se simte cuprinsă de o dorinţă subită de a-l apuca de mână.

Îşi ridică bărbia şi descoperă că el o priveşte cu aceeaşi expresie pe care-o zărise pe faţa lui şi mai devreme, când se trezise cu capul pe umărul lui. Niciunul dintre ei nu se mişcă, nici nu vorbeşte: doar stau acolo, privindu-se reciproc prin întuneric, în timp ce motoarele avionului le vibrează sub tălpi. Ei îi trece prin minte că – imposibil, improbabil – el ar putea avea de gând s-o sărute, aşa că se apropie un pic de tot, aproape imperceptibil, şi inima îi tresaltă năvalnic în piept. Mâna lui o atinge în treacăt pe-a ei, şi Hadley simte un şoc electric, un fulger care i se înalţă pe şira spinării. Spre surprinderea ei, Oliver nu se retrage: dimpotrivă, îşi potriveşte mâna într-a ei de parcă ar ancora-o acolo, după care trage uşurel, făcând-o să se apropie.

Aproape că se simt de parcă ar fi complet singuri – nu tu căpitan, sau echipaj, nu tu rânduri peste rânduri de pasageri adormiţi întinzându-se de-a lungul întregului avion – şi Hadley trage adânc aer adânc în piept şi-şi lasă capul pe spate, ca să-l poată privi. Dar tocmai atunci, uşa uneia dintre cabinele de toaletă se dă brusc de perete, şi ei se pomenesc scăldaţi într-o fâşie de lumină prea strălucitoare, iar de dinăuntru iese un băieţel, târând după el o lungă panglică de hârtie igienică agăţată de un pantofior roşu.

Şi, uite-aşa, momentul a trecut.

7
4:02 am Ora Coastei de Est
9:02 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Hadley se trezeşte brusc, fără ca măcar să-şi fi dat seama că adormise din nou. În cabină e, în continuare, întuneric în cea mai mare parte, însă marginile hublourilor sunt acum dantelate de lumina zilei, şi pretutindeni în jurul lor lumea începe să se foiască, să caşte, să se întindă şi să restituie tăvile cu ochiuri şi bacon cu aspect de cauciuc însoţitoarelor de zbor, care arată incredibil de proaspete şi remarcabil de nemarcate de o călătorie atât de lungă.

Capul lui Oliver se odihneşte de data asta pe umărul *ei,* ţintuind-o pe Hadley pe loc, iar când tentativa ei de a rămâne perfect nemişcată are ca rezultat, dimpotrivă, un soi de tremur zvâcnit care-i pune în mişcare braţul, el tresaltă ca sub efectul unui şoc. „Scuze”, rostesc amândoi exact în acelaşi timp, după care Hadley mai spune o dată: „Scuze”.

Oliver se freacă la ochi ca un copil trezindu-se dintr-un vis urât, după care clipeşte spre ea, fixând-o cu privirea cu doar o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit. Hadley încearcă să nu-i ia în nume de rău privirea, dându-şi seama că sigur arată groaznic în dimineaţa asta. Mai devreme, când era în minuscula cabină de toaletă şi se privise în încă şi mai minuscula oglindă de acolo, fusese surprinsă văzându-se cât de palidă arăta, cu ochii umflaţi de la aerul stătut şi altitudinea foarte ridicată.

Îşi mijise ochii către reflexia ei, minunându-se de faptul că Oliver îşi mai bătea câtuşi de puţin capul cu ea. În mod normal, nu e genul de fată care să-şi facă prea multe griji cu privire la coafură şi la machiaj, şi nu avea obiceiul de a-şi petrece o grămadă de timp în faţa oglinzii; totuşi, e micuţă şi blondă şi destul de drăguţă, după criteriile care par să conteze pentru băieţii de la şcoala ei. Cu toate acestea, imaginea din oglindă fusese oarecum alarmantă, şi asta se întâmplase înainte de a o fura somnul pentru a doua oară. Nici nu putea să-şi imagineze cum ar arăta acum. Fiecare părticică din corp o doare de atâta oboseală, şi o usturã ochii; aproape de gulerul bluzei ei e o pată de la suc, şi aproape că-i e teamă să descopere ce s-ar fi putut întâmpla cu părul ei până în prezent.

Dar şi Oliver arată altfel, la rândul lui; i se pare neobişnuit să-l vadă la lumina zilei, ca şi cum ar comuta imaginea televizorului pe high-definition. Ochii îi sunt încă năclăiţi de somn, şi are o cută care-i traversează obrazul până la tâmplă, de cum şi-l apăsase pe bluza ei. Dar e mai mult decât atât: arată palid, şi obosit, şi stors, cu ochii înroşiţi şi o privire, oarecum, foarte rătăcită.

Îşi arcuieşte spinarea, întinzându-se, apoi îşi încordează privirea pâcloasă spre ceas.

— Aproape c-am ajuns, constată el.

Hadley clatină din cap în semn de încuviinţare, uşurată la gândul că sunt exact în graficul stabilit, cu toate că o parte din ea tot şi-ar fi dorit o prelungire a răgazului. În ciuda tuturor – a spaţiului aglomerat şi a scaunelor înghesuite, a mirosurilor care tot parcurg cabina în sus şi-n jos de atâtea ore deja – ea încă nu se simte tocmai pregătită să coboare din avionul acesta, unde i-a fost atât de uşor să se lase pierdută într-o conversaţie, să uite de tot ce lăsa în urmă şi de tot ce-o aştepta înainte.

Bărbatul din faţa lor îşi ridică storul, şi o trâmbă de albeaţă – atât de năucitor de strălucitoare, încât Hadley se vede nevoită să-şi ducă mâna la ochi – se revarsă de jur-împrejurul lor, alungând întunericul, destrămând tot ce-o mai fi rămas din farmecul nopţii trecute. Hadley se întinde să-şi ridice şi storul din dreptul ei, acum, dacă tot s-a rupt definitiv vraja. Afară, cerul e de un albastru orbitor, brăzdat de nori ca etajele unui tort. După atâtea ore în întuneric, aproape că-i provoacă durere să-l privească prea mult.

În New York e doar patru dimineaţa, şi atunci când începe să se audă în difuzoare, vocea pilotului sună mult prea voioasă pentru o oră atât de matinală.

— Ei, oameni buni, anunţă el, ne pregătim pentru aterizare, pe Heathrow. În Londra vremea pare să fie bună: douăzeci şi două de grade Celsius şi cer parţial însorit, cu posibilităţi de averse mai târziu. Vom fi la sol în mai puţin de douăzeci de minute, aşa că vă rog să vă încheiaţi centurile de siguranţă. A fost o plăcere să zbor cu dumneavoastră, şi sper că veţi avea o şedere plăcută.

Hadley se întoarce spre Oliver.

— Asta ce înseamnă, în Fahrenheit?

— Căldură, îi răspunde el, şi în clipa aceasta ea însăşi se simte cuprinsă de prea multă căldură; poate de la anunţul despre starea vremii, sau de la soarele care bate în hublou, sau poate doar de la apropierea băiatului de lângă ea, cu cămaşa boţită şi obrajii rumeni.

Întinde mâna spre ajutajul de pe panoul de deasupra ei, răsucindu-l cât poate de mult spre stânga şi apoi închizând ochii, în bătaia jetului subţire de aer rece.

— Aşa, zice el, trosnindu-şi articulaţiile degetelor, una câte una.

— Aşa.

Se privesc reciproc pe furiş, şi ceva din expresia feţei lui – o nesiguranţă oglindind-o pe a ei – o face pe Hadley să simtă că-i vine să plângă. Desigur, nu există o distincţie reală între noaptea trecută şi dimineaţa asta – doar întunericul risipindu-se lent în lumină – dar, chiar şi-aşa, totul pare oribil de schimbat. Prin minte îi trece cum stătuseră ei doi lângă cabinele de toaletă, cum avusese impresia că se aflaseră în pragul a ceva, a *tot,* de parcă întreaga lume s-ar fi schimbat în timp ce ei stăteau, înghesuiţi unul în altul, în întuneric. Iar acum, iată-i, ca doi străini politicoşi, ca şi cum ea doar şi-ar fi imaginat tot restul. Îşi doreşte să se fi putut întoarce şi zbura înapoi, în direcţia opusă, dând roată globului invers, alergând după noaptea pe care o lăsaseră în urmă.

— Tu crezi, zice ea, şi vorbele i se aud îngroşate, că e posibil să ne fi epuizat subiectele de conversaţie azi-noapte?

— N-ar fi posibil, răspunde Oliver, şi felul în care o spune, cu colţurile gurii arcuite în sus într-un zâmbet, şi vocea plină de căldură, ridică greutatea din stomacul lui Hadley. Încă n-am ajuns la lucrurile cu adevărat importante!

— Cum ar fi? întreabă ea, încercând să-şi potrivească faţa în aşa fel încât să-şi mascheze uşurarea care a cuprins-o. Cum ar fi, despre ce e atât de grozav la Dickens?

— Nicidecum, zice el. Mai degrabă, despre situaţia dezastruoasă a simpaticului koala. Sau la faptul că Veneţia se scufundă.

Se opreşte, aşteptând efectul spuselor sale, şi când vede că Hadley nu comentează nimic, se plesneşte peste genunchi, ca să le accentueze.

— Se scufundă! Întregul oraş! Îţi vine să crezi una ca asta?

Ea se încruntă, într-o expresie de prefăcută seriozitate.
— Asta chiar sună a ceva de-a dreptul important.
— Şi chiar este, insistă Oliver. Şi nici măcar nu mă pune să încep discuţia despre emisiile noastre de gaze de seră după călătoria asta. Sau despre diferenţa dintre crocodili şi aligatori. Sau despre cel mai lung zbor consemnat vreodată la un pui de găină.
— Te rog, spune-mi că pe asta n-o ştii, de fapt.
— Treisprezece secunde, răspunde el, aplecându-se în faţă ca să privească afară, dincolo de ea. E un dezastru în toată regula. Aproape c-am aterizat pe Heathrow şi n-am discutat nici măcar aşa cum se cuvine despre puii de găină zburători.
Împunge cu un deget în direcţia hubloului.
— Şi vezi norii ăia?
— Ar fi şi greu să nu, răspunde Hadley; aeronava e acum aproape în totalitate învăluită în ceaţă, cenuşiul acesteia dând impresia că apasă în hublouri, în timp ce avionul coboară tot mai mult.
— Sunt nori cumulus. Ştiai asta?
— Sunt sigură că ar trebui să ştiu.
— Sunt cei mai tari.
— Cum adică?
— Pentru că arată exact aşa cum ar trebui să arate norii, în felul în care-i desenezi când eşti copil. Ceea ce e drăguţ, ştii? Adică, soarele niciodată nu arată aşa cum îl desenezi.
— Ca o roată cu spiţele pe-afară?
— Exact. Iar cei din familia mea categoric n-au arătat niciodată aşa cum i-am desenat eu.
— Ca nişte beţe?
— Ei, hai, te rog, protestează el. Acordă-mi un pic de încredere. Aveau şi mâini, şi picioare.
— Care semănau a labe?
— Dar e drăguţ, nu-i aşa? Când se potriveşte ceva atât de bine? continuă el, clătinând aprobator din cap, cu un zâmbet satisfăcut. Norii cumulus. Cei mai tari din câţi au existat vreodată.
Hadley ridică din umeri.
— Cred că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.
— Păi, vezi, atunci? zice Oliver. Mai avem grămezi de subiecte de discutat. Abia am început.

Afară, stratul de nori ajunge la limita inferioară, şi avionul se coboară lin pe cerul argintiu de sub ei. Hadley simte un val de ilogică uşurare la vederea solului, cu toate că e încă mult prea departe ca să aibă vreo noimă, doar o adunătură de câmpuri peticite şi construcţii informe, abia desluşitele contururi ale şoselelor străbătându-le ca tot atâtea fire de aţă cenuşie. Oliver cască şi-şi lasă capul pe spătarul scaunului.

— Cred că ar fi fost cazul să dormim mai mult, zice. Sunt rupt de-a binelea.

Hadley îl priveşte nedumerită.

— De oboseală, îi explică el, aplatizând vocalele şi înălţându-şi tonul cu o octavă, astfel încât să sune a american, cu toate că până la urmă accentul lui are şi un vag iz sudist.

— Mă simt de parcă m-aş fi înscris la vreun soi de curs de limbă străină.

— Învaţă să vorbeşti engleza britanică în doar şapte ore! declamă Oliver, cu cea mai bună voce de prezentator de care poate fi capabil. Cum ai putea să treci cu vederea o publicitate ca asta?

— Reclamă, îl corectează ea, dându-şi ochii peste cap. Cum ai putea să treci cu vederea o *reclamă* ca asta?

Însă Oliver doar zâmbeşte.

— Vezi cât de multe ai învăţat deja?

Aproape că şi uitaseră de bătrâna de lângă ei, care dormise de atât de mult timp, încât tocmai lipsa sforăiturilor ei înfundate îi determină în cele din urmă să-şi întoarcă brusc privirile spre ea.

— Ce-am pierdut? îi întreabă femeia, luându-şi geanta, din care îşi scoate cu multă grijă ochelarii, un flaconaş cu picături pentru ochi şi o cutiuţă cu bomboane mentolate.

— Aproape c-am ajuns, îi spune Hadley. Dar aţi avut noroc că aţi dormit. A fost un drum *lung.*

— A fost, confirmă Oliver şi, cu toate că nu e cu faţa spre ea, Hadley sesizează zâmbetul din vocea lui. Parc-a durat o veşnicie.

Femeia se opreşte din ceea ce făcea, lăsându-şi ochelarii să-i atârne între degetul mare şi cel arătător, şi-i priveşte cu chipul strălucind de bucurie.

— V-am spus eu, zice, după care se întoarce la cercetarea conţinutului propriei genţi.

Hadley, conştientă de întreaga semnificaţie a replicii ei, evită privirea scrutătoare a lui Oliver, în timp ce însoţitoarele de zbor dau o ultimă tură pe intervalul dintre scaune, amintindu-le pasagerilor să-şi ridice la loc spătarele scaunelor, să-şi încheie centurile de siguranţă şi să-şi pună bagajele în spaţiul corespunzător.

— Se pare că e posibil să ajungem chiar cu câteva minute mai devreme, remarcă Oliver. Aşa că, în afară de cazul în care vama s-ar dovedi un coşmar desăvârşit, ai putea chiar să ai o şansă de a ajunge la timp. Unde e nunta?

Hadley se apleacă în faţă şi-şi scoate iar cartea lui Dickens din rucsac, făcând să apară invitaţia de undeva din apropierea sfârşitului, unde o ţinuse la loc sigur.

— La hotelul Kensington Arms, răspunde ea. Sună fiţos.

Oliver se apleacă să privească mai bine caligrafia elegantă întinsă pe cartonul de culoare crem al invitaţiei.

— Acolo e masa, îi atrage atenţia, arătându-i ce scria imediat deasupra. Ceremonia religioasă e la biserica St Barnabas.

— Şi asta e aproape?

— De Heathrow? Nu tocmai, răspunde el, scuturând din cap. Dar, de fapt, nimic nu e aproape. Ar trebui să ajungi, dacă te grăbeşti.

— A ta unde e?

Maxilarele lui se încleştează.

— Paddington.

— Asta unde e?

— Aproape de unde am crescut eu, îi răspunde Oliver. West London.

— Sună drăguţ, încearcă ea, însă el nu zâmbeşte.

— E biserica la care ne duceam când eram copii, zice el. N-am mai fost acolo de-o veşnicie. Mereu dădeam de belea din cauză că mă căţăram pe statuia Fecioarei Maria, din faţa bisericii.

— Drăguţ, repetă Hadley, strecurând la loc invitaţia între filele cărţii pe care o închide apoi cu un pic cam prea multă forţă, făcându-l pe Oliver să tresară.

El o priveşte cum îndeasă la loc cartea în rucsac.

— Aşadar, tot vrei să i-o dai înapoi?

— Nu ştiu, răspunde ea, sinceră. Probabil.

El stă să se gândească pentru o clipă la asta.

— Dar n-ai vrea să aştepţi măcar până după nuntă?

Hadley nu aşa îşi plănuise. De fapt, se imaginase ducându-se drept la el înainte de ceremonie şi înmânându-i cartea, răzvrătită, triumfătoare. Era singurul lucru pe care i-l dăduse el, de când plecase – i-l *dăduse* cu adevărat, nu un cadou trimis prin poştă de ziua ei de naştere, sau de Crăciun, ci un lucru pe care i-l dăduse cu mâna lui – şi i se părea că ar fi ceva satisfăcător în ideea de a i-o înapoia imediat. Dacă tot era silită să participe la tâmpenia asta de nuntă, măcar s-o facă după cum vrea ea.

Însă acum Oliver o priveşte cu o expresie de mare seriozitate, şi nu se poate stăpâni să se simtă un pic stânjenită sub privirea lui plină de speranţă. Vocea îi tremură când răspunde.

— O să mă mai gândesc, zice, după care adaugă: Şi-aşa e posibil să nu ajung la timp, oricum.

Privirile li se abat spre hublou, ca să evalueze înaintarea, şi Hadley îşi alungă un val de panică: nu atât provocată de aterizarea în sine, ci de toate cele care încep şi se termină odată cu ea. Afară, pământul năvăleşte în întâmpinarea lor, făcând ca totul – toate contururile neclare de dedesubt – să se limpezească dintr-odată: bisericile, şi gardurile, şi restaurantele fast-food, până şi oile răzleţite de pe un câmp izolat, şi ea îl priveşte cum se tot apropie, ţinând strâns cu o mână centura de siguranţă, încordându-se, de parcă aterizarea n-ar fi cu nimic mai bună decât o prăbuşire.

Roţile izbesc solul cu un ricoşeu, apoi mai ţopăie de două ori, după care presiunea trenului de aterizare îi stabilizează ferm pe pistă şi se năpustesc înainte ca un dop ţâşnind din sticlă, într-un amalgam de curenţi şi zgomot de motoare, şi cu o senzaţie de inerţie atât de puternică, încât Hadley chiar se întreabă dacă vor mai putea vreodată să se oprească. Dar se opresc, normal că se opresc, şi totul redevine tăcut; după ce au călătorit cu aproape opt sute de kilometri pe oră timp de aproape şapte ore, acum încep să se târască spre poartă cu viteza negrăbită a unui melc.

Pista lor se uneşte cu altele ca într-un uriaş labirint, până când ajung să fie înghiţite cu toatele de o întindere de asfalt care ţine cât poate vedea Hadley cu ochii, întreruptă doar de turnurile de radiocomunicaţii şi rândurile de avioane şi de imensul terminal mătăhălos, care zace apatic sub cerul cenuşiu, cu nori joşi. *Aşadar, asta e Londra,* îşi zice. E tot cu spatele spre Oliver, dar se pomeneşte lipită de hublou de cine ştie ce forţă

invizibilă, incapabilă să se întoarcă şi să-l privească în faţă, fără să ştie prea bine de ce.

În timp ce se apropie de poartă, ea zăreşte rampa întinzându-se în întâmpinarea lor, iar avionul se strecoară cu graţie în poziţia stabilită, efectuând contactul cu o uşoară zguduitură. Dar chiar şi după ce sunt ferm ancoraţi pe loc, se opresc motoarele, iar semnalele luminoase cu privire la centurile de siguranţă se sting cu un mic zgomot ascuţit, Hadley tot nemişcată rămâne. În spatele ei se aude un zumzet colectiv, ceilalţi pasageri ridicându-se să-şi adune bagajele, iar Oliver mai aşteaptă câteva clipe, după care o atinge uşor pe braţ. Ea se răsuceşte spre el.

— Gata? o întreabă el, şi ea scutură din cap, aproape imperceptibil, dar îndeajuns cât să-i provoace un zâmbet. Nici eu, recunoaşte Oliver, dar tot se ridică de pe scaun.

Imediat când să le vină rândul să iasă pe intervalul dintre scaune, Oliver îşi vâră mâna în buzunar şi scoate de acolo o bancnotă purpurie. O plasează pe scaunul pe care-l ocupase în ultimele şapte ore, lăsând-o să zacă moale acolo, părând un pic cam rătăcită pe fundalul încărcat al materialului tapiţeriei.

— Asta pentru ce mai e? se interesează Hadley.

— Pentru whisky, ai uitat?

— Corect, aprobă ea, privind mai cu atenţie. Dar nici gând să fi costat douăzeci de lire, în orice caz.

— Suprataxă pentru furt, răspunde el, ridicând din umeri.

— Dar dacă-i ia cineva?

Oliver se apleacă şi apucă ambele capete ale centurii de siguranţă, pe care le încheie apoi peste bancnotă, astfel încât să pară prinsă înăuntru.

— Gata, zice el, îndreptându-şi spinarea şi admirându-şi opera. Siguranţa mai întâi de toate.

În faţa lor, bătrâna face câţiva paşi mărunţi, ca de pasăre, pe interval, după care se opreşte să-şi ridice privirea spre spaţiile pentru bagaje de deasupra. Oliver se repede s-o ajute, ignorând mulţimea din spatele lor şi trăgându-i în jos valiza ponosită, apoi aşteptând cu răbdare ca femeia să-şi ia bagajul în primire.

— Mulţumesc, îi zice ea, zâmbindu-i încântată. Eşti un băiat tare drăguţ.

Dă să pornească, dar deodată ezită, ca şi cum ar fi uitat ceva, şi-şi întoarce din nou privirea spre el.

— Îmi aduci aminte de soţul meu, îi mărturiseşte ea lui Oliver, care scutură din cap în semn de protest.

Însă femeia îşi începuse deja mişcarea de pivotare, într-o serie de paşi minusculi, progresivi, ca minutarul pe cadranul unui ceas, iar când, în sfârşit, ajunge pe direcţia corespunzătoare, începe să-şi târască lent picioarele pe interval, lăsându-i pe ei doi s-o privească îndepărtându-se.

— Sper că a fost un compliment, zice Oliver, arătând un pic ruşinat.

— Au fost căsătoriţi timp de cincizeci şi doi de ani, îi aminteşte Hadley.

El îi aruncă o privire piezişă în timp ce ea se întinde să-şi ia valiza.

— Eu crezusem că nu ai o părere prea bună despre căsătorie.

— Nici nu am, răspunde ea, pornind spre ieşire.

Când o ajunge din urmă, pe pasarelă, niciunul dintre ei nu scoate o vorbă, însă Hadley îl simte chiar şi-aşa, apăsându-i cu greutatea unui tren de marfa: momentul în care vor fi nevoiţi să-şi ia rămas-bun. Şi, pentru prima dată după atâtea ore, se simte brusc intimidată. Lângă ea, Oliver îşi lungeşte gâtul, ca să citească indicatoarele pentru vamă, gândindu-se deja la următoarea mişcare, trecând deja la următorul pas. Pentru că aşa se-ntâmplă când zbori cu avionul, împarţi braţul scaunului cu cineva timp de câteva ore. Faci schimb de poveşti de viaţă, câte o anecdotă amuzantă, sau două, poate chiar şi o glumă. Comentezi despre vreme şi constaţi cât de oribilă e mâncarea. Îl auzi cum sforăie. După care îţi iei rămas-bun.

Şi-atunci, de ce se simte atât de complet nepregătită pentru această parte care urmează?

Acum ar trebui s-o preocupe cum să găsească mai repede un taxi şi să ajungă la timp la biserică, să-şi revadă tatăl şi s-o cunoască pe Charlotte. Dar, în loc de toate astea, ea se gândeşte la Oliver, şi conştientizarea acestui fapt – a reticenţei de a se despărţi de el – aruncă totul dintr-odată în imperiul îndoielilor. Dar dacă ea înţelesese totul greşit, în aceste câteva ore din urmă? Dacă nu e aşa cum crede ea?

Deja, totul e altfel. Deja, Oliver pare să fie la milioane de kilometri depărtare.

Când ajung la sfârşitul coridorului, sunt întâmpinaţi de capătul unei lungi cozi, în care aşteaptă colegii lor de drum, cu bagajele

împrăştiate la picioare, agitaţi, bombănind. Lăsându-şi la rândul ei rucsacul jos, Hadley îşi inventariază în minte ce-şi pusese în el, străduindu-se să-şi amintească dacă aruncase cumva înăuntru şi vreun pix pe care l-ar putea folosi pentru notarea unui număr de telefon sau a unei adrese de e-mail, a oricărei frânturi de informaţie despre el, ca o poliţă de asigurare împotriva uitării. Dar se simte îngheţată pe dinăuntru, captiva incapacităţii ei de a spune ceva, orice, numai să nu sune oarecum disperat.

Oliver cască şi se întinde, cu braţele ridicate şi spinarea arcuită, după care-şi lasă cu un gest nepăsător cotul pe umărul ei, prefăcându-se că l-ar folosi pentru sprijin. Numai că greutatea braţului său pare să fie exact ceea ce trebuie ca s-o dezechilibreze, şi ea îşi înghite cu greu nodul din gât, după care-şi ridică privirea spre el, neobişnuit de fâstâcită.

— Iei un taxi? îl întreabă ea, iar el scutură din cap şi-şi retrage braţul.

— Metroul, îi răspunde. Nu e departe de staţie.

Hadley se întreabă în sinea ei dacă el s-o referi la biserică, sau la casa lui, dacă o mai trece pe-acasă, să facă un duş şi să se schimbe, sau s-o duce direct la nuntă. Detestă gândul că nu va afla răspunsul. Se simte ca în ultima zi de şcoală, sau în ultima seară a unei tabere de vară, când totul ajunge la un brusc şi ameţitor final.

Spre surprinderea ei, el îşi lasă faţa în jos, astfel încât să fie la acelaşi nivel, după care-şi îngustează ochii şi o atinge uşor cu un deget pe obraz.

— O geană, zice el, înlăturând-o uşor cu degetul mare.

— Şi cum rămâne cu dorinţa mea?

— Am pus-o eu pentru tine, răspunde el, cu un zâmbet atât de şiret, încât îi înmoaie inima.

Oare e posibil să-l fi cunoscut numai de zece ore?

— Mi-am dorit să trecem cât mai repede prin vamă, îi destăinuieşte el. Altfel, n-ai avea nici cea mai mică şansă să ajungi la chestia aia.

Hadley aruncă o privire spre ceasul de pe peretele din beton, de deasupra lor, şi-şi dă seama că el are dreptate: e deja 10:08, şi mai sunt mai puţin de două ore până când este programată începerea ceremoniei religioase. Şi iat-o pe ea, înţepenită în vamă, cu părul încurcat şi rochia făcută cocoloş în valiză.

Încearcă să se închipuie mergând pe intervalul din biserică, dar ceva anume din acea imagine refuză să se potrivească la starea ei actuală de spirit.

— De obicei, durează mult? întreabă, oftând.

— Nu şi acum, dacă mi-am pus eu dorinţa, răspunde Oliver, şi deodată, ca şi cum ar fi fost chiar atât de simplu, rândul se pune în mişcare.

El îi adresează o privire triumfătoare în timp ce înaintează, iar Hadley se târăşte după el, clătinând din cap.

— Dacă doar de atât e nevoie, n-ai fi putut să-ţi doreşti un milion de dolari?

— Un milion de lire, o corectează el. Acum eşti în Londra. Şi răspunsul e nu. Ce, vrei să ai de-a face cu impozitele?

— Ce impozite?

— Pentru milionul tău de lire. Cel puţin optzeci şi opt la sută din el ar merge probabil drept către Regină.

Hadley îl priveşte lung.

— Optzeci şi opt la sută, hm?

— Cifrele nu mint niciodată, declară el, zâmbind.

Când ajung în acel punct în care rândul se bifurcă, sunt întâmpinaţi de un lucrător vamal posac, în uniformă albastră, rezemat de balustrada metalică şi arătând spre indicatoarele menite să-i dirijeze pe fiecare în direcţia necesară.

— Cetăţenii UE la dreapta, toţi ceilalţi la stânga, repetă el, iar şi iar, cu o voce subţire şi stridentă şi în cea mai mare parte înghiţită de larma mulţumii. Cetăţenii UE la dreapta…

Hadley şi Oliver au un schimb de priviri, şi toată incertitudinea ei dispare. Pentru că, iat-o acolo, pe faţa lui, o efemeră reticenţă potrivită cu a ei. Rămân acolo, pe loc, împreună, timp îndelungat, prea îndelungat, un timp care pare să dureze cât eternitatea, niciunul dintre ei dispus să se despartă, lăsându-i pe cei din urma lor să şiroiască pe lângă ei ca apele unui râu pe după stânci.

— Domnule, zice funcţionarul vamal, întrerupându-se la mijlocul frazei ca să-şi lase o mână pe umărul lui Oliver şi să-l mâne înainte, îndemnându-l să-şi vadă de drum. Vă rog să circulaţi, ca să nu ţineţi rândul pe loc.

— Numai un minut… începe Oliver, dar omul îl întrerupe.

— Domnule, *vă rog,* repetă el, îndrumându-l cu un pic mai multă insistenţă.

O femeie cu un ţânc care sughiţă de zor încearcă să-şi facă loc pe lângă Hadley, îmbrâncind-o fără jenă, şi pare că nu mai are altceva mai bun de făcut, decât să se lase purtată de curent. Dar, până să poată face o mişcare, simte o mână pe cot, şi cât ai clipi, Oliver e din nou alături de ea. O priveşte de sus, înclinându-şi faţa şi ţinând-o încă ferm de braţ, şi înainte ca ea să aibă măcar o şansă de a deveni agitată, înainte chiar de a-şi da seama pe deplin ce se petrece, îl aude bombănind „Ce mama naibii”, după care, spre surprinderea ei, se apleacă s-o sărute.

Rândul continuă să se mişte în jurul lor, şi funcţionarul vamal renunţă pe moment, cu un oftat exasperat, dar Hadley nu observă nimic din toate astea; se prinde strâns cu amândouă mâinile de cămaşa lui Oliver, temându-se să nu fie luată de val de lângă el, dar mâna lui o apasă pe spinare în timp ce el o sărută şi, adevărul e, niciodată nu s-a simţit atât de în siguranţă în întreaga ei viaţă. Buzele lui sunt moi şi au un gust de sare de la covrigii pe care-i împărţiseră mai devreme, şi ea închide ochii – doar pentru o clipă – şi tot restul lumii dispare. Când el se desprinde, zâmbind, ea e prea năucită ca să poată spune ceva. Se dă înapoi cu un pas împleticit, în timp ce tipul de la vamă îl zoreşte pe Oliver în cealaltă direcţie, dându-şi ochii peste cap.

— Doar cozile astea nu duc în ţări diferite, ce naiba, bombăne el.

Despărţitura din beton dintre cele două zone se apropie repede de ei, şi Oliver ridică o mână, fluturând-o spre ea, încă zâmbind, cu chipul strălucitor. Peste câteva clipe, îşi dă seama Hadley, nu-l va mai putea vedea absolut deloc, dar acum îl priveşte în ochi şi-i răspunde la salut. El îi arată cu un deget spre capătul din faţă al rândului lui, şi ea încuviinţează, sperând că el vrea să spună că se vor vedea acolo, şi deodată el dispare, şi nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să înainteze mai departe, cu paşaportul în mână şi senzaţia lăsată de sărut zăbovindu-i încă pe buze ca o ştampilă. Îşi duce o mână la piept, ca să-şi mai domolească bubuiturile inimii.

Dar nu trece mult până-şi dă seama că dorinţa lui Oliver nu se împlineşte: rândul ei practic stă pe loc şi, prinsă ca într-un sandviş între un bebeluş care plânge şi un bărbat enorm în cămaşă texană, Hadley simte o nerăbdare mai intensă ca oricând în viaţa ei. Privirea îi săgetează întruna, de la ceasul de pe mâna ei spre peretele în spatele căruia a dispărut Oliver, şi

numără minutele cu o încordare febrilă, foindu-se şi fâţâindu-se, bătând din picioare şi oftând în timp ce aşteaptă.

Când, în sfârşit, îi vine rândul, practic dă fuga spre ferestruica ghişeului şi-şi împinge paşaportul prin fantă.

— Afaceri sau distracţie? o întreabă femeia de la ghişeu, în timp ce-i examinează micul carneţel, iar Hadley şovăie înainte de a răspunde, din moment ce niciuna dintre variante nu i se pare întru totul corectă. Se hotărăşte până la urmă asupra distracţiei – cu toate că să-şi vadă tatăl recăsătorindu-se cu greu s-ar putea încadra la aşa ceva – după care expediază la repezeală răspunsurile la celelalte întrebări, cu destul entuziasm încât s-o determine pe femeie să-i mai arunce o privire bănuitoare, înainte de a-şi aplica ştampila pe una dintre numeroasele file goale din paşaportul lui Hadley.

Valiza i se leagănă instabilă înainte şi-napoi în timp ce trece grăbită de punctul de control şi se îndreaptă spre rampa pentru bagaje, hotărând între timp că mărul pe care-l înhăţase acasă din frigider nu prea poate fi considerat cu adevărat un produs agricol. Acum este ora 10:42, şi dacă nu izbuteşte să facă rost de un taxi în următoarele câteva minute, nu mai are aproape deloc şanse de a mai prinde ceremonia. Dar încă nu se gândeşte la asta. Se gândeşte numai la Oliver, şi când ajunge în sala pentru bagaje – o mare de oameni, cu toţii înghesuiţi în spatele unui cordon negru, ţinând afişe în mâini şi aşteptându-şi prietenii şi rudele – îi piere total entuziasmul.

Sala e enormă, cu zeci de carusele transportând valize în culori vii, şi peste tot în jurul lor, răspândite în evantai în toate direcţiile posibile, sute peste sute de persoane, toate aflate în căutarea a câte ceva: oameni, sau maşini, sau indicaţii, sau lucruri pierdute şi regăsite. Hadley se roteşte în cerc, simţindu-şi bagajele de parcă ar cântări sute de kilograme; bluza i se lipeşte de spinare, părul îi cade peste ochi. Sunt acolo copii şi bunici, şoferi de limuzine şi funcţionari ai aeroportului, un tip cu şorţ pe care scrie Starbucks şi trei călugări în rase roşii. Un milion de oameni, are impresia, dar printre care nu e şi Oliver.

Se retrage până ajunge cu spatele lipit de un perete şi-şi lasă lucrurile jos, uitând până şi să-şi facă griji cu privire la puhoiul de lume. Mintea îi e prea absorbită de variante. Putea să se fi întâmplat orice, zău aşa. Rândul lui să fi înaintat mai încet. El, să fi fost ţinut mai mult la vamă. Sau poate să fi ieşit mai devreme,

dar să fi presupus că *ea* plecase deja. Era posibil şi ca drumurile să li se fi intersectat, fără ca ei să se vadă măcar.

E foarte posibil ca el să fi plecat, pur şi simplu. Şi totuşi, ea aşteaptă.

Uriaşul ceas de deasupra panoului care anunţă cursele o fixează acuzator, şi Hadley încearcă să nu ia în seamă senzaţia crescândă de panică, umflându-se înăuntrul ei. Cum a putut el să plece fără să-şi ia rămas-bun? Sau asta voise, cu sărutul lui? Şi totuşi, după toate orele astea, după toate momentele dintre ei, cum de-ar putea să fie numai atât?

Atunci, îşi dă seama că nici măcar nu-i ştie numele de familie.

Absolut ultimul loc în care-ar vrea să ajungă în clipa de faţă este o nuntă. Aproape că-şi poate simţi ultimele picături de energie scurgându-se, ca apa dispărând într-un vârtej în canalizare. Dar, pe măsură ce trec minutele, îi devine tot mai greu să ignore faptul că are să rateze ceremonia. Cu un oarecare volum de efort, reuşeşte să se desprindă de perete şi să mături cu privirea pentru o ultimă oară sala, simţindu-şi picioarele ca plumbul în timp ce parcurge enormul terminal; numai că Oliver, cu cămaşa lui albastră şi părul rebel, nu e de văzut pe nicăieri.

Şi atunci, fiindcă tot nu mai are altceva de făcut, Hadley îşi croieşte drum în sfârşit printre uşile glisante şi iese în cenuşia ceaţă londoneză, simţindu-se satisfăcută măcar de faptul că soarele n-a avut îndrăzneala să se arate în dimineaţa asta.

8
5:48 am Ora Coastei de Est
10:48 am Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Coada pentru taxiuri are o lungime aproape comică, şi Hadley îşi târăşte valiza până în capătul ei, scoţând un geamăt şi nimerind în urma unei familii de americani îmbrăcaţi în tricouri roşii şi vorbind mult prea tare. Heathrow se dovedeşte la fel de aglomerat ca şi JFK, cu toate că nu are scuza zilei de 4 Iulie, şi ea aşteaptă, apatică, să înainteze la rând, lipsa somnului începând până la urmă s-o afecteze. Totul pare că se înceţoşează când îşi mută privirea de la rândul din faţa ei, spre autobuzele pregătite pentru plecare şi spre şirul taxiurilor negre care-şi aşteaptă şi ele rândul, solemne şi tăcute ca într-o procesiune funerară.

„Nu se poate să fie mai rău ca în New York”, zisese ea mai devreme, când o prevenise Oliver cu privire la Heathrow, însă el doar clătinase din cap.

„E un coşmar logistic de proporţii epocale”, îl calificase el şi, fireşte, avusese dreptate.

Scutură un pic din cap, ca şi cum ar vrea să scape de apa din urechi. *El s-a dus,* îşi zice în sinea ei încă o dată. *Nimic mai simplu de-atât.* Dar, chiar şi-aşa, rămâne cu spatele spre aeroport, împotrivindu-se ispitei de a se întoarce şi de a-l mai căuta încă o dată cu privirea.

Cineva îi spusese odată că există o formulă care calculează cât timp îi trebuie cuiva ca să uite pe altcineva: cam jumătate din timpul cât au fost împreună. Hadley are îndoieli cu privire la posibila acurateţe a unui calcul atât de simplu, pentru ceva atât de complicat ca o inimă zdrobită. La urma urmei, părinţii ei fuseseră căsătoriţi timp de aproape douăzeci de ani, şi tata nu avusese nevoie decât de câteva scurte luni până să se îndrăgostească de altcineva. Iar când o lăsase pe ea baltă Mitchell, după un întreg semestru, nu-i trebuiseră decât vreo zece zile până să simtă că a încheiat conturile cu el pentru totdeauna. Şi totuşi, îşi găseşte alinarea în conştientizarea faptului că-l cunoaşte pe Oliver de doar câteva ore, ceea ce ar însemna că nodul din piept ar trebui să-i dispară până la sfârşitul zilei, cel mai târziu.

Când îi vine în sfârşit rândul, se scotoceşte prin rucsac după adresa bisericii, în timp ce taximetristul – un bărbat mărunţel, cu o barbă atât de lungă şi de albă, încât cam seamănă cu un pitic de grădină – îi aruncă grosolan valiza în portbagaj fără să se oprească nici măcar pentru o clipă din conversaţia lui la telefonul cu hands-free. Încă o dată, Hadley se străduieşte să nu se gândească la starea rochiei pe care va fi obligată s-o îmbrace foarte curând. Îi întinde şoferului adresa, şi acesta se urcă la volan fără să-şi învrednicească noua pasageră cu niciun fel de replică.

— Oare cât ar dura? se interesează ea, în timp ce se strecoară pe bancheta din spate, iar el îşi opreşte neobosita trăncăneală doar cât să dea drumul unui hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Mult timp, îi răspunde, şi porneşte, amestecându-se în fluxul maşinilor care se târăsc cu lentoare.

— Super, bombăne Hadley, ca pentru ea.

Priveşte afară, pe fereastră, cum se derulează peisajul, printr-un strat diafan de ceaţă şi ploaie. Cenuşiul aici pare să planeze peste tot şi toate, şi chiar dacă nunta se ţine în interior, Hadley se pomeneşte că i se mai înmoaie puţin inima, pentru o clipă, pentru Charlotte: oricare femeie ar fi dezamăgită să aibă o astfel de vreme în ziua nunţii sale, chiar şi dacă e britanică de origine şi şi-a petrecut toată viaţa învăţând să nu se aştepte la altceva. Totdeauna există acea minusculă fărâmă de speranţă că ziua aceea – ziua *ta* – va fi cea care va arăta altfel.

După ce taxiul intră pe o stradă principală, clădirile scunde încep să lase locul caselor înguste din cărămidă, care stau umăr la umăr printre antene fusiforme şi curţi înghesuite. Hadley ar vrea să întrebe cum se numeşte exact partea aceasta a Londrei, dar are senzaţia că şoferul ei n-ar fi un ghid turistic prea entuziast. Dac-ar fi aici Oliver, fără îndoială că s-ar apuca să-i spună poveşti despre fiecare locşor pe lângă care trec, cu toate că ar fi şi destule născociri fantastice şi nu-prea-adevăruri presărate printre ele, ca să-i menţină atenţia încordată, dar şi s-o facă să se întrebe dac-o exista până la urmă ceva adevărat în toate.

În avion, îi povestise despre excursii cu familia lui în Africa de Sud, şi în Argentina, şi în India, şi Hadley îl ascultase stând cu braţele împreunate şi dorindu-şi să fi fost în drum spre aşa ceva. Nu era un salt prea mare, din locul în care se afla. Acolo, în

avion, nu-i venea chiar atât de greu să-şi imagineze că ar putea merge undeva împreună.

„Care a fost preferatul tău?” îl întrebase. „Dintre toate locurile în care ai fost?”

El dăduse impresia că stă să se gândească la asta timp de câteva clipe, dar numai până când îi apăruse gropiţa trădătoare pe faţă.

„Connecticut”, răspunsese.

Hadley izbucnise în râs.

„Te şi cred”, zisese. „Cine ar vrea să se ducă în Buenos Aires, când poate să vadă New Haven?”

„Dar al tău?”

„Alaska, probabil. Sau Hawaii.”

Oliver se arătase impresionat.

„Nu e rău. Cele mai îndepărtate două state.”

„Sinceră să fiu, am fost în toate, cu o singură excepţie.”

„Glumeşti!”

Hadley scuturase din cap.

„Nţ, să ştii că făceam o grămadă de excursii cu familia când eram mică.”

„Aşadar, aţi fost cu maşina în Hawaii? Cum aţi reuşit?”

Ea zâmbise.

„La drept vorbind, pe-asta ni s-a părut mai înţelept s-o facem cu avionul.”

„Şi, care dintre state ţi-a scăpat?”

„Dakota de Nord.”

„Cum asta?”

Ea ridicase din umeri.

„Pur şi simplu, n-am ajuns încă şi pe-acolo, cred.”

„Mă întreb cât s-o face cu maşina până acolo, din Connecticut.”

Hadley râsese iar.

„Dar ştii măcar să mergi cu maşina pe partea dreaptă a străzii?”

„Da”, replicase Oliver, fulgerând-o cu o privire de prefăcută supărare. „Ştiu, e şocant să-ţi închipui că aş putea fi în stare să manevrez un vehicul pe partea *incorectă* a drumului, dar află că în realitate sunt destul de priceput. O să vezi când o să pornim în marea noastră excursie în Dakota de Nord, într-o zi.”

„Abia aştept”, răspunsese Hadley, având grijă să-şi amintească sieşi că era numai o glumă. Şi totuşi, ideea ca ei doi să traverseze ţara împreună, ascultând muzică în timp ce orizontul s-ar derula pe lângă ei, fusese suficientă ca să-i aducă zâmbetul pe buze.

„Şi, care e locul tău preferat din *afara* Statelor?”, o întrebase el. „Ştiu, e absurd să gândeşti că ar putea exista altundeva în lume un loc la fel de minunat ca, să zicem, New Jersey, dar…”

„De fapt, e prima oară când trec oceanul.”

„Serios?”

Ea clătinase afirmativ din cap.

„Multă presiune, atunci.”

„Asupra?”

„Londrei.”

„Aşteptările mele nu sunt în mod special mari.”

„Mi se pare corect”, o aprobase el. „Şi-atunci, dacă ai putea să mergi oriunde altundeva în lume, ce-ai alege?”

Hadley stătuse pe moment să se gândească.

„Poate, Australia. Sau la Paris. Dar tu?”

Oliver o privise de parcă ar fi fost ceva cât se poate de evident, cu un zâmbet aproape imperceptibil arcuindu-i colţurile gurii.

„Dakota de Nord”, răspunsese.

Acum, Hadley îşi lipeşte fruntea de geamul taxiului şi, încă o dată, se pomeneşte zâmbind la amintirea lui. Oliver e ca un cântec pe care nu şi-l poate alunga din minte. Oricât de mult s-ar strădui, melodia întâlnirii lor i se derulează prin gând ca o buclă nesfârşită, de fiecare dată la fel de surprinzător de plăcută ca şi precedenta, ca un cântec de leagăn, ca un psalm, şi nu crede că s-ar putea sătura vreodată să-l audă.

Priveşte, cu ochii cârpiţi, cum goneşte lumea pe lângă ea, şi face tot posibilul ca să rămână trează. Telefonul îi sună de patru ori până să-şi dea seama că nu e cel al şoferului, iar când în sfârşit izbuteşte să şi-l pescuiască din geantă şi să vadă că tatăl ei o sună, ezită pentru o clipă înainte de a răspunde.

— Sunt într-un taxi, îl anunţă, în locul oricărei formule de salut, după care-şi lungeşte gâtul ca să vadă ceasul de la bordul automobilului. Stomacul îi face o mică tumbă în clipa în care vede că e deja 11:24.

Tata oftează, iar Hadley şi-l închipuie, îmbrăcat în smoching, patrulând pe holurile bisericii. Se întreabă dacă nu cumva şi el şi-ar fi dorit ca ea să nu mai ajungă, până la urmă. Sunt prea multe lucruri importante de care trebuie să se preocupe, pe ziua de azi – cu florile, cu programul şi cu aranjamentul la masă – încât avionul pierdut de Hadley şi faptul că ea va ajunge cu întârziere să i se pară o bătaie de cap mai mare decât oricare alta.

— Ştii cumva dacă eşti aproape? o întreabă el, iar ea acoperă microfonul cu palma şi-şi drege glasul tuşind cu zgomot. Şoferul tresare, destul de evident iritat de întrerupere.

— Mă scuzaţi, domnule, zice ea. Acum ştiţi cât mai avem?

Taximetristul îşi umflă obrajii, apoi scoate un oftat greoi.

— Douăzeci de minute, zice. Treizeci. Ei, douăzeci şi cinci. Treizeci, poate. Treizeci.

Hadley, încruntându-se, îşi duce din nou telefonul la ureche.

— Cred că, poate, o jumătate de oră.

— Fir-ar al naibii, exclamă tata. Charlotte o să facă apoplexie.

— Puteţi să începeţi fără mine.

— Asta-i o nuntă, Hadley, îi atrage el atenţia. Nu e ca şi cum ai sări peste reclame, la cinema.

Hadley îşi muşcă buza ca să nu-l corecteze: „cinematograf”.

— Uite ce e, propune tata, promite-i şoferului că-i dai un pol în plus dacă te aduce aici în douăzeci de minute. Iar eu o să vorbesc cu preotul, să văd dacă putem să mai tragem un pic de timp, bine?

— Bine, acceptă ea, privind cu îndoială spre şofer.

— Şi, nu-ţi face griji… prietenele Charlottei sunt în aşteptare, adaugă tata, şi Hadley poate din nou să-i remarce umorul din ton, acea fărâmă de râs dindărătul cuvintelor, pe care şi-o aminteşte de când era mică.

— În aşteptarea a ce?

— A ta, răspunde el, vesel. Pe curând.

Şoferul pare să se mai înviorеze puţin la perspectiva unui bonus, aşa că, după ce se încheie târgul, el iese de pe şosea şi începe să şerpuiască pe o serie de străzi mai mici, mărginite de clădiri viu colorate, o varietate de cârciumi şi magazine şi mici buticuri. Hadley se întreabă dacă nu cumva ar fi cazul să-şi înceapă pregătirile în maşină, dar i se pare o întreprindere mult prea temerară, motiv pentru care, în loc de aşa ceva, se

mulţumeşte să privească afară pe geam, rozându-şi unghiile şi străduindu-se să nu se gândească la nimic în mod special. Aproape că i s-ar părea mai uşor dacă s-ar avânta în toate acestea legată la ochi. Ca un condamnat care urmează să fie împuşcat.

Aruncă o privire spre telefonul din poala ei, după care îl deschide, vrând să-şi sune mama. Numai că-i intră direct mesageria vocală, aşa că-l închide la loc, cu o senzaţie împovărătoare. Un calcul rapid o informează că e încă devreme în Connecticut, iar mama – care obişnuieşte să doarmă ca un urs, complet indiferentă faţă de restul lumii până când nu face un duş şi nu îngurgitează o cantitate considerabilă de cafea – probabil e încă în pat. Cumva, cu toată despărţirea lor abruptă, Hadley bănuieşte că dacă i-ar auzi vocea mamei, exact asta i-ar trebui ca să se simtă mai bine, şi nimic nu şi-ar fi dorit mai mult decât s-o audă chiar acum.

Taximetristul se ţine de cuvânt: la 11:46 fix, opreşte în faţa unei enorme biserici cu acoperişul roşu şi o clopotniţă atât de înaltă, încât vârful i se pierde printre ceţuri. Uşile de la intrarea principală sunt deschise, şi în pragul lor se agită doi bărbaţi în smochinguri.

Hadley îşi frunzăreşte teancul de bancnote viu colorate pe care i-l schimbase mama ei, întinzându-i şoferului ceea ce i se pare o sumă îngrozitoare pentru un drum de la aeroport, plus cele douăzeci promise ca premiu, şi astfel mai rămâne cu doar zece lire. După ce coboară în ploaie doar cât să-i extragă valiza din portbagaj, şoferul demarează cu taxiul, iar Hadley rămâne pur şi simplu pe loc pentru moment, ridicându-şi privirea către biserică.

De dinăuntru, aude acordurile profunde ale orgii, iar în prag, cei doi uşieri îşi agită teancurile de programe şi-i zâmbesc îmbietor. Totuşi, ea descoperă o altă uşă în peretele din cărămidă al faţadei şi se îndreaptă în direcţia ei. Unicul lucru şi mai neplăcut decât să meargă pe interval ar fi s-o facă, din greşeală, prea devreme, îmbrăcată într-o fustă mototolită de blugi şi trăgând după ea o valiză roşie.

Uşa dă spre o mică grădină cu statuia din piatră a unui sfânt, în prezent ocupată de trei porumbei. Hadley îşi dirijează valiza pe lângă peretele clădirii, până când ajunge la o altă uşă, iar când o împinge cu umărul, deschizând-o, sunetul muzicii umple

curtea. Priveşte la dreapta şi apoi la stânga, de-a lungul coridorului, după care porneşte către fundul bisericii, unde dă peste o femeie măruntă, purtând o pălărioară cu pene.

— Scuze, zice Hadley, pe jumătate în şoaptă. Îl caut pe... mire?

— A, tu înseamnă că eşti Hadley! exclamă femeia. Mă bucur foarte mult că ai reuşit să ajungi. *Fetele* te aşteaptă jos.

Pronunţase cuvântul fetele lungindu-i vocalele, şi Hadley îşi dă seama că în faţa ei se află mama miresei, din Scoţia. Acum, dacă tata se căsătoreşte cu Charlotte, Hadley se întreabă dacă s-ar aştepta cineva de la ea s-o considere pe femeia aceasta – complet străină – ca pe un soi de bunică. Rămâne un pic fără grai doar gândindu-se la asta, şi întrebându-se ce alţi noi membri de familie ar putea dobândi, după ce evenimentele zilei se vor fi pus în mişcare. Dar, până să aibă cea mai mică ocazie de a spune ceva, femeia îşi agită uşurel mâinile.

— Mai bine, grăbeşte-te, zice, şi Hadley îşi regăseşte vocea, mulţumindu-i la repezeală şi îndreptându-se spre scară.

În timp ce-şi hodorogeşte valiza în jos, treaptă după treaptă, aude larmă de voci agitate, iar când ajunge jos, e complet înconjurată.

— *Iat-o,* în sfârşit, rosteşte una dintre femei, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri ca s-o călăuzească spre o sală de clasă pentru şcoala de duminică, dar care pare să mai joace şi rolul suplimentar de vestiar. O alta îi înşfacă valiza, iar o a treia o îndrumă spre un scaun pliant, aşezat în faţa oglinzii rezemate de tabla pentru predarea lecţiilor. Toate cele patru femei sunt deja îmbrăcate cu rochiile lor de domnişoare de onoare, de culoarea levănţicii, au părul dat cu fixativ, sprâncenele pensate şi machiajul pus la punct. Hadley încearcă să le ţină minte când se prezintă fiecare, dar e evident că nu prea rămâne timp pentru distracţii: femeile acestea sunt preocupate numai de misiunea lor.

— Am crezut că s-ar putea să nu mai ajungi, îi zice Violet, domnişoara de onoare principală, prietenă din copilărie a Charlottei. Îşi tot face de lucru pe la capul lui Hadley, tocmai scoţând o agrafă din gură. O alta, Jocelyn, înhaţă o pensulă pentru machiaj şi o priveşte cu ochii mijiţi pentru o clipă, după care se aşterne pe lucru. În oglindă, Hadley vede că, între timp, celelalte două i-au deschis valiza şi acum încearcă să-i calce

rochia, care e la fel de dezastruos mototolită pe cât îşi închipuise ea.

— Nu-ţi face probleme, nu-ţi face probleme, o consolează Hillary, dispărând în baie cu rochie cu tot. E genul de rochie căreia cutele doar îi dau un pic de viaţă.

— Cum a fost zborul? se interesează Violet, în timp ce înfige o perie în părul lui Hadley, încă încurcat de pe urma orelor petrecute în avion. Dar, până ca ea să-i poată răspunde, Violet îi răsuceşte părul într-un coc, trăgând atât de tare, încât ochii albaştri ai lui Hadley aproape că dispar de tot.

— Prea strâns, izbuteşte ea să spună, simţindu-se ca Albă-ca-Zăpada, în pericol să moară ciugulită de prea multe creaturi ale pădurii, gata să-i sară în ajutor.

Dar, când reuşesc să termine cu ea, după doar zece minute, Hadley se vede nevoită să recunoască faptul că fusese obiectul unui soi de miracol. Rochia, chiar dacă tot rămăsese un pic boţită, arăta mai bine chiar şi decât când o probase acasă, datorită retuşurilor de ultim moment ale mamei de ieri dimineaţă şi ale unor bolduri inspirat plasate de colegele ei domnişoare de onoare. Bretelele spaghetti sunt de lungimea perfectă, iar rochia din mătase în culoarea levănţicii ajunge tocmai până unde trebuie, la nivelul genunchilor. Încălţările sunt de la mama, sandale cu bretele şi catarame strălucitoare ca două monede, şi Hadley îşi fâţâie degetele de la picioare, studiindu-şi oja de pe unghii. Părul îi e prins la spate într-un coc elegant, ceea ce, dimpreună cu machiajul, o face să se simtă total diferită de ea însăşi.

— Arăţi ca o balerină, îi zice Whitney, bătând încântată din palme, şi Hadley zâmbeşte, un pic intimidată printre atâtea zâne bune. Dar până şi ea e nevoită să-i recunoască adevărul spuselor.

— Am face bine să mergem, anunţă Violet, aruncând o privire spre ceasul care arată acum 12:08. Doar nu vrem ca Charlotte să facă un infarct tocmai în ziua nunţii ei.

Celelalte râd în timp ce se mai privesc pentru o ultimă dată în oglindă, după care întregul grup se repede afară pe uşă ca o singură persoană, ţăcănind zgomotos cu tocurile pe linoleumul podelei de la subsolul bisericii.

Hadley, în schimb, se pomeneşte încremenită pe loc. Abia acum îi trece prin minte că nu va mai avea ocazia să-şi vadă

tatăl înainte de ceremonie, şi ceva din ideea asta o face să-şi piardă total echilibrul. Dintr-odată, totul pare că se petrece cu mult prea mare viteză, şi ea îşi netezeşte rochia cu palmele, îşi muşcă buza şi încearcă, fără succes, să-şi domolească gândurile care i se învălmăşesc în minte.

El se însoară, îşi zice, minunându-se de ideea însăşi. *Se însoară.*

Toate astea le ştia de luni de zile – că el va începe de azi o viaţă nouă, o viaţă alături de altcineva decât mama – dar până acum nu fuseseră decât cuvinte, noţiuni dintre cele mai vagi, acel gen de ocazii viitoare care dau impresia că poate nu se vor concretiza niciodată, care se furişează spre tine ca monştrii din poveştile copilăriei, numai blană şi colţi şi gheare, fără vreo substanţă reală.

Acum, însă, cum stă în subsolul bisericii, cu mâinile tremurându-i şi inima bubuindu-i în piept, o izbeşte adevărata semnificaţie a acestei zile, prin tot ce va avea ea de pierdut şi de câştigat din asta, prin cât de multe s-au schimbat deja. Şi ceva dinăuntrul ei începe s-o doară.

Una dintre domnişoarele de onoare o strigă de pe coridorul pe care ecourile paşilor se aud din ce în ce mai slab. Hadley trage aer adânc în piept, încercând să-şi aducă aminte ce spusese Oliver în avion, despre curajul ei. Şi, cu toate că în momentul de faţă ea simte tocmai contrariul, ceva din această amintire o face să-şi înalţe un pic mai mult ţinuta, aşa că se agaţă mai departe de ea şi porneşte după celelalte din grup, cu ochii mari pe sub stratul de machiaj.

Ajungând sus, e condusă spre holul din faţă al bisericii, unde îi este prezentată fratelui Charlottei, Monty, alături de care urmează să meargă pe interval. E slab ca băţul şi de o paloare fantomatică, şi Hadley presupune că e cel puţin cu câţiva ani mai mare decât Charlotte, ceea ce l-ar situa de cealaltă parte a bornei de patruzeci de ani. El îi întinde mâna, pe care o simte rece şi uscată ca hârtia, iar apoi, după ce se fac prezentările, îi oferă braţul. Cineva îi întinde un buchet cu flori roz şi lila în timp ce-şi ocupă locurile la rând în spatele celorlalţi, şi înainte ca ea să-şi dea măcar seama cu adevărat ce se petrece, uşile se dau de pereţi şi ochii întregii parohii sunt deodată pe ei.

Când le vine rândul, Monty o înghionteşte uşor, şi Hadley înaintează cu paşi mărunţi, un pic nesigură pe tocurile ei. Nunta

e de o amploare mai mare faţă de cum şi-o imaginase: luni de-a rândul îşi închipuise o bisericuţă de ţară, umplută de câţiva prieteni apropiaţi. Dar, în realitate, nu e cu nimic mai prejos de un eveniment de gală, şi sunt sute de chipuri necunoscute, toate întoarse în direcţia ei.

Îşi potriveşte mai bine degetele pe tulpinile florilor din buchet şi-şi înalţă bărbia. De partea mirelui, descoperă câteva persoane care-i sunt vag cunoscute: un fost coleg de facultate de-al tatălui ei, un văr de-al doilea, stabilit în Australia, şi un unchi mai în vârstă, care ani de-a rândul i-a trimis cadouri pentru ziua de naştere într-o cu totul altă zi, şi despre care – dacă e să fie sinceră până la capăt – ea crezuse c-ar fi şi murit între timp.

Înaintând pe interval, Hadley se vede nevoită să-şi amintească sieşi că trebuie să şi respire. Muzica îi răsună asurzitoare în urechi, şi lumina slabă din biserică o face să clipească. Îi vine greu să-şi dea seama dacă-i e cald din cauză că nu există aer condiţionat, sau a sentimentului de panică pe care se tot străduieşte să şi-l alunge, acea senzaţie care-i apare când sunt prea mulţi oameni într-un spaţiu prea restrâns.

Când, în sfârşit, ajung aproape în faţă, tresare uimită văzându-şi tatăl stând la altar. I se pare uşor caraghios faptul că el trebuie să stea acolo, în biserica asta din Londra mirosind a ploaie şi a parfumuri, în timp ce un şir de femei în rochii purpurii se îndreaptă spre el cu paşi şovăielnici. Cumva, nu i se pare potrivită imaginea asta prezentă a lui, proaspăt bărbierit şi cu ochii strălucitori, şi o mică floare purpurie înfiptă la rever. Hadley are impresia că ar exista o mie de locuri mai nimerite pentru el acum, în această după-amiază de vară. Ar putea să se afle în bucătăria lor de-acasă, în pijamaua aia a lui prăpădită, cu cracii rupţi din cauză că sunt prea lungi. Sau în fostul lui birou, răsfoind o serie de facturi şi sorbind ceai din cana cu „ÎŢI PLACE POEZIA?” şi gândindu-se dacă să se ducă afară şi să tundă gazonul. Sunt, de fapt, nenumărate lucruri pe care ar trebui să le facă el în clipa de faţă, însă însurătoarea în mod categoric nu se numără printre ele.

Aruncă o privire spre strane în timp ce trece pe lângă ele: bucheţele de flori, legate cu panglici din mătase, sunt prinse în echilibru la capătul fiecăreia. Lumânările din naos fac ca totul să aibă un aspect oarecum magic, şi sofisticarea întregii situaţii, eleganţa ei stilată, contrastează într-atât de izbitor cu vechea

viaţă a tatălui ei, încât Hadley, cu toată sinceritatea, nu-şi dă seama dacă ar trebui să fie nedumerită, sau ofensată.

Îi trece prin minte faptul că probabil Charlotte e acum undeva în spatele ei, aşteptând deoparte, şi tentaţia de a întoarce capul şi de a privi devine aproape copleşitoare. Îşi ridică din nou ochii, şi de data asta, vede că tatăl ei o fixează cu privirea. Fără ca măcar să-şi dea seama, îl evită, întrebuinţându-şi întreaga putere de concentrare ca să meargă mai departe, drept înainte, cu toate că fiecare părticică din ea arde de nerăbdare să se repeadă în direcţia total opusă.

Când ajunge în capătul intervalului, după ce Hadley o ia într-o parte, iar Monty, în cealaltă, tata se întinde şi-o prinde de mână, strângând-o uşor. Felul în care arată acum, atât de înalt şi de chipeş în smochingul lui, îi aminteşte de fotografiile văzute de ea de la nunta cu mama, iar asta o face să înghită în sec şi să-şi aducă printr-o sforţare un mic zâmbet pe faţă, înainte de a se îndrepta spre celelalte domnişoare de onoare, aflate de cealaltă parte a altarului. Ochii îi fug spre fundul bisericii, şi în scurt timp, muzica se schimbă şi creşte în intensitate, oaspeţii se ridică de pe scaune, şi mireasa îşi face apariţia în cadrul uşii, la braţul tatălui ei.

Hadley se pregătise atât de mult să-i critice vehement înfăţişarea Charlottei, încât pe moment e buimăcită văzând-o cât e de frumoasă în rochia în formă de clopot şi cu delicatul voal pe faţă. E înaltă şi mlădioasă, extrem de diferită faţă de mama, care e scundă şi îndesată, îndeajuns de minionă, încât, ori de câte ori ieşeau la plimbare, tata obişnuia să glumească, ridicând-o în braţe şi prefăcându-se c-o aruncă într-un tomberon.

Dar acum, aici, în faţa ei, e Charlotte, arătând atât de adorabilă şi de graţioasă, încât pe Hadley începe s-o îngrijoreze gândul că nu va avea nimic îngrozitor de povestit ulterior mamei. Înaintarea ei spre altar pare să nu se mai sfârşească, dar nimeni nu-şi poate dezlipi privirea de ea. Iar când, în sfârşit, ajunge la altar, cu ochii într-ai mirelui, aruncă o privire peste umăr şi-i expediază un zâmbet uluitei Hadley, care, în ciuda a orice, în ciuda tuturor jurămintelor ei de a o urî, îi răspunde, din reflex, tot zâmbindu-i.

Şi restul? La fel cum a fost de fiecare dată, la fel cum va fi mereu. Identic cu o sută de mii de cununii trecute şi o sută de

mii de cununii viitoare. Preotul urcă la altar, şi tatăl îşi dăruieşte fiica prin doar două cuvinte simple. Se spun rugăciuni şi se declamă jurăminte, iar în cele din urmă se schimbă şi inelele. Sunt zâmbete şi lacrimi, muzică şi aplauze, chiar şi râsete, când mirele o dă în bară, spunând „Mhî”, în loc de „Da”.

Şi, cu toate că oricare mire arată fericit în ziua nunţii sale, există ceva anume în ochii mirelui acesta care aproape că-i taie respiraţia lui Hadley. O lasă fără aer privirea asta a lui, bucuria din ochi, profunzimea zâmbetului. O face să îngheţe, o despică în două şi-i frânge inima, răsucind-o ca şi cum n-ar fi decât un prosop ud.

O face să-şi dorească iar să plece acasă.

9
7:52 am Ora Coastei de Est
12:52 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

A fost odată ca niciodată, acum vreun milion de ani, când Hadley era micuţă, iar familia ei, încă întreagă, o seară de vară ca oricare alta, cu ei stând tustrei afară, în curtea din faţa casei. Soarele apusese de mult, şi greierii ţârâiau zgomotoşi pretutindeni în jur, iar mama şi tata stăteau pe treptele verandei, cu umerii atingându-li-se, râzând şi urmărind-o cu privirile pe Hadley, cum vânează licurici prin colţurile cele mai întunecoase ale curţii.

De fiecare dată când se apropia, strălucitoarele luminiţe gălbui dispăreau iar, aşa că atunci când, în sfârşit, a reuşit să prindă una, i s-a părut aproape un miracol, ca şi cum ar fi ţinut o bijuterie în mână. S-a întors pe verandă, ţinând insecta cu grijă în palmele făcute căuş.

„Poţi să-mi dai insectarul?” a zis, şi mama a întins mâna după borcanul de gem. Făcuseră găuri în capac mai devreme, aşa că era deja ciuruit cu mici deschizături, nu mai mari decât stelele de deasupra; licuriciul pâlpâia disperat prin sticla transparentă a borcanului, bătând cu putere din aripi. Hadley îşi lipise faţa de borcan, ca să-l examineze cât mai îndeaproape.

„E, categoric, un exemplar bun”, apreciase tata, ca într-o doară, şi mama clătinase aprobator din cap.

„Cum de li se spune insecte fulgerătoare[5], dacă nu sunt fulgere?”, întrebase Hadley, mijindu-şi ochii spre licurici. „N-ar trebui să li se spună numai insecte luminoase?”

„Păi”, replicase tata, zâmbind, buburuzelor de ce li se spune buburuze[6], chiar şi celor care nu sunt femele?”

Mama îşi dăduse ochii peste cap, iar Hadley chicotise, după care stătuseră cu toţii să privească mica insectă izbindu-se de pereţii groşi ai borcanului.

„Ţi-aduci aminte când am fost la pescuit, vara trecută?”, întrebase mama ceva mai târziu, când aproape că se pregăteau să intre în casă, la culcare. O apucase pe Hadley de partea din spate a bluzei şi trăsese uşor, făcând-o să se dea cu câţiva paşi

---

[5] În engleză, *lightning bugs.*

[6] În engleză, *ladybugs.*

înapoi şi să ajungă aproape în braţele ei. „Şi când am aruncat înapoi toţi peştii pe care i-am prins?”

„Ca să poată înota iarăşi.”

„Exact”, confirmase mama, lăsându-şi bărbia pe umărul lui Hadley. „Eu cred că şi băieţelul ăsta ar fi mai fericit, dacă i-ai da drumul.”

Hadley nu spusese nimic, cu toate că parcă strânsese un pic mai tare în braţe borcanul.

„Ştii cum se spune”, adăugase tata. „Când iubeşti pe cineva, lasă-i libertatea.”

„Şi dacă nu se mai întoarce?”

„Unii se întorc, alţii nu”, răspunsese el, întinzând mâna şi ciupind-o de nas. „În orice caz, *eu* mă voi întoarce mereu la tine.”

„Dar tu nu luminezi”, îi atrăsese atenţia Hadley, însă tata doar zâmbise.

„Ba da, când sunt cu tine.”

***

Până la sfârşitul ceremoniei, ploaia s-a oprit, în mare măsură. Chiar şi-aşa, însă, în faţa bisericii e un impresionant stol de umbrele negre, ca mijloc de pază împotriva umezelii persistente, făcând ca mulţimea din curte să pară mai degrabă adunată pentru o ceremonie funerară, decât pentru una nupţială. De sus, clopotele răsună cu atâta putere, încât Hadley le simte vibraţiile până în vârfurile degetelor de la picioare, în timp ce coboară treptele.

Imediat după ce fuseseră declaraţi soţ şi soţie, tata şi Charlotte parcurseseră triumfători din nou intervalul dintre scaune, până în naos, unde dispăruseră cu promptitudine. Chiar şi-acum, după un sfert de oră în cap de când pecetluiseră unirea cu un sărut, Hadley tot nu văzuse nici urmă de ei. Acum, rătăceşte fără ţintă prin mulţime, întrebându-se cum e posibil ca tata să cunoască atât de multă lume. Şi-a trăit aproape toată viaţa în Connecticut, şi nu are decât câţiva prieteni care să ateste acest lucru. Doi ani petrecuţi aici, şi pare să fi devenit cine ştie ce soi de fluture de societate.

Pe lângă asta, majoritatea invitaţilor arată de parcă ar fi ieşit de pe un platou de filmare, culeşi direct din viaţa cu totul şi cu

totul a altcuiva. De când umblă tatăl ei cu femei care poartă pălării fistichii şi cu bărbaţi în costume de zi, toţi îmbrăcaţi de parcă ar fi făcut doar un mic popas în drumul spre Regină, unde sunt invitaţi la ceai? Întreaga scenă – în combinaţie cu crescânda ei oboseală provocată de diferenţa de fus orar – o face pe Hadley să se simtă nu tocmai trează, ci ca şi cum ar fi cu o secundă sau două în urma prezentului şi s-ar tot strădui, zadarnic, să-l ajungă.

Când o fâşie de soare izbuteşte să străpungă norii, invitaţii la nuntă îşi lasă capetele pe spate şi umbrelele în jos, întrebându-se dacă nu cumva au norocul de a fi martori la cea mai rară dintre anomaliile vremii. Izolată în mijlocul lor, Hadley nu prea reuşeşte să-şi dea seama ce-ar trebui ea să facă în clipa aceasta. Celelalte domnişoare de onoare nu par să fie prin preajmă, şi e pe deplin posibil ca în momentul de faţă ea să fi trebuit să facă vreun lucru mai util; nu prea stătuse să citească toate programele şi instrucţiunile care-i fuseseră transmise prin e-mail în decursul ultimelor câteva săptămâni, iar înainte de ceremonie nu fusese absolut deloc timp pentru vreo altă instrucţiune.

— Ar trebui să fiu acum undeva? îl întreabă ea pe Monty, când se pomeneşte cu el în preajmă, dând târcoale cu un mare interes limuzinei albe de epocă.

El ridică din umeri, după care îşi reia examinarea automobilului care probabil avea să repeadă fericitul cuplu până la locul petrecerii.

Întorcându-se spre intrarea în biserică, Hadley se simte uşurată descoperind prin mulţime o rochie purpurie, în care constată ulterior că se află Violet.

— Tatăl tău te tot caută, o informează Violet, arătându-i spre vechea clădire din piatră. El şi Charlotte sunt înăuntru. Ea tocmai îşi retuşează un pic machiajul, până la ora programată pentru fotografii.

— Petrecerea când e? se interesează Hadley, şi după privirea pe care i-o adresează Violet, parcă ar fi întrebat unde se găseşte cerul. După toate aparenţele, era o informaţie arhicunoscută.

— Nu ai primit un itinerar?

— N-am avut când să mă uit pe el, mărturiseşte Hadley, ruşinată.

— E abia la şase.

— Şi ce facem până atunci?
— Păi, o să dureze ceva timp cu fotografiile.
— Şi pe urmă?
Violet ridică din umeri.
— Toată lumea stă la hotel.
Hadley o priveşte nedumerită.
— La hotelul la care se va desfăşura petrecerea, îi explică Violet. Aşa că, probabil, acolo vom merge să stăm între timp.
— Mişto, zice Hadley, şi Violet înalţă o sprânceană.
— Nu te duci să-l cauţi pe tatăl tău?
— Corect, răspunde Hadley, dar fără să se clintească. Mhî.
— E înăuntru, în biserică, repetă Violet, articulând cuvintele cu încetineală, ca şi cum s-ar teme că noua fiică vitregă a prietenei sale ar putea avea ceva ţigle lipsă pe casă. Chiar acolo.
Dar, când vede că Hadley tot nu face nici cel mai mic gest de plecare, trăsăturile feţei i se îndulcesc.
— Uite ce e, îi zice ea, şi tata s-a recăsătorit, când eram un pic mai mică decât eşti tu acum. Aşa că te înţeleg. Dar te-ai fi putut alege cu o mamă vitregă mult mai rea decât Charlotte, ştii?
De fapt, Hadley nu ştie. Nu prea ştie ea cam nimic despre Charlotte, în general, dar n-o spune şi cu voce tare. Violet se încruntă:
— A mea mi se părea de-a dreptul îngrozitoare. O uram când mă ruga să fac până şi cele mai neînsemnate lucruri, lucruri pe care şi mama mea m-ar fi pus să le fac, cum ar fi să merg la biserică, sau să mă ocup de diverse treburi prin casă. La chestiile astea, contează doar cine anume ţi le cere, şi din cauză că ea era aia, o uram.
Se opreşte, zâmbind.
— După care, într-o zi, mi-am dat seama că nu pe ea eram eu furioasă, în realitate. Ci pe el.
Hadley priveşte timp de câteva clipe spre biserică, şi abia apoi răspunde.
— Atunci, presupun, zice ea, în cele din urmă, că sunt deja cu un pas mai departe.
Violet încuviinţează fără vorbe, poate dându-şi seama că nu se pot face prea multe progrese pe subiectul acesta, şi-o bate uşurel pe umăr, cu stângăcie. Când se întoarce să plece, Hadley

se simte deodată cuprinsă de groază din cauza gândului la ce ar putea s-o aştepte în biserică. Oare ce anume se presupune că ar trebui să-i zici tatălui pe care nu ţi l-ai mai văzut de secole, cu ocazia nunţii dintre el şi o femeie pe care n-ai văzut-o în viaţa ta? Dacă există vreun cod al etichetei pentru genul acesta de situaţii, atunci cu certitudine că ei nu-i este familiar.

Înăuntru, în biserică, e linişte. Toată lumea e afară, aşteptând să se ivească mirele şi mireasa. Tocurile ei fac mult zgomot în contact cu lespezile podelei, în timp ce se aventurează către subsol, lăsându-şi o mână să se târască de-a lungul pereţilor din piatră aspră. Ajungând aproape de scară, sunetul vocilor se înalţă plutind spre ea ca fumul de ţigară, şi Hadley se opreşte să asculte.

— Nu te deranjează, atunci? întreabă o femeie, şi o alta murmură ceva prea încet pentru auzul lui Hadley. Cred că ar îngreuna situaţia.

— Absolut deloc, răspunde cealaltă femeie, şi Hadley îşi dă seama că e Charlotte. Plus că stă cu mama ei.

Din locul în care se află, încremenită în capul scării, Hadley îşi opreşte respiraţia.

Iată-l că soseşte, comentează în gând. *Momentul cu mama vitregă cea rea.*

Soseşte partea în care ar urma să audă fără să vrea toate lucrurile îngrozitoare spuse despre ea, când descoperă cât de bucuroşi sunt toţi că au scăpat de ea, că oricum nu e dorită. Atâtea luni îşi petrecuse imaginându-şi scena asta, închipuindu-şi cam cât de îngrozitoare ar putea să fie Charlotte, şi acum, că momentul a sosit, în sfârşit, ea e atât de preocupată de aşteptarea dovezii, încât era cât pe ce să-i scape următoarea parte.

— Mi-ar plăcea s-o pot cunoaşte mai bine, o aude spunând pe Charlotte. Sper din tot sufletul să se împace cât mai curând.

Cealaltă femeie hohoteşte încet.

— Cum ar fi, în următoarele nouă luni?

— Păi... răspunde Charlotte, şi Hadley îi simte zâmbetul după voce. E suficient cât s-o facă să se retragă cu câţiva paşi, împiedicându-se un pic în tocurile ei prea înalte. Holurile înalte ale bisericii sunt întunecoase şi tăcute, şi ea simte deodată că îngheaţă, în ciuda temperaturii normale.

Nouă luni, repetă în sinea ei, şi simte în ochi usturimea lacrimilor.

Primul gând i se îndreaptă spre mama ei, cu toate că, dacă o fi din dorinţa de a o proteja, sau de *a fi* protejată, n-ar putea să spună precis. Oricum ar fi, nimic nu-şi doreşte mai mult în clipa de faţă, decât să audă vocea mamei. Numai că telefonul ei e jos, în aceeaşi cameră cu Charlotte, şi, în plus faţă de asta, cum ar putea să fie ea cea care să dea o astfel de veste? Ştie că mama are tendinţa să ia prea repede lucrurile de genul acesta, totdeauna la fel de deplin netulburată pe cât este Hadley de iraţională. Dar aici e cu totul altceva. E ceva de o importanţă covârşitoare. Şi i se pare imposibil ca până şi mama să poată evita să fie zguduită de o veste ca asta.

În orice caz, Hadley aşa se simte.

Tot în acelaşi loc se află, rezemată de cadrul uşii şi privind chiorâş în direcţia scării, când aude paşi după colţ, şi râsetele profunde a doi bărbaţi. Ţâşneşte la câţiva paşi mai încolo, astfel încât să nu dea impresia că face exact ceea ce făcea, şi se opreşte să-şi examineze unghiile cu ceea ce speră să fie o expresie de o desăvârşită nonşalanţă, în timp ce tata îşi face apariţia împreună cu preotul.

— Hadley, exclamă el, punându-i o mână pe umăr şi adresându-i-se de parcă s-ar vedea în fiecare zi, vreau să ţi-l prezint pe reverendul Walker.

— Încântat să te cunosc, dragă, spune bărbatul mai în vârstă, strângându-i mâna şi apoi întorcându-şi din nou faţa către tata. Ne vedem la recepţie, Andrew. Încă o dată, felicitări.

— Mulţumesc foarte mult, părinte, răspunde el, după care rămân amândoi să-l privească pe preot cum se îndepărtează şontâcăind, cu sutana lui neagră târându-i-se în urmă ca o mantie.

După ce dispare pe după colţ, tata se întoarce din nou spre Hadley, zâmbind.

— Mă bucur că te văd, puştoaico, zice, dar Hadley îşi simte propriul zâmbet clătinându-se şi apoi căzând. Aruncă o privire spre uşa subsolului, şi acele două cuvinte îi patinează din nou prin minte.

Nouă luni.

Tata e suficient de aproape ca să-i simtă mirosul after-shave-ului, mentolat şi iute, şi valul de amintiri pe care i le aduce

acesta cu el îi face pulsul să se accelereze. El o priveşte parcă aşteptând ceva – ce? – de parcă ea ar trebui să fie cea care să înceapă cu dezvăluirile, să-şi deschidă inima şi să i-o întindă chiar acolo, la picioare.

De parcă ea ar fi cea cu secrete de mărturisit.

Îşi petrecuse atât de mult timp evitându-l, depusese atâtea eforturi încercând să şi-l decupeze din propria viaţă – ca şi cum ar fi fost atât de uşor, ca şi cum el ar fi fost la fel de lipsit de substanţă ca o păpuşă din hârtie – şi iată acum se dovedeşte că *el* fusese cel care ascunsese ceva de *ea.*

— Felicitări, îi zice Hadley, cu glasul răguşit, oferindu-i o îmbrăţişare oarecum pedantă, care sfârşeşte prin a fi mai degrabă o bătaie pe spinare decât orice altceva.

Tata face un pas stângaci înapoi.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

— Şi eu, zice ea. A fost drăguţ.

— Charlotte abia aşteaptă să te cunoască, zice el, şi Hadley se zbârleşte.

— Grozav, reuşeşte să spună.

Tata o priveşte, zâmbindu-i plin de speranţă.

— Cred că voi două o să vă-nţelegeţi de minune.

— Grozav, zice ea, încă o dată.

El tuşeşte ca să-şi dreagă glasul şi-şi face de lucru cu papionul de la gât, părând rigid şi stânjenit, deşi, dac-o fi din cauza smochingului, sau a situaţiei, Hadley nu-şi dă seama precis.

— Ascultă, zice el. Sincer să fiu, mă bucur că te-am prins singură. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

Hadley îşi îndreaptă un pic spinarea, oţelindu-se parcă pentru absorbirea unui impact considerabil. Nu mai are timp să simtă uşurare pentru faptul că el tot îi va spune, până la urmă: e prea preocupată să se gândească la cum să reacţioneze în faţa veştii cu copilul – tăcere ursuză? surprindere prefăcută? neîncredere şocată? – încât faţa îi e la fel de goală ca o tablă bine ştearsă în clipa în care el îi dă, în sfârşit, lovitura.

— Charlotte şi-ar dori foarte mult să facem un dans tată-fiică la recepţie, zice el, iar Hadley – într-un fel, mai năucită de asta, decât de mult mai zguduitoarea veste pentru care se pregătise – nu face decât să se holbeze la el.

Tata ridică braţele în semn de capitulare.

— Ştiu, ştiu, zice el. Eu i-am spus că n-o să-ţi placă deloc ideea, că în niciun caz n-ai vrea să fii acolo, în faţa tuturor, cu bătrânul tău…

Îşi lasă vocea să i se stingă treptat, în mod evident aşteptând ca Hadley să intervină.

— Nu prea sunt eu mare dansatoare, zice ea, într-un târziu.

— Ştiu, răspunde el, zâmbind larg. Nici eu. Dar e o zi mare pentru Charlotte, şi ei i se pare ceva cu adevărat important, şi…

— Bine, îl întrerupe Hadley, clipind cu furie.

— Bine?

— Bine.

— Atunci, e minunat, zice el, părând sincer surprins. Se lasă puţin înapoi pe călcâie, încântat de această victorie neaşteptată. Charlotte o să fie entuziasmată, adaugă el.

— Mă bucur, zice Hadley, nereuşind să-şi mascheze amărăciunea din voce.

Dintr-odată, se simte golită pe dinăuntru, lipsită acum de dispoziţia pentru luptă. În definitiv, ea şi-a căutat-o. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu noua lui viaţă, şi acum, iată-l, începându-şi-o fără ea.

Dar aici nu mai e vorba numai despre Charlotte. Peste nouă luni, el va avea şi un nou copil, poate chiar o nouă fiică.

Şi nici măcar nu s-a sinchisit să-i spună şi ei.

Simte un junghi din cauza asta, în acelaşi loc care o duruse la plecarea lui, acelaşi loc nevralgic care-i apăruse când auzise prima oară de Charlotte. Numai că, de data asta, aproape fără să-şi dea seama, Hadley se pomeneşte aplecându-se spre el, în loc să se îndepărteze.

În definitiv, e una să fugi când te hăituieşte cineva.

Şi cu totul alta să fugi de una singură.

10
8:17 am Ora Coastei de Est
1:17 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Noaptea trecută, în timp ce ea şi Oliver împărţiseră, în avion, o pungă cu covrigei minusculi, el rămăsese tăcut, studiindu-i profilul atât de mult timp fără să scoată o vorbă, încât ea se întorsese până la urmă cu faţa spre el.

„Ce e?”

„Ce vrei să te faci când o să fii mare?”

Ea se încruntase.

„Asta-i o întrebare care ţi se pune când ai patru ani.”

„Nu neapărat”, replicase el. „Fiecare trebuie să ajungă ceva.”

„Dar *tu* ce vrei să ajungi?”

El ridicase din umeri.

„Eu te-am întrebat primul.”

„Astronaut”, zisese ea. „Balerină.”

„Nu, serios!”

„Ce, nu crezi c-aş putea fi astronaut?”

„Ai putea să fii prima balerină pe Lună.”

„Cred că mai am un pic de timp ca să mă gândesc.”

„E adevărat”, o aprobase el.

„Dar tu?”, îl întrebase, aşteptându-se la un nou răspuns sarcastic, la cine ştie ce profesie inventată, având legătură cu misteriosul lui proiect de cercetare.

„Nici eu nu ştiu”, răspunsese, încet. „În orice caz, sigur nu avocat.”

Hadley ridicase din sprâncene.

„Cu asta se ocupă tatăl tău?”

Numai că el nu-i răspunsese: doar fixase cu o privire şi mai îndârjită covrigelul din mână.

„Toate astea nu contează”, spusese, după câteva clipe. „În definitiv, cine are chef să se gândească la viitor?”

„Eu, nu”, îl susţinuse ea. „Abia suport să mă gândesc la următoarele câteva ore, cu atât mai puţin la următorii câţiva ani.”

„De-asta şi e atât de grozav zborul cu avionul”, zisese el. „Eşti captiv acolo unde eşti. Nu ai de ales absolut deloc.”

Hadley îi zâmbise.

„Nu e tocmai cel mai rău loc în care să fii captiv.”

„Nu, nu e”, fusese de acord Oliver, azvârlindu-şi în gură cel din urmă covrigel. „De fapt, nicăieri nu mi-ar plăcea mai mult să fiu în clipa asta.”

***

În holul întunecatei biserici, tata patrulează fără astâmpăr, privindu-şi mereu ceasul şi lungindu-şi gâtul spre scară din când în când, aşteptând să apară Charlotte de la subsol. Arată ca un adolescent, îmbujorat şi nerăbdător să-i sosească partenera, şi lui Hadley îi trece prin minte gândul că poate asta-şi dorise *el* să se facă, atunci când o să fie mare. Soţ pentru Charlotte. Tată pentru copilul ei. Un bărbat care-şi petrece Crăciunul în Scoţia şi concediul în sudul Franţei, care discută despre artă şi politică şi literatură la o friptură înăbuşită şi-o sticlă de vin.

Ce ciudat că lucrurile ieşiseră aşa, mai ales când el fusese atât de aproape să rămână acasă! Postul visurilor, sau nu, patru luni i se păruseră un timp prea îndelungat ca să fie departe de familie, şi dacă n-ar fi fost mama – care-l împoldise să meargă, care-i spusese că era visul lui, care insistase că ar regreta dac-ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta – tata n-ar mai fi întâlnit-o niciodată pe Charlotte, în primul rând.

Dar iată acum, de parcă ar fi fost chemată de meditaţiile nerostite ale lui Hadley, Charlotte îşi face apariţia în capătul de sus al scării, cu obrajii trandafirii, şi strălucitoare în rochia ei. Fără voal, părul şaten îi atârnă acum în bucle revărsate peste umeri, şi dă impresia că pluteşte drept în braţele tatii. Hadley priveşte în altă parte cât timp se sărută ei, mutându-se stânjenită de pe un picior pe celălalt. După câteva clipe, tata se desprinde şi face un semn larg cu braţul în direcţia lui Hadley.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu fata mea, îi zice el Charlottei. Oficial.

Charlotte o priveşte strălucind de bucurie.

— Sunt tare încântată că ai reuşit să ajungi, zice, cuprinzând-o pe Hadley într-o îmbrăţişare.

Miroase a liliac, dar e greu să-ţi dai seama dacă e parfumul ei, sau al buchetului pe care-l ţine în mână. Făcând din nou un pas înapoi, Hadley îi remarcă inelul de pe deget, cel puţin dublu ca mărime faţă de al mamei, pe care ea încă îl mai scoate pe furiş din caseta cu bijuterii, strecurându-şi-l pe degetul mare şi

examinând feţele şlefuite ale diamantului, de parcă în ele ar putea descifra misterul despărţirii părinţilor ei.

— Scuze că mi-a luat atât de mult, zice Charlotte, întorcându-se din nou spre tata. Dar o singură dată în viaţă ajungi să-ţi faci fotografii de nuntă.

Hadley se gândeşte dacă n-ar fi cazul să-i atragă atenţia că, de fapt, pentru tata e a doua oară, dar reuşeşte să-şi muşte limba la timp.

— Nu te lua după ea, îi zice tata lui Hadley. La ea, tot atât de mult durează şi când se duce doar până la piaţă.

Charlotte îl pocneşte uşurel cu buchetul.

— Nu era vorba să te porţi ca un gentleman, măcar în ziua nunţii tale?

Tata se apleacă spre ea şi-o sărută la repezeală.

— Pentru tine, o să încerc.

Din nou, Hadley îşi abate privirea, simţindu-se ca o intrusă. Şi-ar dori să se poată strecura afară neobservată de ei, dar acum Charlotte îşi întoarce iar spre ea faţa zâmbitoare, cu o expresie pe care Hadley nu ştie prea bine cum s-o interpreteze.

— A apucat tatăl tău cumva să-ţi spună despre…

— Dansul tată-fiică? îi ia tata vorba din gură. Mda, i-am zis.

— Superb, exclamă Charlotte, cuprinzându-i umerii lui Hadley cu un braţ şi arborând un aer conspirativ. M-am asigurat deja că o să fie gheaţă din belşug la recepţie, pentru când o să te calce tatăl tău pe picioare.

Hadley îi răspunde cu un zâmbet şovăielnic.

— Grozav.

— Probabil c-ar trebui să ieşim şi să-i salutăm repede pe toţi, înainte să vină vremea pentru fotografii, propune tata. După care toată lumea se va întoarce la hotel, până la începerea recepţiei, adaugă el, pentru Hadley. Aşa că nu trebuie să uităm să-ţi luăm şi valiza, înainte de plecare.

— Sigur, zice ea, lăsându-se condusă în direcţia uşilor deschise de la capătul lungului coridor. Se simte un pic de parcă ar fi somnambulă şi se concentrează să-şi pună un picior în faţa celuilalt, închipuindu-şi că singura cale de scăpare din toate astea – de nunta asta, de weekendul ăsta, de întregul eveniment binecuvântat – este, pur şi simplu, să meargă înainte.

— Hei, zice tata, oprindu-se imediat înainte de a ajunge la uşă. Se apleacă şi-o sărută pe frunte pe Hadley. Mă bucur sincer că eşti aici.

— Şi eu, murmură ea, rămânând din nou în urmă când tata o încolăceşte cu un braţ pe Charlotte, trăgând-o aproape de el, înainte de a ieşi împreună la lumina zilei.

Ovaţii se înalţă dinspre mulţime la apariţia lor, şi deşi ştie că toţi ochii sunt pe mireasă, Hadley tot se simte mult prea vizibilă, aşa că rămâne în urmă până când tata se întoarce pe jumătate şi-i face semn să-i urmeze.

Cerul de deasupra e încă brăzdat de un amestec argintiu, sclipitor, de soare şi nori, iar umbrelele au dispărut. Hadley se târăşte în urma fericitei perechi, în timp ce tata strânge mâini, iar Charlotte sărută obraji, din când în când prezentând-o unor oameni de care oricum nu-şi va mai aduce aminte vreodată, repetând nume pe care de-abia le aude – Justin, colegul tatii, şi Carrie, rebela verişoară a Charlottei; Aishling şi Niamh, fetele cu florile, şi corpolenta soţie a reverendului Walker – întreaga distribuţie deloc familiară adunată pe peluză fiind ca un memento a tot ceea ce nu ştie Hadley despre tatăl ei.

După toate aparenţele, majoritatea celor prezenţi urmează să participe mai târziu la recepţie, însă nu le vine să aştepte până atunci ca să-şi ofere sincerele felicitări, şi bucuria de pe chipurile lor e contagioasă. Chiar şi Hadley se simte mişcată de însemnătatea acestei zile, dar numai până când remarcă o femeie ţinând în echilibru un sugar la şold, şi senzaţia aceea de apăsare îi revine.

— Hadley, îi zice tata, călăuzind-o spre o pereche mai vârstnică, vreau să-ţi prezint doi foarte buni prieteni de familie ai Charlottei, soţii O’Callaghan.

Hadley le strânge ambilor mâinile, salutând politicoasă din cap.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Aşadar, iat-o pe faimoasa Hadley, exclamă domnul O’Callaghan. Am auzit foarte multe despre tine.

— Zău? întreabă ea, ascunzându-şi cu mare greutate surprinderea.

— Normal, îi zice tata, strângând-o de umăr. Câte fete crezi că am eu?

Hadley încă îl fixează pur şi simplu cu privirea, neştiind ce să zică, în momentul în care Charlotte ajunge din nou lângă el şi salută cu cordialitate vârstnicul cuplu.

— Am vrut doar să vă felicităm, înainte de a pleca, spune doamna O'Callaghan. Avem o înmormântare, închipuiţi-vă, dar vom reveni mai târziu, la recepţie.

— O, ce trist, exclamă Charlotte. Îmi pare foarte rău. Cine a murit?

— Un vechi prieten de-al lui Tom, de când a făcut dreptul la Oxford.

— Groaznic, zice şi tata. E departe?

— În Paddington, răspunde domnul O'Callaghan, şi Hadley îşi răsuceşte brusc capul spre el, privindu-l.

— În Paddington? întreabă ea.

El clatină afirmativ din cap, privind-o un pic cam nedumerit, după care se întoarce la loc spre tata şi spre Charlotte.

— Începe la două, aşa că am face bine să pornim. Dar, felicitări, încă o dată, zice el. Abia aşteptăm să ne revedem diseară.

După ce pleacă bătrânii, Hadley priveşte fix în urma lor, iar gândurile îi gonesc prin minte. O cât de mică aşchie de idee îşi croieşte drum printre ele, dar până s-o poată apuca aşa cum trebuie, apare Violet, făcându-şi loc prin mulţime şi anunţând că a venit vremea pentru fotografii.

— Sper că eşti pregătită să zâmbeşti până o să te doară toată faţa, îi spune ea lui Hadley, care se simte în clipa de faţă cum nu se poate mai puţin pregătită pentru zâmbete.

Încă o dată, se lasă înghiontită înainte, maleabilă ca o bucăţică de plastilină, iar tata şi Charlotte vin în urma ei, lipiţi unul de celălalt, de parcă n-ar mai fi nimeni prin preajmă.

— A, mi s-a *părut* mie că lipseşte cineva, glumeşte fotografa, când vede mirele şi mireasa.

Restul invitaţilor s-au strâns deja în grădina situată într-o parte a bisericii, acolo pe unde intrase Hadley mai devreme. Una dintre celelalte domnişoare de onoare îi întinde o oglinjoară, şi ea o ţine cu delicateţe, clipind mărunt spre propria reflexie, cu gândurile la milioane de kilometri depărtare.

Hadley n-are idee dacă Paddington o fi un oraş, sau un cartier, sau poate doar o stradă. Tot ce ştie e că pe-acolo stă Oliver, şi închide strâns pleoapele, încercând să-şi aducă aminte

ce-i spusese el în avion. Cineva îi ia oglinda din mâinile transpirate, şi ea urmează orbeşte direcţia indicată de arătătorul fotografei, până într-un anumit punct de pe iarbă, unde se opreşte, ascultătoare, în timp ce se adună ceilalţi în jurul ei.

Când i se spune să zâmbească, Hadley îşi forţează buzele să descrie o formă despre care speră că ar putea semăna a zâmbet. Însă ochii o usturǎ de eforturile de a-şi organiza gândurile, şi tot ce-şi poate imagina este Oliver, în aeroport, cu costumul acela atârnat de umăr.

Oare spusese el vreodată clar că merge la o nuntă? Camera foto declanşează şi bâzâie, iar fotografa îi aranjează pe nuntaşi în tot felul de combinaţii diferite: tot grupul; pe urmă, numai femeile, şi numai bărbaţii; apoi, mai multe variaţiuni ale familiei în sine, cea mai stânjenitoare dintre ele implicând ca Hadley să stea între tatăl ei şi proaspăta mamă vitregă. Îi e imposibil să-şi dea seama cum ajunge dintr-un loc în altul, dar cumva e acolo tot timpul, cu un zâmbet atât de fals voios, încât o dor obrajii, iar inima şi-o simte ca pe o greutate scufundându-se în apă.

El e, îşi zice în gând, în timp ce bliţul fulgeră din nou. *El e tatăl lui Oliver.*

Nu ştia nimic sigur, fireşte, dar, de îndată ce încearcă să definească prin cuvinte acest gând neconturat din mintea ei, are brusc certitudinea că aşa trebuie să fie.

— Tată, zice ea încet, şi din locul în care se află, alături de ea, el îşi întoarce capul doar foarte puţin, fără să-şi modifice în vreun fel zâmbetul.

— Da? întreabă el, printre dinţi.

Privirea Charlottei lunecă pentru o clipă în direcţia lui Hadley, apoi se întoarce spre cameră.

— Eu trebuie să plec.

De data asta, tata întoarce capul de-a binelea spre ea, iar fotografa îşi îndreaptă spinarea şi-l atenţionează, încruntat:

— Nu trebuie să vă mişcaţi!

— Numai o clipă, îi răspunde el, după care, spre Hadley: Să pleci, unde?

Acum, toată lumea o priveşte pe ea: florăreasa, care se străduieşte să împiedice vestejirea buchetelor, celelalte domnişoare de onoare, rămase să privească de pe margine fotografiile de familie, asistenta fotografei, cu mapa în mână. Copilul mic al cuiva scoate un ţipăt ascuţit, făcându-i pe

porumbeii cocoţaţi în vârful statuii să-şi ia zborul. Toată lumea o priveşte, însă lui Hadley nu-i pasă. Pentru că posibilitatea ca Oliver – care-şi petrecuse jumătate din timpul zborului ascultând-o cum se plânge cu privire la nunta asta, de parcă ar fi fost o tragedie de proporţii epocale – să se pregătească, exact în clipa de faţă, pentru înmormântarea propriului tată, e aproape de nesuportat.

Nimeni dintre cei de-aici n-ar înţelege-o; de-atâta lucru îşi dă şi ea seama. Nu e sigură nici că ea s-ar înţelege pe sine. Şi, cu toate acestea, există ceva imperios în hotărârea ei, un soi de avânt lent, deznădăjduit. Ori de câte ori închide ochii, el e din nou acolo: Oliver, spunându-i povestea lămpii de veghe, cu privirea rătăcită şi vocea seacă.

— Păi, trebuie să… începe ea, dar vocea îi piere din nou. Am ceva de făcut neapărat, reuşeşte să articuleze.

Tata îşi ridică ambele braţe spre cer şi-şi roteşte privirea în jur, evident nereuşind să priceapă despre ce-ar putea fi vorba.

— Acum? o întreabă, cu glasul încordat. Ce ai putea tu să ai de făcut, exact în momentul ăsta? În *Londra?*

Charlotte îi priveşte cu gura căscată.

— Te rog, tată, insistă ea, cu blândeţe. E ceva important.

El clatină din cap.

— Nu cred că…

Dar ea deja începuse să bată în retragere.

— Jur c-o să fiu înapoi la timp pentru recepţie, mai zice ea. Şi am telefonul la mine.

— Dar spune-mi măcar unde te *duci!*

— N-o să păţesc nimic, îl asigură ea, încă mergând de-a-ndărătelea, deşi e clar că nu răspunsul acesta era cel aşteptat de tatăl ei.

Mai face uşor cu mâna când ajunge la uşa bisericii. Toată lumea o priveşte în continuare, de parcă ar crede că şi-a pierdut minţile, şi poate că aşa şi e, dar are nevoie să ştie cu certitudine. Pune mâna pe clanţă şi îndrăzneşte să privească înapoi pentru ultima oară spre tata, care pare furios. Are mâinile în şolduri, şi fruntea încreţită. Îi mai face o dată cu mâna, după care intră în biserică, lăsând uşa să se închidă în urma ei.

Liniştea încremenită dinăuntru o şochează, şi Hadley se opreşte, rezemată cu spinarea de piatra rece a peretelui, aşteptând pe cineva – tata, sau Charlotte, sau coordonatoarea

nunţii, sau alaiul domnişoarelor de onoare – care să vină după ea. Dar nu vine nimeni, şi ea bănuieşte că nu fiindcă tatăl ei ar fi înţeles-o. Cum ar fi putut? E mult mai probabil ca el pur şi simplu să nu-şi mai aducă aminte cum să fie un astfel de părinte. Una e să dai un telefon de Crăciun, şi alta să fii nevoit să-ţi disciplinezi fiica adolescentă de faţă cu toţi cunoscuţii tăi, cu atât mai puţin când nu mai eşti întru totul sigur care ar fi regulile jocului.

Hadley se simte vinovată pentru că profită astfel de situaţia lui, mai ales în ziua nunţii, dar acum e de parcă lentila s-ar fi reglat, iar imaginea ei s-a limpezit.

Tot ce-şi doreşte e să ajungă la Oliver.

Ajungând la subsol, se grăbeşte spre sala de clasă în care-şi lăsase bagajele. Când trece pe lângă oglindă, se zăreşte în treacăt, arătând tânără şi palidă şi atât de nesigură, şi simte cum hotărârea începe să i se fisureze. Poate că s-a grăbit cu concluziile. Poate că s-a înşelat cu privire la tatăl lui Oliver. Habar n-are încotro se duce, şi există şanse însemnate ca propriul ei tată să n-o ierte în veci pentru asta.

Dar când îşi ia geanta, şerveţelul cu desenul lui Oliver zboară fâlfâind spre podea, şi ea se pomeneşte zâmbind în timp ce se apleacă să-l ridice şi urmăreşte cu degetul mare contururile răţoiului cu tenişi şi şapcă de baseball.

Poate că *este* o greşeală.

Dar, chiar şi-aşa, nu există alt loc pe lume unde-ar vrea să fie acum.

11
9:00 am Ora Coastei de Est
2:00 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Hadley e deja afară şi traversează strada, cu clopotele bisericii sunând ora două în urma ei, când îşi dă seama că habar n-are încotro să meargă. Un enorm autobuz roşu trece în goană pe lângă ea şi, surprinsă, se dă înapoi cu câţiva paşi împleticiţi, dar apoi porneşte după el. Chiar şi fără valiză – pe care şi-o lăsase în biserică – tot are mişcările prea încete, aşa că, până reuşeşte ea să treacă de colţ, autobuzul e din nou în mişcare.

Gâfâind, se apleacă să privească mai îndeaproape harta cu traseele autobuzelor, lipită în staţie în spatele unui geam gros, dar i se pare mai degrabă un înşelător amestec de linii colorate şi nume necunoscute. Îşi muşcă buza în timp ce-o studiază, gândindu-se că sigur există o metodă mai bună de a sparge codul acesta, dar deodată, până la urmă, descoperă numele de Paddington în colţul din stânga sus.

Nu pare să fie chiar atât de departe, dar, în definitiv, e greu să-ţi dai seama de proporţii, şi din punctul de vedere al lui Hadley, distanţa poate să fie la fel de bine de câteva mile, sau de câteva cvartale. Nu sunt suficiente detalii ca să-şi poată alege puncte de reper, şi încă n-are idee despre ce ar putea face, odată ajunsă acolo; singurul lucru pe care şi-l aminteşte, din ce-i spusese Oliver, e că biserica are în faţă o statuie a Fecioarei Maria, şi că el şi fraţii lui o păţeau mereu din cauză că se căţărau pe ea. Aruncă din nou o privire pe hartă. Câte biserici ar putea să fie, într-un petic atât de mic din Londra? Şi câte statui?

Dar, oricare ar fi distanţa, ea n-are decât zece lire în geantă şi, judecând după cât o costase drumul cu taxiul de la aeroport până aici, de-abia dacă i-ar ajunge până la cutia poştală din colţul străzii. Harta aceea încăpăţânată refuză în continuare să-şi dezvăluie secretele, aşa că se hotărăşte că, probabil, cel mai uşor i-ar fi să-l întrebe pur şi simplu pe şoferul următorului autobuz care va veni, sperând că el va fi în măsură s-o îndrume în direcţia potrivită. Dar după aproape zece minute de aşteptare, fără ca autobuzul să dea vreun semn că ar sosi, mai face o tentativă de descifrare a traseului, ciocănind cu degetele în sticla groasă cu o vizibilă nerăbdare.

— Ştii cum se zice, nu? rosteşte deodată un bărbat îmbrăcat cu tricoul unei echipe de fotbal. Hadley îşi îndreaptă spinarea, acut conştientă de faptul că e mult prea bine îmbrăcată pentru un drum cu autobuzul prin Londra. Şi, văzând că ea nu-i răspunde, tipul continuă: Aştepţi o veşnicie, şi pe urmă vin două deodată.

— Sunt unde trebuie dacă vreau să ajung în Paddington?

— În Paddington? repetă el. Da, n-ai treabă.

Când soseşte autobuzul, tipul zâmbeşte încurajator, aşa că Hadley nu se mai oboseşte să-l întrebe pe şofer. Dar, în timp ce priveşte afară în căutarea indicatoarelor, se întreabă cum ar putea să ştie când a ajuns, din moment ce staţiile poartă, în majoritatea lor, numele străzilor, nu ale cartierelor. După un bun sfert de oră de vizionare inutilă, îşi adună în cele din urmă curajul de a înainta, şovăielnică, până în partea din faţă a autobuzului, şi de a-l întreba pe şofer la care staţie trebuie să coboare.

— Paddington? răspunde şoferul, arătându-şi un dinte de aur prin rânjetul lui. Mergi în direcţia greşită, naibii!

Hadley scoate un geamăt.

— Şi aţi putea să-mi spuneţi care e direcţia *corectă,* naibii?

Şoferul o lasă în apropiere de Westminster, dându-i indicaţii despre cum să ajungă în Paddington cu metroul, şi ea şovăie pentru o clipă pe trotuar. Privirea i se înalţă spre cer, unde, spre surprinderea ei, vede zburând un avion, şi ceva anume din imaginea aceasta reuşeşte să-i redea calmul. Dintr-odată, e din nou pe locul 18A, lângă Oliver, plutind suspendaţi deasupra oceanului, înconjuraţi de nimic altceva decât întuneric.

Şi iată, acolo, la un colţ de stradă, îi trece prin minte că a fost un miracol chiar şi simplul fapt de a-l fi întâlnit. Să ne închipuim că ar fi ajuns la timp pentru avionul ei. Sau că şi-ar fi petrecut toate orele acelea lângă altcineva, total necunoscut, şi care, chiar şi după atâtea mii de kilometri, tot aşa i-ar fi rămas. Ideea că drumurile lor puteau, la fel de lesne, să *nu* se fi intersectat, o lasă fără suflare, ca în cazul unui accident evitat la limită pe autostradă, şi nu se poate abţine să nu se minuneze de hazardul absolut al întregii întâmplări. Ca o supravieţuitoare norocoasă, simte un val năvalnic de recunoştinţă, parţial adrenalină şi parţial speranţă.

Îşi croieşte drum pe străzile aglomerate ale Londrei, căutând în permanenţă cu privirea staţia de metrou. Oraşul e strâmb şi întortocheat, plin de bulevarde curbate şi de străzi şerpuite, ca un soi de uriaş labirint victorian. E o sâmbătă frumoasă de vară, şi lumea umple trotuarele, ducând sacoşe de la piaţă, împingând cărucioare, plimbând câini sau îndreptându-se în pas alergător spre parcuri. Trece pe lângă un băiat îmbrăcat într-o cămaşă albastră aidoma celei pe care-o avusese Oliver pe el mai devreme, şi bătăile inimii i se accelerează la vederea ei.

Pentru prima oară, Hadley regretă că n-a mai venit să-şi viziteze tatăl, fie şi numai pentru asta: clădirile îmbătrânite, atât de pline de personalitate, tarabele de pe marginile drumurilor, cabinele telefonice roşii, şi taxiurile negre, şi bisericile clădite din piatră. Totul în oraşul acesta pare vechi, dând impresia că ar fi decupat dintr-un film, şi îşi spune în sinea ei că dacă nu s-ar grăbi să ajungă la o înmormântare şi apoi să se întoarcă, dacă n-ar avea nervii atât de întinşi în clipa asta, dacă n-ar durea-o toate oasele din corp de dorul lui Oliver, ar putea chiar să-i placă să-şi petreacă un timp pe-acolo.

Când, în sfârşit, descoperă indicatorul cu roşu şi albastru al metroului, coboară în goană treptele, clipind prin întunecimea subteranului. Îi ia cam prea mult timp până să-şi dea seama cum funcţionează automatele pentru vânzarea biletelor, şi simte cum lumea din spatele ei se foieşte, nerăbdătoare. În cele din urmă, o femeie care seamănă un pic cu Regina se îndură de ea, spunându-i la început ce variante să aleagă, iar apoi împingând-o deoparte pe Hadley şi făcând tot ce trebuie în locul ei.

— Gata, iubire, îi zice, întinzându-i biletul. Călătorie plăcută.

Şoferul de autobuz îi spusese lui Hadley că, probabil, va trebui să schimbe metroul la un moment dat, dar din câte putea să-şi dea ea seama de pe hartă, putea să ajungă direct, pe linia Circle. Vede un panou cu afişaj digital care o informează că trenul va sosi peste şase minute, aşa că se înghesuie într-o mică fâşie de spaţiu liber de pe peron, în aşteptare.

Privirea i se plimbă peste reclamele de pe pereţi, în timp ce ascultă accentele celor din jurul ei, nu doar britanic, ci şi francez, şi italian, şi altele pe care nici măcar nu le recunoaşte. În apropiere vede un poliţist, purtând pe cap un soi de coif de modă veche, şi un bărbat care-şi tot aruncă o minge de fotbal dintr-o mână în cealaltă. Când o fetiţă începe să plângă, mama

ei se îndoaie de mijloc şi-o reduce la tăcere într-o altă limbă, ceva cu sonoritate guturală şi aspră. Fata izbucneşte din nou în lacrimi.

Nimeni nu priveşte spre Hadley, nici măcar o persoană, dar chiar şi-aşa, niciodată în viaţa ei nu s-a simţit atât de expusă: prea mică, prea americană, prea evident singură şi nesigură pe ea.

Nici nu vrea să se gândească la tata şi la nunta pe care a lăsat-o în urmă, şi nu e sigură că ar vrea să se gândească la Oliver, şi la ce-ar putea să descopere când îl va găsi. Mai sunt încă patru minute până la sosirea trenului, şi tâmplele îi zvâcnesc. Mătasea din care îi este confecţionată rochia i se pare mult prea lipicioasă, iar femeia de lângă ea stă mult prea aproape. Hadley strâmbă din nas din cauza mirosurilor din aer: a mucegăit, şi a stătut, şi a acru, deopotrivă, ca de fructe stricate într-un spaţiu restrâns.

Închide ochii şi se gândeşte la ce-o sfătuise tatăl ei, în liftul acela din Aspen, când avea impresia că pereţii din jurul ei se prăbuşesc precum un castel din cărţi de joc, şi-şi imaginează cerul de deasupra plafonului boltit al staţiei de metrou, de deasupra trotuarului, dincolo de clădirile înguste. Există un tipar în genul acesta de înfruntare a fobiilor, ca un vis care se repetă noapte de noapte, mereu aceeaşi imagine: câţiva nori subţiratici, ca tot atâtea tuşe de vopsea pe o pânză bleu. Acum, însă, e surprinsă să descopere ceva nou în tabloul care i se alcătuieşte îndărătul pleoapelor, ceva spintecându-i cerul albastru din închipuire: un avion.

Pleoapele îi tresaltă, ridicându-se din nou, în timp ce trenul apare năvalnic din tunel.

Hadley nu e niciodată sigură dacă lucrurile sunt atât de mărunte pe cât i se par, sau numai panica ei le piperniceşte dimensiunile. Întorcându-se cu gândul în trecut, îşi aminteşte că adesea stadioanele i se păruseră de-abia cu un pic mai mari decât sălile de sport, iar case uriaşe deveniseră în mintea ei cât apartamentele, din cauza numărului mare de oameni înghesuiţi acolo. Aşa că-i e greu să-şi dea seama cu precizie dacă vagoanele trenului acesta sunt într-adevăr mai mici decât cele ale metroului de-acasă, cu care călătorise de o mie de ori stăpânită de un soi de calm îndoielnic, sau numai nodul din pieptul ei le face să pară cât cutiile de chibrituri.

Spre marea ei uşurare, găseşte un scaun liber la capătul unui rând, după care închide imediat ochii la loc. Dar fără efect, şi când trenul iese, legănându-se greoi, din staţie, îşi aminteşte de cartea din rucsac, şi şi-o scoate la iveală, mulţumită că are ce s-o distragă. Îşi plimbă degetul mare peste cuvintele de pe copertă, înainte de a o deschide.

Când era micuţă, Hadley obişnuia să se furişeze în biroul de acasă al tatii, cu pereţii căptuşiţi de rafturi cu cărţi, de la podea şi până în tavan, toate ticsite de volume broşate cojite, sau cu coperţi cartonate cu cotoarele crăpate. Avea doar şase ani când a găsit-o el, pentru prima oară, aşezată pe fotoliul lui, în braţe cu elefantul ei din pluş şi un exemplar din *Poveste de Crăciun*[7], parcurgându-l într-atât de concentrată, încât aveai impresia că-l studiază pentru teza de doctorat.

„Ce citeşti?”, se interesase el, sprijinindu-se de tocul uşii şi scoţându-şi ochelarii.

„O poveste.”

„Mda?”, zisese el, străduindu-se să nu zâmbească. „Şi ce poveste?”

„E despre o fată şi elefantul ei”, îl informase Hadley, ca într-o doară.

„Aşa să fie?”

„Da”, confirmase ea. „Şi ei pleacă împreună într-o excursie, pe bicicletă, dar la un moment dat elefantul fuge, şi ea plânge atât de tare, încât vine cineva şi-i aduce o floare.”

Tata traversase încăperea şi, printr-o singură mişcare abilă, o ridicase de pe fotoliu – în timp ce Hadley se agăţa cu disperare de cartea subţire – şi, dintr-odată, se pomenise aşezată în poala lui.

„Şi mai departe ce se-ntâmplă?”, o întrebase el.

„Elefantul o regăseşte.”

„Şi pe urmă?”

„El primeşte o prăjitură. Şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.”

„Pare să fie o poveste grozavă.”

Hadley îşi strânge la piept elefantul ponosit din poală.

„A fost.”

---

[7] Cunoscută nuvelă a lui Charles Dickens.

„Vrei să-ţi mai citesc eu una?”, o întrebase el, luându-i cu blândeţe cartea din mâini şi deschizând-o la prima pagină. „E despre Crăciun.”

Ea se lăsase pe spate, lipindu-se de flanelul moale al cămăşii lui, şi el începuse să citească.

Nu povestea în sine o iubea ea atât de mult: nu înţelegea nici jumătate dintre cuvinte, şi adesea se simţea rătăcită în frazele întortocheate. Tonul aspru al vocii tatălui ei era cel pe care-l iubea, accentele nostime pe care le împrumuta fiecărui personaj, felul în care o lăsa pe ea să întoarcă paginile. În fiecare seară, după cină, mergeau să citească împreună, în liniştea bibliotecii. Uneori, venea şi mama, oprindu-se la uşă cu un ştergar pentru vase în mâini şi o jumătate de zâmbet pe faţă, ascultând, dar de cele mai multe ori erau numai ei doi.

Chiar şi când ajunsese suficient de mare ca să poată citi singură, pe clasici tot împreună îi abordau, trecând de la *Anna Karenina* la *Mândrie şi prejudecată* şi la *Fructele mâniei,* ca şi cum ar fi călătorit în jurul lumii, lăsând goluri în rafturi ca dinţii lipsă în maxilare.

Iar mai târziu, când începuse să devină evident că ea e mai interesată de antrenamentele de fotbal şi de libertatea convorbirilor telefonice decât de Jane Austen sau de Walt Whitman, faptul că ora se transformase într-o jumătate de oră, iar de la fiecare seară se ajunsese la o dată la două seri, nu mai avusese importanţă. Poveştile deveniseră între timp parte din ea: îi intrau în oase, ca o mâncare bună, înfloreau în ea ca o grădină. Erau la fel de profunde şi de semnificative ca toate celelalte trăsături pe care i le transmisese tata: ochii albaştri, părul galben ca paiul, puzderia de pistrui de pe nas.

Deseori, el venea acasă cu cărţi pentru ea, de Crăciun, sau de ziua ei de naştere, sau fără absolut niciun alt motiv; unele, ediţii vechi, cu frumoase coperţi aurite, iar altele, volume broşate, uzate, cumpărate pe un dolar sau doi la colţ de stradă. Mama se arăta mereu exasperată, mai ales când era câte un exemplar nou al unei cărţi pe care el o avea deja în bibliotecă.

„Casa asta mai are nevoie de vreo două dicţionare şi se dărâmă”, zicea ea, „iar tu cumperi şi duplicate?”

Hadley, în schimb, înţelegea. Nu că ar fi trebuit ca ea să le citească pe toate. Poate că, într-o zi, avea să le citească, dar deocamdată, gestul în sine avea o mai mare semnificaţie. Tata îi

dăruia cel mai important lucru pentru el, singurul la care se pricepea. Era profesor, iubitor de poveşti, şi-i clădea ei o bibliotecă, la fel cum alţi bărbaţi poate că le construiesc fiicelor lor case.

Aşa că, atunci când el îi dăduse exemplarul acela uzat din *Prietenul nostru comun,* în ziua aceea, în Aspen, după tot ce se întâmplase, fusese ceva prea familiar în gestul lui. Ea rămăsese rănită de faptul că el plecase de-acasă, iar semnificaţia aflată în spatele darului îi provoca şi mai multă suferinţă. Aşa că Hadley procedase cum ştia ea mai bine: îl ignorase, pur şi simplu.

Acum, însă, în timp ce trenul înaintează, şerpuind, pe sub străzile Londrei, e neaşteptat de încântată să aibă cartea. Au trecut ani de când n-a mai citit ceva de Dickens; în primul rând, pentru că a avut altceva de făcut, altceva mai bun de făcut; şi, pe urmă, presupunea ea, deoarece făcuse un soi de pact tacit împotriva tatălui ei.

Oamenii vorbesc despre cărţi ca despre o evadare, numai că, pentru ea, aici, în metrou, cartea aceasta e mai degrabă ca un cordon salvator. În timp ce-i frunzăreşte paginile, tot restul dispare: vânzoleala coatelor şi a poşetelor, femeia în rochie gen tunică rozându-şi unghiile, cei doi adolescenţi din ale căror căşti zbiară muzica, ba chiar şi bărbatul care cântă la vioară în celălalt capăt al vagonului, cu melodia lui stridentă răzbătând prin înghesuială. Mişcarea trenului îi face capul să-i vuiască, însă ochii i se fixează asupra cuvintelor aşa cum o patinatoare îşi alege un punct de reper în timp ce face piruete, şi uite-aşa, e din nou sigură pe ea.

Tot sărind de la un capitol la altul, Hadley uită până şi că a avut vreodată în intenţie să dea cartea înapoi. Cuvintele, fireşte, nu-i aparţin tatălui ei, însă el e chiar şi-aşa prezent în paginile cărţii, iar acest memento declanşează brusc ceva în interiorul lui Hadley.

Imediat înainte de a ajunge în staţie, se opreşte din citit, străduindu-se să-şi aducă aminte fraza subliniată pe care o descoperise mai devreme, în avion. În timp ce răsfoieşte la repezeală, căutând din ochi orice urmă de cerneală, spre surprinderea ei, descoperă o alta.

Şi, o, există în viaţa asta zile pentru care merită să trăieşti, şi pentru care merită să mori, spune ea, şi Hadley îşi ridică privirea, simţind o gheară în piept.

Nu mai departe de azi-dimineaţă, nunta i se păruse cel mai rău lucru cu putinţă de pe lume, dar acum înţelegea că există şi ceremonii mult mai mohorâte, lucruri mult mai rele care ţi se pot întâmpla în orice zi. Şi, în timp ce coboară din tren, împreună cu alţi pasageri, trecând pe lângă cuvintele GARA PADDINGTON, înşirate pe plăcile de gresie de-a lungul peretelui, nu poate decât să spere că s-a înşelat cu privire la ce ar putea găsi acolo.

12
9:54 am Ora Coastei de Est
2:54 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Afară, soarele ieşise din ascunzătoare, cu toate că străzile erau încă ude şi argintate. Hadley se învârteşte în loc, încercând să se familiarizeze cu ceea ce-o înconjoară, examinând farmacia vopsită în alb, micul anticariat, şirurile de clădiri în culori pale întinzându-se de-a lungul drumului. Mai mulţi bărbaţi în tricouri de rugby ies, cu ochii cârpiţi, dintr-o cârciumă, şi câteva femei cu sacoşe pline în mâini trec milimetric pe lângă ea pe trotuar.

Hadley îşi priveşte ceasul de la mână: e aproape ora trei după-amiaza, şi habar n-are ce să facă, dacă tot a ajuns aici. Din câte vede, nu sunt poliţişti prin preajmă, nici birouri de turism sau cabine pentru informaţii, nici librării, nici cafenele cu internet. Se simte de parcă ar fi fost aruncată în sălbăticia Londrei fără busolă sau hartă, ca un soi de prost-concepută probă a unui reality-show.

Alege o direcţie la întâmplare şi porneşte de-a lungul străzii, gândindu-se ce bine ar fi făcut dacă ar fi zăbovit să-şi schimbe încălţările, înainte de a fugi de la nuntă. La colţul străzii e o dugheană cu peşte şi cartofi prăjiţi, şi stomacul începe să-i chiorăie de la mirosurile care plutesc dinspre uşa acesteia; ultimul lucru pe care-l mâncase fuseseră covrigeii din punga aceea, din avion, şi ultima oară când dormise fusese imediat înainte de asta. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se facă ghem şi să tragă un pui de somn chiar acum, dar tot merge mai departe, alimentată de un bizar amestec de teamă şi dor.

După zece minute şi două băşici pe cale de formare, tot nu nimereşte vreo biserică. Intră într-o librărie să întrebe dacă ştie cineva o statuie de-a Fecioarei Maria, dar vânzătorul o priveşte într-atât de ciudat, încât ea se grăbeşte să bată în retragere fără să mai aştepte răspuns.

De-a lungul trotuarelor strâmte, sunt măcelării, cu hălci mari de carne atârnate în vitrine, magazine de confecţii cu manechine având tocuri mult mai înalte decât ale lui Hadley, cârciumi şi restaurante, până şi o bibliotecă, pe care era cât pe ce s-o confunde cu o capelă. Dar, în timp ce dă roată cartierului, nu pare să se vadă nici măcar o biserică, nici măcar o

clopotniţă, sau o turlă, până când – destul de brusc – îi apare în faţa ochilor.

După ce iese de pe o alee, descoperă o clădire îngustă, din piatră, vizavi. Ezită pe moment, clipind mărunt ca în faţa unui miraj, după care se repede înainte, din nou înflăcărată. Dar deodată clopotele încep să răsune într-un chip care pare mult prea vesel pentru o ocazie de genul celei imaginate de ea, şi un alai de nuntaşi se revarsă afară pe trepte.

Hadley nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia, şi acum aerul îi iese ca o explozie din plămâni. Aşteaptă să se potolească năvala taxiurilor, după care traversează, ca să-şi confirme ceea ce ştia deja: nu tu înmormântare, nu tu statuie a Fecioarei Maria, nu tu Oliver.

Chiar şi-aşa, nu izbuteşte să se desprindă de locul acela, şi stă pe loc, urmărind cu privirea derularea unei nunţi deloc deosebite de cea la care tocmai fusese martoră ea însăşi, fetele cu flori şi domnişoarele de onoare, flash-urile camerelor foto, prietenii şi rudele, toţi încununaţi de zâmbete largi. Clopotele îşi sfârşesc melodia veselă, şi soarele mai coboară puţin pe cer, dar ea tot pe loc rămâne. După o îndelungă aşteptare, îşi vâră mâna în geantă. Apoi, face acel lucru pe care-l face de fiecare dată când se simte pierdută: îşi sună mama.

Bateria telefonului îi e aproape descărcată, şi degetele îi tremură în timp ce formează numărul, la cât e de nerăbdătoare să-i audă vocea mamei. I se pare imposibil ca ultima dată când stătuseră de vorbă să se fi certat şi, mai mult decât atât, că asta se întâmplase cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Poarta pentru plecări a aeroportului i se pare acum ceva dintr-o altă viaţă.

Totdeauna fuseseră apropiate, ea şi mama, dar după plecarea tatii, ceva se schimbase. Hadley fusese supărată, furioasă, într-un fel pe care nu-l ştiuse posibil. În schimb, mama… mama fusese, de-a dreptul, distrusă. Săptămâni în şir, se mişcase de parcă ar fi fost sub apă, cu ochii roşii şi plumb în picioare, prinzând din nou viaţă doar când suna telefonul, vibrând din tot trupul ca un diapazon în timp ce aştepta să audă că tata se răzgândise.

Dar el nu s-a răzgândit deloc.

În săptămânile acelea ulterioare Crăciunului, rolurile lor se inversaseră: Hadley era cea care-i aducea mamei cina în fiecare

seară, cea care rămânea trează de grijă, ascultând-o cum plânge, cea care avea grijă ca mama să aibă în permanenţă o cutie plină de şerveţele Kleenex pe noptieră.

Şi asta era partea cea mai nedreaptă a întregii poveşti: ceea ce făcuse tata, nu o făcuse doar lui şi mamei, sau numai lui şi lui Hadley. O făcuse atât lui Hadley, cât şi mamei, în acelaşi timp, transformând ritmurile line dintre ele în ceva casant şi complicat, ceva care se putea face praf în orice clipă. Hadley avusese impresia că lucrurile nu vor mai reveni niciodată la normal, că erau sortite să penduleze pe veci între mânie şi durere, cu o gaură în casa lor îndeajuns de mare, încât să le înghită pe amândouă.

Dar, dintr-odată, uite-aşa, se sfârşise.

Trecuse cam o lună, când, într-o dimineaţă, mama îşi făcuse apariţia în pragul camerei lui Hadley, înveşmântată în de acum familiara ei uniformă, alcătuită dintr-o bluză de trening cu glugă şi o pereche din vechii pantaloni de pijama din flanel ai tatii, mult prea lungi şi categoric prea largi pentru ea.

„Ajunge cu astea”, anunţase ea. „Hai să ieşim de-aici.”

Hadley îşi încreţise fruntea.

„Ce?”

„Fă-ţi bagajul, puştoaico”, zisese mama, vorbind aproape ca ea însăşi, din nou. „Plecăm în excursie.”

Era spre sfârşitul lui ianuarie, şi afară totul era la fel de posomorât ca şi înăuntru. Dar când coborâseră din avion, în Arizona, Hadley putea deja să vadă ceva începând să se deschidă în mama ei, acea parte care fusese prea strâns încleştată, care stătuse strânsă ca un ghem în interiorul său. Îşi petrecuseră un lung weekend în staţiune, la marginea bazinului, şi pielea li se făcuse maronie, iar părul le devenise şi mai blond în bătaia soarelui. Seara vedeau filme şi mâncau burgeri şi jucau minigolf, şi cu toate că ea se aştepta ca mama să se prăbuşească, să-şi abandoneze prefăcătoria şi să se prelingă într-o mică băltoacă de lacrimi, aşa cum se întâmpla de atâtea săptămâni, nu fusese aşa. Atunci, îi trecuse prin minte lui Hadley că, dacă aşa avea să arate viaţa de-acum încolo – doar ca un weekend prelungit între fete – poate că, la urma urmei, nici n-ar fi fost chiar atât de rău.

Dar abia când ajunseseră din nou acasă înţelesese ea adevăratul rost al excursiei: îl simţise imediat, din prima clipă de

când intraseră în casă, ca pe electricitatea care zăboveşte în aer după o furtună cu tunete şi fulgere.

Tata fusese acolo.

În bucătărie era rece şi semiîntuneric, şi ele două stătuseră acolo, evaluând în tăcere pagubele. Mărunţişurile erau cele care o uluiau cel mai mult pe Hadley, nu absenţele evidente – hainele din cuierele de lângă uşa din spate, sau pătura din lână care învelea de obicei canapeaua din camera de alături – ci mai micile spaţii vacante: lipsa borcanului din ceramică pe care i-l făcuse ea la ora de olărit, fotografia înrămată a părinţilor ei care stătuse pe bufet, spaţiul gol din dulăpior, în locul ocupat totdeauna de cana lui. Era ca scena unei crime, ca şi cum casa ar fi fost jefuită parţial, şi primul gând al lui Hadley s-a îndreptat spre mama.

Dar o singură privire îi dăduse de înţeles că mama ştia deja de toate astea.

„Mie de ce nu mi-ai spus?”

Mama era acum în living, târându-şi degetele peste mobilier ca şi cum ar fi vrut să inventarieze lucrurile.

„M-am gândit că ar fi prea greu.”

„Pentru cine?”, o întrebase Hadley, aruncând fulgere din ochi.

Mama nu-i răspunsese, ci doar o privise, calmă, cu o răbdare care semăna a îngăduinţă; era acum rândul lui Hadley să fie zguduită, era rândul lui Hadley să fie întoarsă pe dos.

„Ne-am gândit că ar fi prea greu de suportat pentru tine dacă ai vedea aşa ceva”, îi explicase mama. „El ar fi vrut să te vadă, dar nu aşa. Nu când îşi strângea lucrurile ca să se mute din casă.”

„Eu sunt cea care a ţinut situaţia în mână”, argumentase Hadley, cu o voce mică. *„Eu* ar fi trebuit să hotărăsc ce anume e prea greu de suportat.”

„Hadley”, zisese mama, încetişor, făcând un pas spre ea, însă Hadley se dăduse înapoi.

„Nu”, zisese ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Pentru că spusese adevărul: în tot acest timp, *ea* fusese cea care ţinuse totul în mână. În tot acest timp, ea fusese cea care avusese grijă să meargă amândouă înainte. Acum, însă, se prăbuşea, iar când, în sfârşit, mama o cuprinsese într-o îmbrăţişare, toată ceaţa de peste luna trecută păruse să se limpezească dintr-odată, şi pentru prima oară de la plecarea

tatii, Hadley simţise cum furia din interiorul ei se risipeşte, lăsând în loc o tristeţe atât de mare, încât era greu să mai vezi dincolo de ea. Îşi îngropase faţa în umărul mamei, şi stătuseră aşa acolo timp îndelungat, cu braţele mamei înconjurând-o, în timp ce ea plângea cât pentru o lună întreagă.

După şase săptămâni, Hadley plecase să-şi întâlnească tatăl la Aspen, în vacanţa lor la schi, iar mama o condusese până la aeroport, cu acelaşi calm măsurat care părea să fi pus stăpânire pe ea acum, o neaşteptată pace, pe cât de fragilă, pe atât de certă. Hadley nu reuşise niciodată să-şi dea seama sigur dacă Arizona fusese motivul – schimbarea bruscă, soarele permanent – sau iritantul caracter definitiv al lipsei lucrurilor tatii la întoarcerea lor acasă; indiferent care ar fi fost, era clar că se schimbase ceva.

După încă o săptămână, pe Hadley o apucase o durere de dinţi.

„Prea multe dulciuri din minibar”, glumise mama, în timp ce-o ducea cu maşina spre cabinetul stomatologic, în aceeaşi după-amiază. Hadley se ţinea cu mâna de falcă.

Vechiul lor dentist ieşise la pensie la scurt timp după ultima ei vizită, iar cel nou era un bărbat cu început de chelie, puţin trecut de cincizeci de ani, cu un chip cumsecade şi un halat apretat. Când îşi iţise capul pe după colţul sălii de aşteptare, ca s-o cheme înăuntru, Hadley remarcase că făcuse ochii puţin mai mari la vederea mamei, care se îndeletnicea cu dezlegarea unui careu de cuvinte încrucişate dintr-o revistă pentru copii, destul de încântată de sine, chiar dacă Hadley o informase că era pentru copii de opt ani. Apoi, dentistul îşi netezise pieptul halatului şi intrase de-a binelea în încăpere.

„Eu sunt doctorul Doyle”, se prezentase, întinzând mâna să i-o strângă pe-a lui Hadley, dar fără s-o scape nici măcar pentru o clipă din ochi pe mama, care-şi ridicase privirea, zâmbindu-i distrată.

„Eu sunt Kate,” răspunsese mama. „Şi ea e Hadley.”

Ceva mai târziu, după ce-i plombase dintele, doctorul Doyle o condusese înapoi în sala de aşteptare pe Hadley, gest pe care fostul ei dentist nu-l făcuse niciodată.

„Şi?”, întrebase mama, ridicându-se. „Cum a mers? Merită o acadea pentru că a fost cuminte?”

„Hm, noi pe-aici încercăm să nu încurajăm abuzul de zaharoase…”

„Nu vă faceţi probleme”, îl întrerupsese Hadley, aruncându-i mamei o privire. „Ea doar glumeşte.”

„Ei bine, mulţumesc foarte mult, domnule doctor”, zisese mama, atârnându-şi poşeta pe umăr şi cuprinzând-o pe Hadley cu un braţ. „Să sperăm că n-o să vă revedem prea curând.”

El păruse afectat, dar mama avusese grijă imediat să-i adreseze un zâmbet cam prea larg.

„Cel puţin, dacă ne spălăm pe dinţi şi folosim cu regularitate aţa dentară, corect?”

„Corect”, o aprobase el, cu un mic zâmbet, privindu-le cum pleacă.

După alte câteva luni – după ce se depuseseră actele pentru divorţ, după ce mama se lăsase atrasă în ceva care semăna cu o rutină normală, şi după ce Hadley se trezise iarăşi noaptea cu o durere de dinţi – doctorul Harrison Doyle îşi adunase în sfârşit curajul şi-o invitase pe mama la cină. Dar Hadley o ştiuse încă de atunci, de la acea primă întâlnire: fusese ceva în felul în care o privise el, cu o speranţă care făcuse ca grijile purtate de Hadley după ea să pară, într-un fel, mai uşoare.

Harrison se dovedise la fel de statornic pe cât fusese tata de neastâmpărat, la fel de cu picioarele de pământ, pe cât fusese tata de visător. Era exact ce aveau ele nevoie: nu intra în vieţile lor cu niciun fel de tămbălău, ci cu o hotărâre tăcută, ba cu o cină, ba cu un film, dând târcoale în vârfurile picioarelor timp de luni în şir, până când se simţiseră, în sfârşit, pregătite să-l lase să intre. Şi, după ce l-au lăsat, parcă ar fi fost acolo dintotdeauna. Îi era destul de greu să-şi închipuie cum arăta masa din bucătărie când tata era cel care stătea de cealaltă parte a ei, iar pentru Hadley – prinsă într-o permanentă pendulare între încercările de a ţine minte şi încercările de a uita – asta îi alimenta iluzia că ar merge mai departe.

Într-o seară, cam la opt luni după ce mama ei şi doctorul Doyle începuseră să fie împreună, Hadley deschisese uşa de la intrarea principală şi-l găsise patrulând pe veranda din faţă.

„Salut”, zisese ea, deschizând şi uşa cu plasă. „Ce, nu ţi-a spus? Astă-seară e la clubul literar.”

El intrase în casă, având grijă să-şi şteargă picioarele pe preş.

„De fapt, pe tine te căutam”, îi mărturisise, îndesându-şi mâinile în buzunare. „Voiam să-ţi cer permisiunea pentru ceva.”

Hadley, care era destul de convinsă de faptul că niciodată nu se mai întâmplase până acum ca vreun adult să-i ceară permisiunea pentru ceva, îl privise cu interes.

„Dacă tu eşti de acord”, zisese el, şi ochii i se luminaseră în spatele ochelarilor, „eu chiar aş vrea să mă căsătoresc cu mama ta.”

Asta fusese prima dată. Iar după ce mama spusese nu, el mai încercase încă o dată, după alte câteva luni. Iar când ea spusese iarăşi nu, el hotărâse să mai aştepte.

Hadley fusese de faţă la cea de-a treia tentativă, aşezată incomod pe marginea păturii pentru picnic, când el se lăsase într-un genunchi în faţa mamei, în timp ce cvartetul de coarde pe care-l angajase cânta încetişor pe fundal. Mama se albise la faţă şi clătinase din cap, însă Harrison doar zâmbise, ca şi cum totul n-ar fi fost decât o mare glumă, ca şi cum ar fi fost şi el părtaş la ea.

„Mi-am cam închipuit eu”, zisese el, închizând la loc cutiuţa şi strecurând-o în buzunar. Apoi le adresase instrumentiştilor din cvartet o mică ridicare din umeri, iar ei continuaseră să cânte, şi el se aşezase la loc pe pătură. Mama se trăsese mai aproape de el, şi Harrison clătinase încet, melancolic, din cap.

„Îţi jur”, spusese, „că tot o să te fac să cedezi, până la urmă.”

Mama zâmbise.

„Sper să reuşeşti.”

Pentru Hadley, totul era de-a dreptul năucitor. Era ca şi cum mama ar fi vrut şi, în acelaşi timp, n-ar fi vrut să se mărite cu el, ca şi cum, chiar dacă ştia că asta trebuie făcut, mai exista ceva care o reţinea.

„Nu e din cauza tatii, nu-i aşa?”, o întrebase mai târziu Hadley, şi mama îşi ridicase brusc privirea spre ea.

„Sigur că nu”, răspunsese ea. „În plus, dac-aş fi încercat să mă iau la întrecere cu el, aş fi spus da, este?”

„Eu n-am zis că ai încerca să te iei la *întrecere* cu el”, precizase Hadley. „Cred că mă întrebam mai degrabă dacă nu cumva îl mai aştepţi încă.”

Mama îşi scosese ochelarii pentru citit.

„Tatăl tău...”, începuse, dar se întrerupsese pentru câteva clipe. „Ne-am înnebunit unul pe celălalt. Şi încă nu pot să spun

că l-aş fi iertat pentru ce-a făcut. Există o parte din mine care o să-l iubească mereu, în cea mai mare măsură din cauza ta, dar lucrurile s-au întâmplat aşa cu un motiv, ştii? Aşa a fost să fie!”

„Şi totuşi, încă nu vrei să te măriţi cu Harrison.”

Mama încuviinţase.

„Dar îl iubeşti.”

„Da”, confirmase ea. „Foarte mult.”

Hadley începuse să clatine din cap, iritată.

„Asta mi se pare că n-ar avea nici pic de logică.”

„Nici nu trebuie”, replicase mama, zâmbind. „Dragostea e cel mai ciudat şi mai ilogic lucru din lume.”

„Eu nu vorbesc despre dragoste”, insistase Hadley. „Eu vorbesc despre căsătorie.”

Mama ridicase din umeri.

„E şi mai rău.”

Acum, Hadley stă lângă biserica asta mică din Londra, privind cum tinerii căsătoriţi îşi fac apariţia pe trepte. Are încă telefonul lipit de ureche, şi ascultă cum sună dincolo de ocean, de cealaltă parte a globului, privind cum mâna mirelui o caută pe-a miresei, şi degetele li se împletesc împreună. E un gest mărunt, însă conţine în el ceva plin de semnificaţii, felul în care păşesc ei doi în lume, ca unul singur.

Când legătura se comută la mesageria vocală, oftează, ascultând sunetul familiar al vocii mamei, îndemnând-o să lase mesaj. Se pomeneşte făcând stânga-mprejur, astfel încât acum e cu faţa spre vest, într-un gest aproape inconştient, de parcă ar putea cumva s-o aducă mai aproape de casă, iar din noua ei poziţie remarcă vârful ascuţit al unei turle, exact între faţadele albe ale altor două clădiri. Până să audă semnalul sonor, închide telefonul, lăsând în urmă o altă nuntă şi repezindu-se în direcţia unei alte biserici, ştiind din instinct că e cea căutată.

Ajungând acolo, după ce ocoleşte o clădire şi apoi face slalom printre maşinile parcate de-o parte şi de cealaltă a străzii, e oprită brusc de scena din faţa ei, întregul corp parcă paralizând la vederea imaginii. Acolo, pe un mic petic de gazon, e o statuie înfăţişând-o pe Fecioara Maria, cea pe care se tot căţăra Oliver împreună cu fraţii lui, alegându-se mereu cu pedepse. Şi, în picioare, în jurul ei, adunaţi în grupuri strânse, o mulţime de oameni cu veşmintele în nuanţe de gri şi negru.

Hadley rămâne încremenită la o depărtare sigură, cu tălpile parcă prinzând rădăcini în asfaltul trotuarului. Acum, că e acolo, totul îi dă impresia că a avut cea mai proastă idee cu putinţă. Ştie că mereu a avut tendinţa de a se arunca orbeşte, dar acum îşi dă seama că nu e genul de vizită pe care s-o faci aşa, dintr-un capriciu de moment. Nu e punctul de încheiere al cine ştie cărei expediţii spontane, ci mai degrabă locul în care se desfăşoară ceva profund trist, ceva irevocabil şi oribil de definitiv. Îşi coboară privirea spre rochia de pe ea, cu delicatul ei purpuriu mult prea vesel pentru o astfel de ocazie, şi deja dă să se întoarcă şi să plece, când îl zăreşte pe Oliver dincolo de peluză şi simte că i se usucă gura.

E lângă o femeie mărunţică, ţinându-şi un braţ lăsat uşor peste umerii ei. Hadley presupune că femeia aceea ar trebui să fie mama lui, dar când priveşte mai cu atenţie, personajele scenei din faţa ei se mişcă, şi ea îşi dă seama că nu e nicidecum Oliver. Are umerii prea laţi, şi părul prea deschis la culoare, iar când îşi ridică o mână ca să-şi umbrească ochii de razele piezişe ale soarelui, constată că bărbatul acesta e mult mai în vârstă. Şi totuşi, tresare atunci când el o priveşte, când privirile li se întâlnesc pe deasupra curţii, şi deşi acum îi e clar că e unul dintre fraţii lui Oliver, mai vede şi ceva uluitor de familiar în ochii lui. Îşi simte stomacul tresăltând şi se retrage, împleticindu-se şi aruncându-se în spatele unui şir de arbuşti, ca un animal înfricoşat.

Când e sigură că nu mai poate fi văzută, ascunsă de o latură a clădirii bisericii, constată că e aproape lipită de un gard din fier forjat, prin care sunt împletite vrejuri. De cealaltă parte e o grădină cu pomi fructiferi şi o varietate aleatorie de flori, câteva bănci din piatră, şi o fântână crăpată şi secată. Îi dă roată, plimbându-şi o mână de-a lungul gardului – simţind răcoarea metalului la atingere – până când ajunge la poartă.

Deasupra ei, ţipă o pasăre, şi Hadley o urmăreşte cu privirea cum descrie alene cercuri pe cerul încărcat. Norii sunt groşi ca vata de bumbac şi dantelaţi cu argintiu de soare, şi gândul ei zboară la ce-i spusese Oliver în avion, iar cuvântul îi prinde formă în minte: *cumulus.* Unicul tip de nor care pare atât imaginar, cât şi veritabil, în acelaşi timp.

Când îşi coboară privirea la loc, iată-l pe el, de cealaltă parte a grădinii, aproape de parcă l-ar fi invocat prin visarea ei,

aducându-l în realitate. Pare mai matur în costumul lui, cu chipul palid şi solemn, în timp ce râcâie ţărâna cu vârful pantofului, cu umerii lăsaţi şi capul plecat. Privindu-l, Hadley simte un val de afecţiune atât de puternic, încât e cât pe ce să-l strige în gura mare.

Dar, până ca ea să poată face ceva, el se întoarce. Şi e ceva schimbat la el, ceva rupt, o pustietate în privire care o asigură că a comis o greşeală. Numai că ochii lui o ţintuiesc locului, pironind-o de pământul pe care-şi ţine tălpile, sfâşiată între instinctul care o îmboldeşte să fugă şi dorinţa nestăvilită de a traversa spaţiul dintre ei.

Timp îndelungat, amândoi rămân exact aşa, la fel de nemişcaţi ca statuile din grădină. Iar când vede că el nu-i dă nici cel mai mic semn – niciun gest de bun-venit, niciun semnal de dorinţă – Hadley înghite cu greu în sec şi ia o hotărâre.

Numai că exact în timp ce se întoarce să plece îl aude venind în spatele ei, şi cuvântul, ca deschiderea unei uşi, ca un sfârşit şi un început, ca o dorinţă.

— Stai, îi zice el, şi ea stă.

13
10:30 am Ora Coastei de Est
3:13 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

— Ce cauţi aici? o întreabă Oliver, holbându-se la ea ca şi cum nu i-ar veni să creadă că ea chiar e acolo.

— Nu mi-am dat seama, îi răspunde Hadley, încet. În avion…

El îşi lasă ochii în jos.

— Nu mi-am dat seama, zice ea din nou. Îmi pare foarte rău.

El îi face semn cu capul spre o bancă din piatră aflată la câţiva paşi mai încolo, cu suprafaţa aspră încă umedă de la ploaia de mai devreme. Merg într-acolo împreună, cu capetele plecate, în timp ce înăuntrul bisericii se porneşte sunetul de jale al unei orgi. Tocmai când se pregăteşte ea să se aşeze, Oliver îi face semn să aştepte, după care-şi scoate haina şi o întinde pe bancă.

— Rochia, îi spune, în chip de explicaţie, şi Hadley îşi coboară privirea spre mătasea purpurie, încruntându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până acum.

Ceva din gestul lui îi face inima să se deschidă şi mai mult, la ideea că el putea să se gândească la un lucru atât de trivial, într-un astfel de moment: ce, el nu ştie că ei nici nu se putea să-i pese mai puţin de rochia asta tâmpită? Că s-ar încovriga bucuroasă pe iarbă pentru el, făcându-şi pat din ţărână?

Neputând să-şi găsească vorbele cu care să-l refuze, acceptă să se aşeze, trecându-şi uşor degetele peste pliurile delicate ale sacoului. Oliver rămâne în picioare, în faţa ei, suflecându-şi mai întâi o mânecă, apoi şi pe cealaltă, cu privirea concentrată undeva dincolo de grădină.

— E nevoie să te întorci? îl întreabă Hadley, iar el ridică din umeri, lăsând câţiva centimetri între ei după ce i se alătură pe bancă.

— Probabil, îi răspunde, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Dar mai departe nu se mişcă şi, după câteva clipe, Hadley se pomeneşte aplecându-se la rândul ei în faţă, rămânând amândoi să studieze iarba de la picioare cu o concentrare nefirească. Ea simte că, probabil, îi datorează un soi de explicaţie pentru faptul că a apărut acolo, însă el nu i-o cere, aşa că stau în continuare aşa, iar tăcerea dintre ei se prelungeşte.

Acasă, în Connecticut, are o scăldătoare pentru păsări imediat lângă fereastra bucătăriei, şi Hadley obişnuieşte s-o privească în timp ce spală vasele. Cele mai frecvente vizitatoare sunt două rândunele, care de regulă se bat pentru întâietate, una ţopăind pe margine şi ciripind zgomotos în timp ce se scaldă cealaltă, şi viceversa. Câteodată, una ţâşneşte peste cealaltă, şi amândouă fâlfâie din aripi şi se dau înapoi, făcând să clipocească apa. Dar cu toate că în general îşi petrec întregul timp acolo ciorovăindu-se, de fiecare dată sosesc împreună, şi de fiecare dată pleacă împreună.

Într-o dimineaţă, a fost surprinsă văzând numai una dintre păsări. A aterizat uşurel pe marginea din piatră a scăldătorii şi a ţopăit în jurul ei fără să atingă apa, rotindu-şi capul ca o biluţă într-o parte şi-n cealaltă cu o expresie de uimire atât de demnă de milă, încât Hadley scosese capul pe fereastră şi-şi ridicase privirea spre cer, deşi ştia că nu va vedea nimic.

Există ceva din asta acum la Oliver, o derută indiferentă care-l face să pară mai degrabă rătăcit, decât trist. Hadley n-a mai fost niciodată atât de aproape de moarte. Singurele trei ramuri lipsă din arborele ei genealogic aparţineau unor bunici care muriseră înainte ca ea să se nască, sau când era prea micuţă ca să le remarce pierderea. Într-un fel, se aşteptase totdeauna ca genul acesta de suferinţă să semene a ceva dintr-un film, numai şiroaie de lacrimi şi hohote înecate. Numai că aici, în grădina aceasta, nici vorbă de pumni fluturaţi către cer; nimeni nu cade în genunchi şi nimeni nu blestemă soarta.

În loc de aşa ceva, Oliver dă impresia că-i vine să vomite. Faţa lui are o nuanţă cenuşie, o lipsă de culoare cu atât mai izbitoare pe fundalul costumului de culoare închisă, şi o priveşte clipind inexpresiv. Ochii lui au un aspect suferind, ca şi cum ar fi rănit pe undeva, dar nu prea reuşeşte să identifice sursa durerii; inspiră întretăiat.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, zice, în cele din urmă.

— Nu, îl opreşte Hadley, scuturând din cap. Îmi pare mie rău, pentru că doar am presupus…

Rămân din nou tăcuţi.

După câteva clipe, Oliver oftează.

— E un pic cam ciudat, nu?

— Ce anume?

— Nu ştiu, zice el, cu un mic zâmbet. Ca tu să apari la înmormântarea tatălui meu?

— A, exclamă ea. Asta…

El se apleacă şi smulge din pământ câteva fire de iarbă, rupându-le cu un gest absent.

— Totuşi, zău, întreaga chestie e ciudată. Cred că s-ar putea ca irlandezii să aibă dreptate, transformând-o într-o celebrare. Fiindcă genul ăsta de lucruri – îşi smuceşte bărbia în direcţia bisericii – genul ăsta de lucruri înseamnă o nebunie totală.

Lângă el, Hadley îşi face de lucru cu tivul rochiei, neştiind precis ce-ar putea să spună.

— Nu că ar fi mare lucru de celebrat, în orice caz, adaugă el, cu amărăciune, lăsând ca bucăţelele de iarbă să cadă la loc, fluturând, pe pământ. A fost o jigodie desăvârşită. N-are rost să ne prefacem acum c-ar fi fost altfel.

Hadley îşi ridică privirea spre el, surprinsă, însă Oliver pare uşurat.

— La asta m-am gândit toată dimineaţa, îi mărturiseşte. La drept vorbind, în toţi ultimii optsprezece ani.

O priveşte, zâmbind.

— Eşti periculoasă, într-un fel, ştii?

Ea face ochii mari.

— Eu?

— Mda, răspunde el, lăsându-se pe spate. Sunt mult prea sincer cu tine.

O pasăre mititică aterizează în fântâna din mijlocul grădinii, şi o urmăresc amândoi cu privirile în timp ce ciuguleşte zadarnic piatra. Nu e nici pic de apă acolo, doar un strat de pământ crăpat, aşa că după câteva clipe mica pasăre îşi ia din nou zborul, prefăcându-se în scurt timp într-un punct îndepărtat pe cer.

— Cum s-a întâmplat? întreabă încet Hadley, însă Oliver nu-i răspunde; nici măcar n-o priveşte.

Printre pomii fructiferi aliniaţi de-a lungul gardului, ea vede cum oamenii încep să se îndrepte către maşinile lor, întunecaţi ca umbrele. Deasupra lor, cerul devenise din nou posomorât şi cenuşiu.

După câteva clipe, el îşi drege glasul.

— Cum a fost nunta?

— Ce?

— Nunta. Cum a decurs?
— Bine, răspunde ea, ridicând din umeri.
— Mai zi, insistă el, privind-o rugător, şi Hadley oftează.
— Până la urmă, Charlotte e drăguţă, mărturiseşte, împreunându-şi mâinile în poală. Enervant de drăguţă.
Oliver zâmbeşte, semănând mai mult cu ipostaza lui pe care o cunoscuse în avion.
— Şi tatăl tău?
— Pare fericit, răspunde ea, cu glasul îngroşat.
Nu se poate îndura să-i pomenească şi despre copil, de parcă simplul fapt de a vorbi despre el l-ar face cumva să prindă viaţă. În schimb, îşi aminteşte de carte, şi întinde mâna spre rucsacul de lângă ea.
— Nu i-am dat-o înapoi, îl anunţă.
El îşi întoarce privirea, şi ochii i se opresc asupra coperţii.
— Am citit un pic, pe drumul încoace, zice ea. Până la urmă, e cam bună.
Oliver ia cartea şi începe să-i răsfoiască paginile, la fel cum făcuse şi în avion.
— De fapt, cum m-ai găsit?
— Am auzit pe cineva vorbind despre o înmormântare în Paddington, îi răspunde ea, şi Oliver tresare la auzul cuvântului înmormântare. Şi… nu ştiu. Am avut doar o presimţire.
El clatină din cap în semn de încuviinţare şi închide cu grijă cartea la loc.
— Tata a avut un exemplar princeps din asta, îi zice, şi gura i se strâmbă într-o grimasă. O ţinea în biroul lui, pe un raft foarte înalt, şi-mi amintesc cum mă holbam mereu la ea când eram copil, ştiind că e de mare valoare.
Îi înapoiază cartea lui Hadley, care o strânge la piept, aşteptând ca el să continue.
— Eu mereu am fost de părere că pentru el avea valoare din cu totul alte motive, zice Oliver, acum pe un ton ceva mai calm. Nu l-am văzut niciodată citind ceva, cu excepţia dosarelor juridice. Dar, din când în când, total din senin, mai cita câte un pasaj.
Izbucneşte într-un râs total lipsit de veselie.
— Era de-a dreptul ca nuca-n perete. Ca un măcelar cântând, sau cam aşa ceva. Ca un contabil dansând step.
— Poate că el nu era aşa cum credeai…

Oliver îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, replică el.

— Nu, ce?

— Nu vreau să vorbesc despre el, zice, cu ochii scânteind, îşi freacă fruntea, apoi îşi trece o mână prin păr. O uşoară briză îndoaie iarba de la picioarele lor, alungându-le aerul încărcat de pe umeri. Dinăuntrul bisericii, muzica de orgă încetează brusc, ca şi cum ar fi fost întreruptă.

— Spui că poţi să fii sincer cu mine? întreabă Hadley după un nou moment de tăcere, adresându-se umerilor cocârjaţi ai lui Oliver, iar el se răsuceşte s-o privească. Foarte bine. Atunci, vorbeşte cu mine. Fii sincer.

— Despre ce?

— Despre orice vrei.

Atunci, spre surprinderea ei, el o sărută. Nu e ca sărutul din aeroport, care fusese delicat şi dulce şi plin de rămas-bun. Sărutul acesta are în el ceva mai insistent, ceva mai disperat; îşi apasă cu putere buzele de ale ei, iar Hadley închide ochii şi se apleacă spre el, răspunzându-i la sărut, până când, exact la fel de abrupt, el se desprinde din nou, şi rămân să se fixeze reciproc cu privirile.

— Nu la asta mă refeream, zice Hadley, iar Oliver îi răspunde cu un zâmbet şiret.

— Mi-ai cerut să fiu sincer. A fost cel mai sincer lucru pe care l-am făcut toată ziua.

— Eu mă referisem la tatăl tău, insistă ea şi, în ciuda propriei voinţe, simte cum culoarea i se ridică în obraji. Poate că te-ar ajuta să vorbeşti despre el. Dacă doar…

— Să ce? Să spun că-i duc dorul? Că sunt complet dărâmat? Că e cea mai rea zi din viaţa mea?

Se ridică brusc şi, pentru un scurt şi înfricoşător moment, Hadley are impresia că el o să plece. Dar, îl loc de asta, Oliver începe să patruleze încoace şi-ncolo prin faţa băncii, înalt şi suplu şi atrăgător, numai în cămaşă, cu mânecile suflecate. Deodată, se opreşte, răsucindu-se cu faţa spre ea, şi ea îi observă furia schimonosindu-i trăsăturile.

— Uite, azi? Săptămâna asta? Totul a fost prefăcut. Tu crezi că tatăl tău e un om îngrozitor pentru ce a făcut *el?* Cel puţin, tatăl *tău* a fost cinstit. Tatăl tău a avut curajul de a *nu* rămâne în preajmă. Şi ştiu că e o porcărie, dar după cum se pare, el e

fericit, şi mama ta e fericită, aşa că pentru toţi a ieşit mai bine, până la urmă.

Pentru toţi, în afara mea, îl corectează Hadley în gând, dar păstrează tăcerea. Oliver îşi reia plimbarea, iar ochii ei îi urmăresc mişcările ca la un meci de tenis, înainte, înapoi, înainte, înapoi.

— Pe când, tatăl *meu?* A înşelat-o pe mama ani de-a rândul! Tatăl tău a avut o singură relaţie, şi aia s-a transformat în dragoste, este? S-a transformat în căsătorie. A fost totul la lumina zilei, şi v-a eliberat pe toţi. Al meu a avut cam o duzină de relaţii, poate şi mai multe, şi cel mai rău lucru e că am ştiut cu toţii. Şi nimeni n-a vorbit despre asta. La un moment dat, pe parcurs, cineva a hotărât că trebuie să ne ducem nefericirea în tăcere, şi ca atare asta am şi făcut. Dar ştiam, repetă el, şi umerii i se pleoştesc din nou. Ştiam.

— Oliver, încearcă ea, dar el o opreşte, scuturând din cap.

— Aşa că, nu, zice, ridicând uşor din umeri. Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu. A fost un ticălos afurisit, nu numai din cauza relaţiilor cu alte femei, dar şi dintr-un milion de alte motive. Iar eu mi-am petrecut întreaga viaţă prefăcându-mă că e bine, de dragul mamei mele. Dar acum, el s-a dus, şi eu am terminat cu prefăcătoria.

Îşi strânge pumnii pe lângă corp, iar buzele îi descriu o linie subţire.

— Ţi se pare că am fost îndeajuns de sincer?

— Oliver, zice ea din nou, aşezând deoparte cartea şi ridicându-se de pe bancă.

— N-am nimic, zice el. N-am nimic.

Din depărtare, i se aude strigat numele, şi după câteva clipe, o fată cu părul închis la culoare şi ochelari cu lentilele şi mai întunecate îşi face apariţia la poartă. Nu poate să fie cu mult mai mare decât Hadley, dar emană o anume încredere, o senzaţie de lejeritate care o face pe Hadley să se simtă imediat şleampătă prin comparaţie.

Fata se opreşte brusc când îi vede, evident surprinsă.

— Aproape că s-a făcut ora, Ollie, zice ea, împingându-şi ochelarii de soare pe frunte. Cortegiul e aproape gata să plece.

Oliver e tot cu ochii pe Hadley.

— Un minut, zice, fără s-o privească pe fata cealaltă, şi aceasta ezită, dând impresia că ar vrea să mai spună ceva, dar apoi ridică uşor din umeri şi se întoarce să plece la loc.

Abia după plecarea ei, Hadley se forţează să-l privească iar în ochi pe Oliver. Ceva anume din apariţia fetei destrămase vraja grădinii, şi acum e acut conştientă de vocile de dincolo de gardul viu, de zgomotul portierelor trântite, de lătratul unui câine în depărtare.

Şi totuşi, el nu se clinteşte.

— Îmi pare rău, zice Hadley, încetişor. N-ar fi trebuit să vin.

— Nu, zice Oliver, şi ea îl priveşte, clipind mărunt, străduindu-se să descifreze sensurile din spatele răspunsului lui, aşteptând să audă ceea ce nu fusese rostit încă: *Nu pleca,* sau *Te rog, rămâi,* sau *Şi mie îmi pare rău.* Numai că tot ce mai zice el este: Nu-i nimic.

Ea îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, şi tocurile i se afundă în pământul moale.

— Ar trebui să plec, zice, însă ochii ei spun *încerc,* iar mâinile, tremurând de efortul de a nu se întinde spre el, grăiesc *Te rog.*

— Corect, zice el. Şi eu.

Niciunul dintre ei nu se clinteşte, şi Hadley îşi dă seama că-şi oprise respiraţia.

Roagă-mă să rămân.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, rosteşte el, ţeapăn, şi, spre necazul ei, îi întinde o mână. Ea o ia cu precauţie, şi rămân aşa, suspendaţi la mijlocul drumului între o strângere şi o ţinere de mână, palmele lor împreunate legănându-se între ei până când, în cele din urmă, Oliver îi dă drumul.

— Mult noroc, îi zice ea, cu toate că, la ce, nici ea nu ştie prea sigur.

— Mulţumesc, răspunde el, clătinând din cap a încuviinţare, îşi ia sacoul şi şi-l atârnă pe umăr, fără să se mai sinchisească să-l scuture. Iar când se întoarce să traverseze grădina, Hadley îşi simte stomacul învolburându-se. Închide ochii ca să se apere de torentul cuvintelor care n-au mai ajuns la ea, toate acele lucruri rămase nerostite.

Iar când îi deschide la loc, el nu mai e.

Geanta îi e tot pe bancă, şi când se duce să şi-o ia, se pomeneşte lăsându-se jos pe piatra umedă, îndoindu-se istovită de mijloc ca şi cum tocmai ar fi supravieţuit cine ştie cărei

furtuni îngrozitoare. N-ar fi trebuit să vină. Măcar atât îi e limpede acum. Soarele coboară tot mai mult pe cer, şi cu toate că în clipa aceasta trebuia să fie altundeva, tot elanul care o propulsase până acum pare să fi dispărut în totalitate.

Întinde mâna în spatele ei după exemplarul din *Prietenul nostru comun* şi-l frunzăreşte absentă. Când deschide la una dintre paginile cu colţurile îndoite, observă că vârful îndoiturii ajunge tocmai până la jumătatea paginii, ca o săgeta, oprindu-se la începutul unei linii de dialog: *Nimeni nu e inutil pe lumea asta,* scrie acolo, *dacă-l uşurează de povara ei pe oricare altul.*

După câteva minute, când porneşte înapoi pe lângă biserică, Hadley îi zăreşte pe cei din familie încă strânşi ciorchine în pragul uşii deschise. Oliver e cu spatele spre ea, cu sacoul încă odihnindu-se pe umărul lui, iar fata, cea care-i descoperise, stă imediat lângă el. E ceva protector în felul în care-l ţine de cot, iar această imagine o determină pe Hadley să meargă un pic mai repede, şi obrajii i se înroşesc, fără ca ea să înţeleagă prea bine de ce. Se grăbeşte să treacă pe lângă ei doi, pe lângă statuia cu privirea ei neabătută, pe lângă biserică, şi clopotniţă, şi înşiruirea de limuzine negre aliniate şi pregătite să-i ducă spre cimitir.

În ultimul moment, de parcă s-ar fi răzgândit, ea plasează cartea pe capota automobilului din faţa şirului. După care, înainte s-o poată opri cineva, porneşte din nou la drum.

14
11:11 am Ora Coastei de Est
4:11 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Dacă ar fi fost luată la întrebări şi i s-ar fi cerut orice fel de informaţii precise cu privire la drumul ei de întoarcere în Kensington – unde anume schimbase metroul, cine stătuse lângă ea, cât timp durase – Hadley ar fi avut dificultăţi în a găsi răspunsurile. Să spunem că drumul fusese parcurs ca prin ceaţă ar însemna să dăm de înţeles că ea ar fi putut să-şi amintească măcar câte ceva din el, indiferent cât de neclar, dar când, în sfârşit, iese din nou la lumină din staţia Kensington, o izbeşte stânjenitoarea senzaţie că făcuse salturi prin timp, ca o piatră pe suprafaţa apei.

După toate aparenţele, şocul – sau ce anume o fi resimţit ea – se numără printre cele mai eficiente leacuri împotriva claustrofobiei. Călătorise pur şi simplu fără să vadă nimic timp de o jumătate de oră, tot timpul pe sub pământ, şi nici măcar o dată nu fusese obligată să-şi închipuie că s-ar afla altundeva. Iar locul imaginaţiei devenise superfluu: ea *deja* era cu capul în nori.

Îşi dă seama că lăsase invitaţia pentru nuntă înăuntrul cărţii, şi deşi ştie că hotelul e aproape de biserică şi, ca urmare, pe undeva prin vecinătate, în ruptul capului nu-şi poate aminti cum se numeşte. Violet ar fi îngrozită dac-ar şti.

Dar când îşi scoate telefonul ca să-şi sune tatăl, Hadley observă că are un mesaj, şi chiar înainte de a-şi tasta parola, ştie că e sigur de la mama. Nici măcar nu stă să-l asculte, ci o apelează la rândul ei, nevrând s-o rateze încă o dată.

Şi totuşi, aşa se-ntâmplă.

Încă o dată, intră mesageria vocală, şi Hadley oftează.

Tot ce vrea ea e să poată vorbi cu mama, să-i povestească despre tata şi despre copil, despre Oliver şi despre tatăl lui, despre cât de mare greşeală a fost toată această deplasare.

Tot ce vrea e să-şi închipuie că ultimele două ore nici n-au existat.

I se pune un nod în gât, mare cât pumnul, când îşi aminteşte cum o lăsase Oliver acolo, în grădină, cum ochii aceia ai lui – care o studiaseră cu atâta concentrare în avion – fixaseră de data aceasta pământul.

Şi fata aceea… Se simţea absolut convinsă că era fosta lui iubită: din felul familiar în care-l căutase, după modul mângâietor în care-l ţinea de braţ. Singurul lucru de care nu e sigură e partea cu „fosta”. Era ceva extrem de posesiv în felul în care-l privea ea, ca şi cum şi l-ar fi revendicat chiar şi de la distanţă.

Hadley se trânteşte cu spinarea de peretele unei cabine telefonice roşii, chircindu-se pe dinăuntru cu gândul la cât putuse să pară de ridicolă, căutându-l aşa prin grădină. Încearcă să nu-şi imagineze ce-ar putea ei să spună acum despre ea, însă variantele posibile i se strecoară oricum printre gânduri: Oliver, ridicând din umeri ca răspuns la întrebările fetei, identificând-o pe Hadley ca fiind o fată oarecare, cunoscută în avion.

Toată dimineaţa, purtase cu ea amintirile nopţii trecute, gândul la Oliver acţionând ca o pavăză împotriva încercărilor zilei, însă acum se dusese totul de râpă. Nici măcar amintirea ultimului sărut nu mai e suficientă ca s-o consoleze. Pentru că probabil n-o să-l mai vadă niciodată, iar felul în care se despărţiseră e de ajuns ca să-şi dorească să se facă ghem chiar acolo, la colţul străzii.

Telefonul din mâna ei începe să sune şi, coborându-şi privirea, vede pe ecran numărul tatălui ei.

— Unde *eşti?* o ia el în primire când îi răspunde, şi Hadley priveşte în stânga şi-n dreapta, de-a lungul străzii.

— Sunt aproape acolo, îl informează, cu toate că nu prea ştie exact care o fi *acolo.*

— Unde ai fost? se interesează el, şi după cum sună întrebarea, după încordarea din vocea lui, Hadley îşi poate da seama că e furios.

Pentru a milioana oară pe ziua de azi, îşi doreşte să se fi putut duce pur şi simplu acasă, dar tot mai are de trecut prin chinurile recepţiei, şi ale unui dans cu furiosul ei tată, sub ochii holbaţi ai tuturor; încă va trebui să-i ureze tot binele proaspăt căsătoritei perechi, şi să îndure tortul, după care să-şi petreacă şapte ore traversând înapoi Atlanticul, alături de cineva care nu-i va mai desena un răţoi pe un şerveţel, care nu va şterpeli pentru ea o sticluţă minusculă de whisky, şi care nu va încerca s-o sărute lângă cabinele de toaletă.

— A trebuit să mă duc să văd un prieten, explică ea, şi tata scoate un mormăit de nemulţumire.

— Şi, ce mai urmează acum? Dai o fugă să-ţi vezi amicii din Paris?

— Tată!

El oftează.

— Ai fi putut să te coordonezi ceva mai bine, Hadley.

— Ştiu.

— Am fost îngrijorat, recunoaşte el, şi ea simte cum asprimea din voce începe să i se retragă.

Fără să ştie de ce, fusese atât de absorbită să ajungă la Oliver, încât nu-i trecuse prin minte cu adevărat că tatăl ei putea să se îngrijoreze. Supărat, da, dar îngrijorat? Trecuse atât de multă vreme de când el nu mai jucase rolul părintelui neliniştit şi, în plus, mai e şi în toiul propriei nunţi. Acum, însă, îşi dă seama de ce plecarea ei era posibil să-l fi speriat, şi se simte la rându-i oarecum înduioşată.

— Nu m-am gândit, îi spune. Îmi pare rău.

— Cât mai ai până ajungi aici?

— Nu mult, răspunde ea. Absolut deloc.

El oftează din nou.

— Bine, atunci.

— Dar... tată?

— Mda?

— Ai putea să-mi aminteşti tu unde trebuie să ajung?

După zece minute, cu ajutorul indicaţiilor primite de la el, Hadley ajunge în holul recepţiei hotelului Kensington Arms, un conac lăbărţat care pare nelalocul lui în mijlocul străzilor îngrămădite ale oraşului, de parcă ar fi fost cules de pe o moşie de la ţară şi lăsat la întâmplare aici, în Londra. Podelele sunt din marmură albă şi neagră, în alternanţă, ca într-o supradimensionată tablă de şah, şi uriaşa scară cotită, cu balustradele din alamă, se înalţă până dincolo de tavanul cu candelabru. De fiecare dată când intră cineva prin uşile pivotante, odată cu el pătrunde şi slabul iz al fluviului, cu aerul de afară încărcat de umiditate.

În clipa în care se vede într-una dintre oglinzile împodobite atârnate în spatele biroului pentru recepţie, Hadley îşi lasă repede ochii la loc în jos. Suratele ei domnişoare de onoare vor fi dezamăgite când vor vedea că de truda lor de mai devreme s-a ales praful: rochia îi e într-atât de mototolită, încât dă impresia că şi-a cărat-o în geantă toată ziua, iar coafura – care fusese

atât de impecabil aranjată – e acum distrusă, şuviţe răzleţe căzându-i peste faţă, iar cocul de la spate arătând pleoştit rău.

Bărbatul din spatele biroului încheie o convorbire telefonică, pune receptorul la locul lui cu un zvâcnet exersat al încheieturii, după care se întoarce spre Hadley.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Caut nunta Sullivan, răspunde ea, iar el îşi coboară privirea spre pupitru.

— Mă tem că n-a început încă o informează el, cu un accent sacadat. Se va ţine în salonul Churchill începând cu ora şase fix.

— Corect, îl aprobă Hadley. Numai că, deocamdată, îl caut pe mire, de fapt.

— A, sigur că da, zice recepţionerul, luând imediat telefonul şi sunând în cameră; murmură ceva în receptor, apoi îl pune la loc şi-i adresează lui Hadley un vioi semn de încuviinţare cu capul. Apartamentul două sute patruzeci şi opt. Sunteţi aşteptată.

— Sunt convinsă, bombăne ea, îndreptându-se spre ascensoare.

Când bate la uşa apartamentului, e atât de preocupată să întâmpine privirea dezaprobatoare a tatii, încât rămâne un pic surprinsă văzând-o în locul lui pe Violet. Nu că ar duce lipsă de dezaprobare şi-aşa, în orice caz.

— Ce-ai păţit? o întreabă ea, călătorind cu privirea în jos tocmai până la pantofii lui Hadley şi apoi ridicând-o brusc la loc. Ai alergat la un maraton, sau ce?

— E cald rău afară, încearcă să-i explice Hadley, privindu-şi neputincioasă rochia.

Observă pentru prima dată că, în plus faţă de toate celelalte, mai are şi o dâră de noroi în formă de virgulă aproape de tiv. Violet soarbe o gură de şampanie dintr-o cupă încununată cu urme de ruj, evaluând pagubele pe deasupra buzei paharului. În spatele ei, Hadley zăreşte cam o duzină de persoane stând pe canapelele de un verde închis, cu o tavă plină de legume multicolore în faţă şi câteva sticle de şampanie la gheaţă. Din difuzoare se aude o muzică în surdină, ceva instrumental şi vag adormitor, dar pe deasupra ei, aude şi alte voci de după colţ.

— Presupun că va fi nevoie să te mai aranjăm înainte de recepţie, remarcă Violet, oftând, şi Hadley încuviinţează, recunoscătoare, iar telefonul ei – pe care-l ţine încă strâns în palma transpirată – începe să sune.

Când aruncă o privire spre numele de pe ecranul luminat, îşi dă seama că e tata, probabil întrebându-se ce i-o lua atât de mult.

Violet ridică din sprâncene.

— „Profesorul”?

— E doar tata, îi explică ea, ca nu cumva Violet să creadă că ea primeşte bizare apeluri transatlantice din partea unui profesor. Dar, privind din nou telefonul, se simte brusc dezumflată. Pentru că tot ce i se păruse la un moment dat amuzant acum i se pare doar un pic trist; până şi aici – în gestul acesta extrem de mărunt, în porecla aceasta cât se poate de prostească – există un soi de distanţare.

Violet se dă deoparte, ca omul de la intrarea cine ştie cărui club exclusivist, poftind-o înăuntru pe Hadley.

— Nu avem prea mult timp până la recepţie, zice ea, şi Hadley nu-şi poate stăpâni un zâmbet în timp ce uşa se închide în urma ei.

— Şi, la ce oră era vorba că începe?

Violet îşi dă ochii peste cap şi nici nu se sinchiseşte să-i învrednicească o astfel de întrebare cu un răspuns, după care se retrage în cameră, instalându-se cu grijă pe un fotoliu, cu rochia ei fără pic de cute.

Hadley se duce direct spre micul salon dintr-o parte, cel care face legătura între dormitor şi restul apartamentului. Înăuntru, îşi găseşte tatăl, împreună cu alte câteva persoane, înghesuindu-se în jurul unui laptop. În faţa computerului stă Charlotte, cu rochia ei de mireasă revărsată peste tot în jurul ei ca un soi de vată de zahăr, şi cu toate că Hadley nu poate vedea ecranul din locul în care se află, îi e clar că se dă în spectacol arătându-le fotografii celorlalţi.

Pentru o clipă, îi trece prin minte să se strecoare la loc afară. Nu vrea să vadă poze cu ei doi în vârful Turnului Eiffel, sau făcând strâmbături într-un tren, sau hrănind raţele iazului din Kensington Gardens. Nu vrea să fie forţată să fie martoră la petrecerea aniversară a tatii, într-o cârciumă din Oxford; nu are nevoie să i se amintească de faptul că ea nu fusese acolo; de fapt, în dimineaţa aceea, se trezise simţind cum semnificaţia zilei îi apasă ceafa ca o greutate, pe care a târât-o după ea la orele de geometrie şi de chimie, tocmai până la prânzul de la autoservire, unde un grup de fotbalişti îi cântase o versiune

glumeaţă de „Mulţi ani trăiască” lui Lucas Heyward, nenorocosul lor vârf de atac, iar pe la sfârşitul groaznicei lor interpretări, Hadley descoperise, surprinsă, că din covrigul pe care-l ţinuse în mână nu mai rămăsese decât un pumn de firimituri.

N-are nevoie de fotografii, ca să ştie că ea nu mai face parte acum din viaţa lui.

Numai că el e primul care-o observă stând acolo, el, tatăl ei, şi deşi Hadley e pregătită pentru orice fel de reacţii – furie pentru că a plecat, enervare din cauză că a întârziat, uşurare deoarece e teafără – tocmai pentru asta nu e deloc pregătită: ceva se dezvăluie în ochii lui, la vederea ei, o expresie ca de recunoaştere, ca o scuză.

Şi, chiar în acel loc, chiar în acea clipă, ea îşi doreşte ca lucrurile să fi stat altfel. Nu aşa cum îşi tot dorise luni de-a rândul, nu o dorinţă amară, sucită, ci una pe care ţi-o pui din tot sufletul. Hadley nu ştiuse că e posibil să-ţi fie dor de cineva aflat la doar câţiva paşi de tine, dar iată că aşa este: îi e într-atât de dor de el, încât aproape că se simte doborâtă. Pentru că, dintr-odată, totul i se pare atât de oribil ilogic, tot acel timp pe care şi-l petrecuse străduindu-se să-l alunge din viaţa ei. Văzându-l acum, nu se poate împiedica să se gândească la tatăl lui Oliver, la faptul că există atât de multe căi mai rele de a pierde pe cineva, cu o finalitate mult mai clară, lucruri care te pot răni mult mai adânc.

Deschide gura ca să spună ceva, dar înainte ca vorbele să poată prinde formă, Charlotte i-o ia înainte.

— Ai venit! exclamă ea. Am fost îngrijoraţi.

Se aude zgomotul unui pahar spart din camera alăturată, şi Hadley tresare. Toată lumea din salon o priveşte acum, iar pereţii tapetaţi cu model floral i se par mult prea apropiaţi.

— Ai fost într-o explorare? o întreabă Charlotte, cu un atât de mare interes, cu un entuziasm atât de autentic, încât Hadley simte din nou junghiuri prin inimă. Te-ai distrat?

De data asta, când priveşte în direcţia tatii, ceva din expresia de pe faţa ei e de ajuns ca să-l determine să se ridice de pe braţul fotoliului Charlottei, pe care stătea cocoţat.

— Eşti bine, puştoaico? o întreabă el, înclinându-şi capul într-o parte.

Ea nu avea de gând să facă altceva, decât să scuture din cap; în cel mai rău caz, poate, să ridice din umeri. Dar, spre

surprinderea lui Hadley, un hohot de plâns i se urcă până în gât, izbind-o ca un val. Îşi simte faţa începând să se boţească, şi cele dintâi lacrimi îi ustură pleoapele pe dinăuntru.

Nu e vorba despre Charlotte, sau despre ceilalţi din cameră; măcar de data asta, nu e nici despre tatăl ei. E vorba despre toată ziua pe care a lăsat-o în urmă, întreaga zi atât de stranie şi de surprinzătoare. Niciodată nu i se păruse vreo perioadă din viaţa ei atât de interminabilă. Şi, chiar dacă ştie că nu e nimic altceva, decât o adunătură de minute, toate legate împreună, ca floricelele din porumb pe-o aţă de un copac, acum poate să vadă cât de uşor se pot transforma ele în ore, cât de repede s-ar fi putut preface lunile în ani, exact în acelaşi fel, cât de aproape ajunsese de a pierde ceva atât de important, în faţa neabătutei treceri a timpului.

— Hadley? zice tata, lăsându-şi jos paharul şi făcând un pas spre ea. Ce s-a întâmplat?

Acum, ea plânge de-a binelea, sprijinită de tocul uşii, iar când simte prima lacrimă căzând, se gândeşte – ridicol – la Violet, şi la faptul că ele vor avea o grijă în plus atunci când vor încerca s-o pună din nou la punct.

— Hei, zice tata, ajuns între timp lângă ea, şi punându-i o mână puternică pe umăr.

— Scuze, răspunde ea. Doar că a fost o zi de-a dreptul lungă.

— Corect, o aprobă el, şi ea aproape că vede cum îl pătrunde ideea aceasta, şi o lumină i se aprinde în ochi. Corect, repetă tata. Atunci, e timpul să te consulţi cu elefantul.

15

11:47 am Ora Coastei de Est
4:47 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Chiar dacă tata ar mai fi locuit si-acum în casa lor din Connecticut, chiar dacă Hadley ar fi stat şi-acum faţă-n faţă cu el la masă, în pijama, în fiecare dimineaţă la micul dejun, şi i-ar fi strigat noapte bună prin hol înainte de culcare, chiar şi atunci asta s-ar fi încadrat în fişa postului mamei. Tată absenteist sau nu, faptul că stătea lângă ea când Hadley plângea pentru un băiat însemna categoric şi fără echivoc că intra pe Teritoriul Mamei.

Şi totuşi, iat-o stând aici, împreună cu tata, cea mai bună şi unica ei opţiune pe moment, şi întreaga poveste se revarsă din ea ca un fel de secret păstrat mult prea multă vreme. El şi-a tras un scaun până lângă pat şi l-a încălecat de-a-ndoaselea, sprijinindu-şi braţele de spătar, şi Hadley îi e recunoscătoare, văzându-l că, măcar o dată, nu arborează expresia aceea profesională a lui, cea în care-şi înclină capul într-o parte şi ochii îi devin oarecum inexpresivi, iar trăsăturile i se aranjează în ceva semănând a interes politicos.

Nu, felul în care o priveşte el acum e ceva mai profund de-atât: e felul în care a privit-o când era mică şi şi-a julit genunchiul, sau atunci când s-a răsturnat cu bicicleta pe alee, sau în seara când a scăpat pe podeaua bucătăriei un borcan cu gem de cireşe şi a călcat pe un ciob. Şi ceva anume din privirea asta o face să se simtă mai bine.

Strângând în braţe una dintre multele perne decorative de pe patul acela luxos, Hadley îi povesteşte despre cum l-a cunoscut pe Oliver în aeroport, şi cum a făcut el schimb de locuri în avion. Îi spune cum a ajutat-o Oliver să scape de claustrofobia ei, distrăgând-o cu întrebări caraghioase, salvând-o de ea însăşi în acelaşi fel în care o salvase tata odinioară.

— Îţi aminteşti cum m-ai învăţat să-mi imaginez cerul? îl întreabă, şi tata încuviinţează.

— Te mai ajută şi acum?

— Mda, mărturiseşte Hadley. E singurul lucru care mă ajută vreodată.

El îşi lasă capul în jos, dar nu înainte ca ea să-i vadă buzele mişcându-se, într-un început de zâmbet.

Imediat dincolo de uşă îl aşteaptă un grup numeros de nuntaşi, noua lui mireasă şi multe sticle de şampanie, şi are un orar de respectat, o ordine de zi. Dar iată-l că stă acolo, ascultând-o, de parcă n-ar avea altă treabă pe lume. De parcă n-ar putea să existe nimic mai important decât asta. Decât *ea.* Aşa că Hadley vorbeşte mai departe.

Îi povesteşte despre conversaţia ei cu Oliver, despre lungile ore în care n-aveau altceva mai bun de făcut decât să discute, cum stăteau înghesuiţi acolo, deasupra nemărginirii oceanului. Îi spune despre ridicolele proiecte de cercetare ale lui Oliver, şi despre filmul cu raţe, şi despre cum presupusese, prosteşte, că şi el se duce la o nuntă. Ba chiar şi despre whisky îi spune.

Doar despre sărutul din vamă nu-i povesteşte.

Când ajunge la partea despre cum s-a pierdut de el la aeroport, vorbeşte deja atât de repede, încât se împiedică în cuvinte. E de parcă s-ar fi deschis vreun soi de supapă înăuntrul ei, şi acum nu se mai poate opri. Iar când îi spune despre înmormântarea din Paddington, despre cum i s-au confirmat cele mai negre bănuieli, el îşi întinde o mână şi şi-o pune peste a ei.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, recunoaşte ea, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Sau, mai bine zis, n-ar fi trebuit să mă duc, în primul rând.

Tata nu spune nimic, şi Hadley îi e recunoscătoare pentru asta. Nu ştie precis cum să transpună în cuvinte partea care a urmat, expresia din ochii lui Oliver, atât de întunecată, şi de solemnă, ca norii adunaţi, prevestind apropierea unei furtuni. Imediat dincolo de uşă se aude o explozie de râsete, urmată de câteva bătăi răzleţe din palme. Hadley inspiră adânc.

— Încercam să-i fiu de ajutor, zice ea încet, deşi ştie că nu e întru totul adevărat. Voiam să-l mai văd.

— Foarte drăguţ, zice tata, dar Hadley scutură din cap.

— Ba nu e. Adică, îl cunoşteam doar de câteva ore. E caraghios. N-are nici pic de logică.

Tata zâmbeşte, apoi îşi ridică mâna şi-şi îndreaptă papionul de la gât.

— Aşa merg treburile astea, puştoaico, îi zice el. Dragostea nu e menită să aibă logică. Dimpotrivă, e complet ilogică.

Hadley îşi ridică brusc privirea.

— Ce e? se miră el.

— Nimic, răspunde ea. Doar că mama spunea exact acelaşi lucru.

— Despre Oliver?

— Nu, aşa, în general.

— E o femeie inteligentă, mama ta, zice el, şi felul în care o zice – fără cea mai mică urmă de ironie, fără măcar un dram de infatuare – o determină pe Hadley să rostească tocmai acea întrebare pe care se străduise timp de mai mult de un an să n-o pronunţe cu voce tare.

— Şi atunci, de ce-ai părăsit-o?

Tata rămâne cu gura căscată şi se lasă în spate, ca şi cum cuvintele ar fi însemnat o lovitură fizică.

— Hadley, începe el, cu o voce scăzută, însă ea îl opreşte, smucindu-şi capul în stânga şi-n dreapta.

— Nu contează, zice. Las-o baltă.

Dintr-o singură mişcare, el se ridică, iar Hadley crede că o să iasă din cameră. Dar, în loc de asta, îl vede aşezându-se lângă ea pe pat. Îşi potriveşte şi ea poziţia, astfel încât să fie unul lângă celălalt, şi să nu fie nevoiţi să se privească în ochi.

— Eu o iubesc şi-acum pe mama ta, mărturiseşte el încet, şi Hadley se pregăteşte să-l întrerupă din nou, însă el se avântă mai departe, până să poată ea spune ceva. Acum, e altfel, evident. Şi există şi multă vinovăţie, de asemenea. Dar ea încă înseamnă foarte mult pentru mine. Asta trebuie s-o ştii tu.

— Şi-atunci, cum de-ai putut…

— S-o părăsesc?

Hadley încuviinţează.

— A trebuit, răspunde el, simplu. Dar asta nu înseamnă că te-am părăsit pe *tine.*

— Te-ai mutat în *Anglia.*

— Ştiu, zice el, oftând. Dar n-a fost vorba despre tine.

— Corect, replică Hadley, simţind o bine cunoscută scânteie de furie aprinzându-se în ea. A fost vorba despre *tine.*

Ar vrea ca el s-o contrazică, să riposteze, să joace rolul egoistului trecut prin criza bărbatului între două vârste, cel pe care şi l-a conturat în mintea ei în toate aceste zile, şi săptămâni, şi luni. Dar, contrar aşteptărilor, el stă cu capul plecat, cu mâinile împreunate în poală, arătând cu desăvârşire înfrânt.

— M-am îndrăgostit, recunoaşte, neputincios. Papionul i s-a strâmbat din nou, ceea ce-i aminteşte lui Hadley de faptul că, în definitiv, e ziua nunţii lui.

Tata îşi freacă maxilarul cu un gest absent, cu ochii pe uşă.

— Nu mă aştept ca tu să mă înţelegi. Ştiu că am stricat totul. Ştiu că sunt cel mai rău tată din lume. Ştiu, ştiu, ştiu. Crede-mă, ştiu.

Hadley rămâne tăcută, aşteptându-l să continue. Pentru că, în definitiv, ce-ar putea să spună? Curând, el va avea un nou copil, o şansă de a lua totul de la capăt. Iar de data asta, poate să se descurce mai bine. De data asta, poate să fie prezent.

El îşi ciupeşte rădăcina nasului cu degetele, ca şi cum ar încerca să-şi alunge o durere de cap.

— Nu mă aştept ca tu să mă ierţi. Ştiu că nu putem da timpul înapoi. Dar mi-ar plăcea s-o luăm de la început, dacă tu ai vrea.

Face un semn cu capul spre camera de alături.

— Ştiu că totul e schimbat, şi că va fi nevoie de ceva timp, dar eu chiar mi-aş dori ca şi tu să faci parte din noua mea viaţă.

Hadley îşi lasă ochii în jos, prefăcându-se că-şi studiază rochia. Epuizarea cu care se lupta de mai multe ore începe să se infiltreze ca fluxul, ca şi cum ar trage cineva o pătură peste ea.

— Îmi plăcea foarte mult vechea noastră viaţă, zice ea, încruntându-se.

— Ştiu. Dar eu am şi acum nevoie de tine.

— La fel şi mama.

— Ştiu.

— Aş fi vrut doar…

— Ce?

— Ca tu să fi rămas.

— Ştiu, repetă el, pentru a milioana oară.

Ea se aşteaptă să-l audă argumentând că tuturor le e mai bine aşa, exact ce spune de fiecare dată mama în cadrul unor astfel de conversaţii.

Numai că el n-o spune.

Hadley îşi suflă o şuviţă răzleaţă de păr căzută peste faţă. Ce spusese Oliver mai devreme? Că tatăl ei avusese curajul de a nu rămâne. Acum, se întreabă dacă e posibil să fie adevărat. Îi vine greu să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa lor, dacă el doar s-ar fi întors acasă, aşa cum fusese vorba, atunci, de Crăciun, şi-ar fi lăsat-o baltă pe Charlotte. Oare le-ar fi mers mai bine aşa? Sau

ar fi fost ca în familia lui Oliver, cu povara nefericirii atârnând grea şi cuprinzătoare ca o pătură deasupra fiecăruia, sufocantă şi opresivă şi atât de extrem de tăcută? Hadley ştie mai bine ca oricine că *a nu spune* e ceva care se poate amplifica, ajungând de dimensiuni mai mari decât cuvintele în sine, aşa cum se întâmplase cu ea şi cu tata, aşa cum s-ar fi putut întâmpla cu el şi cu mama, dacă situaţia ar fi evoluat altfel. Oare chiar să le fie mai bine aşa? Imposibil de ştiut.

În schimb, un lucru îl ştie: el e fericit acum. Poate să vadă asta peste tot, pe chipul lui, chiar şi acum, când stă cocârjat pe marginea patului, temându-se să-şi întoarcă faţa spre ea şi s-o privească în ochi. Chiar şi-acum, în ciuda tuturor acestor lucruri, în spatele ochilor lui există o luminiţă care nu vrea să se stingă. E aceeaşi luminiţă pe care o remarcă Hadley la mama, atunci când e cu Harrison.

Şi aceeaşi luminiţă pe care i s-a părut c-o vede la Oliver în avion.

— Tată? zice ea, şi vocea îi e doar cât un firicel. Mă bucur că eşti fericit.

El nu reuşeşte să-şi ascundă surprinderea.

— Chiar?

— Sigur că da.

Rămân tăcuţi pentru câteva clipe, după care el o priveşte din nou.

— Dar ştii ce m-ar face chiar şi mai fericit?

Ea ridică din sprâncene, aşteptând continuarea.

— Ca tu să vii din când în când în vizită la noi.

— La noi?

El zâmbeşte.

— Mda, în Oxford.

Hadley încearcă să-şi închipuie cum ar putea să arate casa lor, dar nu reuşeşte să-şi invoce în minte altceva decât imaginea unei căsuţe englezeşti de ţară, pe care o văzuse probabil într-un film. Chiar se întreabă dac-o exista acolo vreo cameră şi pentru ea, numai că nu se îndură să întrebe. În definitiv, chiar şi să fie, probabil că foarte curând îi va aparţine copilului nou-născut, oricum.

Până să poată răspunde ea ceva, se aude un ciocănit în uşă, şi amândoi îşi întorc privirile într-acolo.

— Intră, zice tata, şi în cadrul uşii îşi face apariţia Violet. Hadley se amuză constatând că ea se clatină, chiar dacă aproape imperceptibil, pe tocuri, şi ţine într-o mână o cupă de şampanie golită.

— Treizeci de minute, anunţă ea, fluturându-şi ceasul de la mână spre ei.

Dincolo de ea, Hadley o vede pe Charlotte lăsându-se pe spate pe fotoliul ei exagerat de umflat, înconjurată de celelalte domnişoare de onoare.

— Ba nu, nu vă grăbiţi, le strigă ea. Doar n-or să înceapă fără noi.

Tata aruncă o privire spre Hadley, apoi o bate uşurel pe umăr şi se ridică.

— Eu cred că ne-am cam rezolvat problemele pe-aici, oricum, zice el.

În clipa în care se ridică, pregătindu-se să pornească în urma lui, Hadley se zăreşte în oglindă, cu ochii ei umflaţi şi tot restul.

— Eu cred c-o să am nevoie de un pic…

— Se aprobă, o întrerupe Violet, luând-o de braţ. Le face un semn celorlalte femei, care-şi lasă imediat jos paharele şi se zoresc spre sala de baie. Şi, de îndată ce-şi ocupă toate poziţiile, şi fiecare ţine în mână câte o ustensilă – pieptene sau perie, rimel sau fier pentru încreţit părul – Violet îşi începe tirul întrebărilor.

— Şi, ce-a fost cu lacrimile, până la urmă?

Hadley ar vrea să-i răspundă scuturând din cap, dar îi e teamă să se mişte: prea multă lume o împunge şi-o pipăie.

— Nimic, răspunde, ţeapănă, în timp ce Whitney ezită în faţa ei, cu rujul pregătit.

— În legătură cu tatăl tău?

— Nu.

— Oricum, sunt convinsă că e greu, îşi dă cu părerea Hillary. Să-l vezi cum se însoară din nou.

— Mda, zice Violet, din locul în care stă, aplecată spre ea. Dar alea n-au fost lacrimi pentru familie.

Whitney îşi trece degetele prin părul lui Hadley.

— Şi-atunci, pentru ce-au fost?

— Alea au fost lacrimi pentru un băiat, zice Violet, zâmbind.

Jocelyn se străduieşte să scoată pata de pe rochia lui Hadley cu o năucitoare combinaţie de apă şi vin alb.

— Mor după aşa ceva, zice. Povesteşte-ne tot despre el.

Hadley simte cum se înroşeşte violent.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta, zice. Jur!

Celelalte schimbă priviri între ele, după care Hillary izbucneşte în râs.

— Cine e norocosul?

— Nimeni, insistă Hadley. Pe bune.

— Nu te cred nici măcar pentru o clipă, declară Violet, după care se apleacă, de data asta ca să fie cu faţa la acelaşi nivel cu a lui Hadley, în oglindă. Dar un lucru vreau să-ţi spun: cum terminăm aici, dacă băiatul acela se apropie de tine astă-seară la mai puţin de zece paşi, n-o să mai aibă nici cea mai mică şansă.

— Nu vă faceţi griji, răspunde Hadley, oftând. N-o să se apropie.

Au nevoie de doar douăzeci de minute ca să reuşească a doua minune în aceeaşi zi, iar după ce termină, Hadley se simte o cu totul altă persoană faţă de cea care se întorsese şchiopătând de la înmormântare, cu o oră în urmă. Celelalte domnişoare de onoare rămân în urmă în baie, întorcându-şi atenţia asupra propriilor înfăţişări, iar când Hadley iese de una singură, spre surprinderea ei, îi găseşte numai pe tata şi pe Charlotte în apartament. Ceilalţi se duseseră cu toţii în camerele lor, ca să se pregătească.

— Uau, exclamă Charlotte, descriind cu degetul un mic vârtej. Îndatoritoare, Hadley face o piruetă, iar tata bate de câteva ori din palme.

— Arăţi grozav, spune el, dar Hadley zâmbeşte spre Charlotte, privind-o cum stă acolo, în rochia ei de mireasă, cu inelul de pe deget reflectând raze de lumină.

— *Tu* arăţi grozav, îi zice, pentru că e adevărul.

— Da, dar *eu* nu sunt pe drum de ieri, răspunde Charlotte. Cred că eşti total dărâmată.

Hadley simte un junghi în piept la auzul cuvântului, care-i aminteşte într-un fel atât de acut de Oliver. De câteva luni încoace, auzul accentului Charlottei fusese suficient ca să-i declanşeze migrene de proporţii colosale. Numai că, dintr-odată, nu i se mai pare chiar atât de neplăcut, ba deloc. La drept vorbind, începe să creadă că s-ar putea obişnui cu el.

— Chiar *sunt* dărâmată, zice, cu un zâmbet obosit. Dar a meritat să fac drumul.

Ochii Charlottei strălucesc.

— Mă bucur să aud asta. Şi sper să fie doar primul, din multe altele. Andrew tocmai îmi spunea că ai putea să vii într-o vizită curând, aşa e?

— O, exclamă Hadley, nu ştiu…

— *Trebuie* să vii, insistă Charlotte, ducându-se din nou până în salon, de unde ia din nou laptopul, ducându-l ca pe o tavă cu aperitive şi împingând apoi deoparte câteva şerveţele şi farfurioare, ca să-i facă loc pe bar. Ne-ar face nespus de multă plăcere să te vedem. Şi tocmai am redecorat casa. Mai devreme le-am arătat tuturor fotografiile.

— Dragă, acum nu ştiu dacă e… începe să spună tata, dar Charlotte îi taie vorba.

— A, nu ne ia decât un minut, zice, zâmbindu-i lui Hadley.

Se postează amândouă, umăr lângă umăr, în faţa barului, aşteptând să se încarce imaginile.

— Uite bucătăria, anunţă Charlotte, când apare cea dintâi fotografie. Are vedere spre grădină.

Hadley se apleacă să vadă mai îndeaproape, străduindu-se să descopere orice reminiscenţă din viaţa precedentă a tatii: cana lui pentru cafea, sau impermeabilul, sau vechea pereche de papuci pe care tot refuza s-o arunce. Charlotte trece de la o poză la alta, şi mintea lui Hadley se zoreşte să ţină pasul, în timp ce încearcă să şi-i imagineze pe Charlotte şi pe tata în camerele acelea, mâncând ochiuri cu bacon pe masa din lemn a bucătăriei, sau sprijinind o umbrelă de peretele antreului.

— Şi asta e camera în plus, spune Charlotte, aruncând o privire spre tata, care stă rezemat de perete, la câţiva paşi în spatele lor, cu braţele încrucişate şi o expresie de nepătruns pe chip. Camera ta, pentru oricând vei vrea să vii.

Următoarea fotografie înfăţişează camera de lucru a tatii, şi Hadley îşi încordează privirea, ca să vadă mai în amănunt. Cu toate că el îşi lăsase toată vechea mobilă în Connecticut, versiunea aceasta nouă arată aproape la fel: birou asemănător, etajere asemănătoare, până şi un suport pentru creioane cu un aspect familiar. Dispunerea e identică, doar că încăperea aceasta pare puţintel mai mică, iar ferestrele sunt plasate la intervale diferite pe doi dintre pereţi.

Charlotte spune ceva despre ceea ce are atât de deosebit tata în privinţa biroului său, numai că Hadley nu e atentă. E prea concentrată să privească fotografiile înrămate de pe pereţi, vizibile în imagine.
— Stai, zice ea, tocmai când Charlotte se pregăteşte să treacă la următoarea.
— Le recunoşti? o întreabă tata, din cealaltă parte a încăperii, dar Hadley nu se întoarce spre el. Pentru că, într-adevăr, le recunoaşte. Chiar acolo, în fotografiile din cadrul imaginii, poate vedea curtea din spatele casei lor din Connecticut. În una dintre ele descoperă o parte din leagănele pe care nu le-au demontat niciodată, căsuţa cu grăunţe pentru păsări care şi acum e tot în dreptul uneia dintre ferestrele fostului său birou, gardurile vii pe care el le uda mereu atât de obsesiv în perioadele cele mai secetoase ale verilor. În alta, vede tufele de levănţică şi bătrânul măr cu crengile lui sucite. Când stă pe fotoliul lui din piele, la noul lui birou, şi priveşte fotografiile, probabil i se pare că e din nou acasă, doar că afară are vedere printr-o serie cu totul diferită de ferestre.
Dintr-odată, se trezeşte cu tata lângă ea.
— Pe-astea când le-ai făcut? îl întreabă.
— În vara în care am plecat la Oxford.
— Pentru ce?
— Pentru că, răspunde el încet. Pentru că mereu mi-a plăcut să te privesc pe fereastră, cum te joci pe-afară. Şi nu mă puteam închipui lucrând într-un birou fără ele.
— Dar astea nu sunt ferestre.
Tata zâmbeşte.
— Nu eşti singura care încearcă să se descurce imaginându-şi tot felul de lucruri, îi zice, şi Hadley izbucneşte în râs. Uneori, îmi place să-mi închipui că sunt din nou acasă.
Charlotte, care-i urmărea cu o privire extrem de încântată, îşi întoarce din nou atenţia spre computer, şi măreşte fotografia, astfel încât să le poată vedea în plan mai apropiat pe cele înrămate.
— Aveţi o grădină frumoasă, zice, arătând spre minusculele şi pixelizatele tufe de levănţică de pe ecran.
Hadley îşi mută degetul cu câţiva centimetri mai încolo, spre veritabila fereastră, care dă spre o curte micuţă, cu câteva rânduri de plante înflorite.

— Şi voi, zice, iar Charlotte zâmbeşte.

— Sper c-o s-o vezi cu ochii tăi într-o zi, cât de curând, spune ea. Hadley îşi întoarce privirea spre tata, care o strânge uşurel de umăr.

— Şi eu, răspunde ea.

16
1:48 pm Ora Coastei de Est
6:48 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Mai târziu, spre sfârşitul orei rezervate cocteilurilor, uşile sălii de bal se deschid larg, şi Hadley se opreşte imediat după ce-i trece pragul, făcând ochii mari. Totul e argintiu şi alb, cu flori de levănţică aranjate în imense vaze din sticlă pe mese. Pe spătarele scaunelor sunt panglici, şi în mijloc tronează un tort cu patru etaje, având în vârf un mire şi o mireasă în miniatură. Cristalele candelabrelor par să reflecte lumina din argintărie, din farfuriile sclipitoare şi din licărul micilor lumânări, şi din alama instrumentelor orchestrei, care deocamdată stau proptite în suporturile lor, pentru mai târziu, când va veni vremea să înceapă dansul. Până şi fotografa, care intrase imediat înaintea lui Hadley, îşi lasă camera în jos, ca să privească în jur cu o expresie aprobatoare pe chip.

Într-o parte, un cvartet de coarde cântă în surdină, iar chelnerii cu fracuri şi papioane aproape dau impresia că plutesc prin salon, cu tăvile lor cu şampanie. Monty îi face cu ochiul lui Hadley când o vede că-şi ia şi ea un pahar.

— Nu prea multe, îi atrage el atenţia, şi ea râde.

— Nicio grijă, cât de curând o să coboare tata şi-o să-mi spună şi el acelaşi lucru.

Tata şi Charlotte sunt încă sus, aşteptând să-şi facă marea intrare, aşa că Hadley şi-a petrecut întreaga oră a cocteilurilor răspunzând la întrebări şi discutând despre fleacuri. Toată lumea părea să aibă câte o poveste despre America, toţi mureau să vadă Empire State Building (ea se duce des pe-acolo?), sau plănuiau câte o excursie de amploare la Marele Canion (ce poate ea să le recomande pentru acolo?), sau aveau un verişor care tocmai s-a mutat în Portland (nu cumva l-o cunoaşte şi ea?).

Când au întrebat-o despre vizita ei la Londra, s-au arătat dezamăgiţi aflând că nu văzuse Palatul Buckingham, că nu vizitase Muzeul de artă modernă Tate, şi nici măcar nu-şi făcuse cumpărăturile pe Oxford Street. Acum, că era acolo, îi venea greu să explice că preferase să vină numai pentru weekend, cu toate că nu mai departe decât ieri – mai bine zis, nu mai departe decât azi-dimineaţă – i se păruse important să vină şi să plece

cât mai repede posibil, ca şi cum ar fi jefuit o bancă, sau ar fi fugit ca să-şi salveze viaţa.

Un bărbat mai vârstnic, despre care a aflat că e şeful departamentului din care face parte tatăl ei la Oxford, o întreabă cum s-a împăcat cu avionul.

— L-am pierdut, sinceră să fiu, îi mărturiseşte. Pentru patru minute. Dar l-am luat pe următorul.

— Ce ghinion, exclamă el, trecându-şi o mână prin barba albită. Sunt convins că a fost de-a dreptul chinuitor.

Hadley zâmbeşte.

— N-a fost chiar atât de rău.

Când se apropie momentul ca să se aşeze pentru dineu, Hadley începe să cerceteze cartonaşele cu nume, ca să afle unde a fost plasată.

— Nu-ţi face griji, îi zice Violet, apărând lângă ea. Nu eşti la masa copiilor, sau mai ştiu eu unde.

— M-am liniştit, replică Hadley. Aşadar, unde sunt?

Violet cercetează la repezeală masa, după care îi înmânează cartonaşul ei.

— La masa copiilor deştepţi, îi zice, zâmbind. Cu mine. Şi cu mirele şi mireasa, normal.

— Norocul meu.

— Şi, acum te simţi mai bine, cu toate?

Hadley înalţă din sprâncene, întrebătoare.

— Cu Andrew şi Charlotte, cu nunta…

— A, exclamă ea. Da, sinceră să fiu.

— Bun, zice Violet. Pentru că te aştept să mai vii şi când o să mă mărit eu cu Monty.

— Cu Monty? se miră Hadley, holbându-se la ea, în timp ce se străduieşte, fără succes, să-şi amintească dacă-i văzuse măcar vorbind între ei. Sunteţi logodiţi?

— Încă nu, îi răspunde Violet, pornind spre masă. Dar nu fi atât de buimăcită. Am eu o presimţire favorabilă în privinţa asta.

Hadley îşi potriveşte paşii cu ai ei.

— Doar atât? O presimţire favorabilă?

— Atât, confirmă Violet. Cred că aşa e sortit să fie.

— Eu sunt destul de sigură că lucrurile nu merg chiar aşa, protestează Hadley, încreţindu-şi fruntea, însă Violet doar zâmbeşte.

— Şi dacă da?

Înăuntru, în salonul de bal, invitaţii începuseră să-şi ocupe locurile, îndesându-şi poşetele sub scaune şi despăturindu-şi şervetele în poală. În timp ce se strecoară şi ele pe scaunele lor, Hadley observă că Violet îi zâmbeşte lui Monty peste masă, iar el o priveşte cu o clipă mai mult decât ar fi normal, înainte de a-şi lăsa din nou capul în jos. Orchestra se acordează, trompeta mai scapă din când în când câte o notă răzleaţă, iar chelnerii circulă cu sticle de vin. Când mişcarea din salon se mai domoleşte, şeful orchestrei îşi potriveşte microfonul şi-şi drege glasul.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, şi deja toţi ceilalţi de la masa lor – părinţii Charlottei, şi mătuşa Marilyn, plus Monty şi Violet – au întors capetele spre intrarea salonului. Mă bucur să fiu cel dintâi care vi-i prezintă pe domnul şi doamna Andrew Sullivan!

Ovaţii răsunătoare se înalţă, şi urmează o serie de fulgere luminoase, toată lumea încercând să capteze momentul cu camerele foto. Hadley se răsuceşte pe scaunul ei şi-şi reazemă bărbia de spătar, exact în clipa în care tata şi Charlotte îşi fac apariţia în cadrul uşii, ţinându-se de mâini, zâmbind amândoi ca două vedete de film, ca doi membri ai casei regale, ca miniaturala pereche din vârful tortului.

Domnul şi doamna Andrew Sullivan, se gândeşte Hadley, privind cu ochii strălucitori cum tata îşi ridică braţul, astfel încât Charlotte să poată face o mică piruetă, cu poalele rochiei fâlfâindu-i. Cântecul lor nu-i e cunoscut, ceva doar îndeajuns de vioi încât ei să poată încerca un mic dans când ajung în mijlocul ringului din lemn, dar nimic prea ieşit din comun. Hadley se întreabă ce semnificaţie ar putea să aibă pentru ei. Să-l fi auzit cântat în ziua în care s-au cunoscut? Sau prima oară când s-au sărutat? În ziua în care tata o anunţase pe Charlotte că s-a hotărât să rămână în Anglia pentru totdeauna?

Întregul salon priveşte încremenit perechea de pe ring – felul în care se apleacă unul spre celălalt, sau cum râd când se desprind la loc – dar, cu toate astea, e de parcă ar fi dansat într-o cameră goală. Parcă nu i-ar vedea nimeni: atât de total degajat se privesc unul pe celălalt. Charlotte zâmbeşte, cu capul pe umărul tatii, apăsându-şi faţa de el, iar el îşi potriveşte din nou mâna peste a ei, împletindu-şi degetele. Totul pare să se potrivească la ei, pur şi simplu, şi par practic incandescenţi sub

lumina cu nuanţe aurii, învârtindu-se şi plutind sub privirile întregii încăperi.

Când se sfârşeşte cântecul, toată lumea aplaudă, iar şeful orchestrei îi cheamă pe toţi ceilalţi invitaţi să li se alăture pe ringul de dans. Părinţii Charlottei se ridică de pe scaunele lor, mătuşa ei e invitată de un bărbat de la masa alăturată, şi Hadley priveşte surprinsă cum Monty îi oferă o mână lui Violet, care-i zâmbeşte cu gura până la urechi în timp ce pleacă împreună spre ring.

Una câte una, perechile îşi croiesc drum către mijlocul salonului, până când ringul de dans ajunge să fie presărat cu rochii în culoarea levănţicii, iar mirele şi mireasa se pierd printre ele. Hadley stă singură la masă, în mare măsură uşurată la gândul că nu e acolo, dar neputând să-şi ignore micul junghi provocat de singurătate. Îşi răsuceşte şervetul în mâini, în timp ce un chelner lasă o chiflă în coşuleţul ei pentru pâine. Când îşi ridică din nou privirea, tata e în picioare lângă ea, cu o mână întinsă.

— Unde ţi-e mireasa? îl întreabă ea.

— Am lăsat-o amanet.

— Deja?

El zâmbeşte şi-o ia de mână pe Hadley.

— Eşti pregătită să-i tragem un dans?

— Nu prea sunt sigură, răspunde ea, în timp ce tatăl ei aproape c-o târăşte spre centrul încăperii, unde Charlotte – care acum dansează cu tatăl ei – le adresează un zâmbet. În apropiere, Monty ţopăie un soi de gigă cu Violet, care-şi dă capul pe spate, hohotind de râs.

— Draga mea, îi zice tata, oferindu-i mâna, pe care Hadley o acceptă.

El o roteşte apoi în glumă de câteva ori, după care încetineşte ritmul, şi încep să descrie amândoi rotaţii stângace, cu paşi greoi şi nesincronizaţi.

— Scuze, zice el, când o calcă pe picior pentru a doua oară. Dansul n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Dar te descurcai destul de bine cu Charlotte.

— Meritul e numai al ei, răspunde el, zâmbind. Mă face să par mai bun decât sunt.

Tac amândoi pentru câteva clipe, şi ochii lui Hadley rătăcesc prin sală.

— E frumos, spune ea. Totul arată superb.

— *Voioşia şi mulţumirea sufletească sunt tratamente grozave pentru înfrumuseţare.*

— Dickens?

El clatină afirmativ din cap.

— Ştii că am început în sfârşit să citesc *Prietenul nostru comun?*

El se luminează la faţă.

— Şi?

— Nu e rea.

— Dar îndeajuns de bună ca s-o şi termini? se interesează el, şi Hadley parcă vede cartea acolo unde o lăsase, pe capota automobilului negru din fruntea şirului parcat în faţa bisericii lui Oliver.

— Poate, îi răspunde.

— Ştii, Charlotte a fost entuziasmată când ai spus că e posibil să vii în vizită, îi mărturiseşte tata încet, cu capul mult plecat. Eu sper chiar să iei asta în calcul. Mă gândeam că, poate, la sfârşitul verii, înainte să începi din nou şcoala. Avem camera aia liberă, pe care putem s-o facem a ta. Poate chiar să-ţi aduci câteva lucruri şi să le laşi acolo, ca să semene şi mai mult a cameră adevărată, şi...

— Cum rămâne cu copilul?

Tata îşi lasă braţele să-i cadă pe lângă corp şi face un pas înapoi, privind-o cu atâta surprindere, încât dintr-odată Hadley nu mai este nici pe departe atât de sigură pe ceea ce auzise mai devreme. Cântecul se termină, dar chiar înainte ca ultimele acorduri să-şi încheie reverberaţiile prin sala de bal, orchestra trece direct la următorul, unul zgomotos şi plin de ritm. Mesele încep să se golească, şi nuntaşii să se îngrămădească pe ring, lăsându-i pe chelneri să servească scaunele goale cu porţii de salată. Peste tot în jurul lor invitaţii încep să danseze, învârtindu-se şi râzând şi ţopăind de zor, fără cine ştie ce preocupare faţă de ritm. Şi, în mijlocul tuturor, Hadley şi tatăl ei stau complet nemişcaţi.

— Ce copil? întreabă el, cu vorbe măsurate şi calculate, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva extrem de tânăr.

Hadley priveşte disperată în jur. La câţiva metri distanţă, Charlotte îi fixează cu privirea pe lângă Monty, evident întrebându-se ce fac de stau pe loc.

— Am auzit ceva, când eram în biserică, începe să-i explice Hadley. Charlotte a zis ceva, şi eu am crezut…

— Ţie?

— Ce?

— Ţi-a zis ea ceva ţie?

— Nu, coafezei. Sau cui a machiat-o. Cuiva. Nu mai ştiu decât că am auzit, întâmplător.

Trăsăturile lui se destind vizibil, iar cutele din jurul gurii se relaxează.

— Uite ce e, tată, zice ea, nu-i nimic. Nu mă deranjează.

— Hadley…

— Nu, vorbesc serios. Adică, doar nu trebuia să mă aştept ca tu să mă suni şi să-mi spui, sau mai ştiu eu ce. Ştiu că nu prea vorbim între noi. Dar am vrut doar să-ţi spun că mi-ar plăcea să fiu prezentă.

El tocmai se pregătea să spună ceva, însă acum se opreşte şi-o fixează cu privirea.

— Nu vreau să mai pierd nimic, se grăbeşte să spună Hadley. Nu vreau ca noul vostru copil să crească, având impresia că eu aş fi cine ştie ce verişoară de-a doua demult uitată, sau cam aşa ceva. O persoană pe care n-o vezi niciodată, iar când o vezi, în loc să mergeţi împreună la cumpărături, sau să vă cereţi sfaturi, sau chiar să vă certaţi, ajungeţi să vă comportaţi doar cu o strictă politeţe, neavând ce să vă spuneţi, din moment ce nici nu vă cunoaşteţi, nu cu adevărat, nu aşa cum trebuie să se cunoască fraţii şi surorile. Aşa că vreau să fiu prezentă.

— Vrei, zice tata, dar nu era o întrebare, ci o afirmaţie insistentă, chiar plină de speranţă, ca o dorinţă pe care şi-o zăgăzuise pentru prea mult timp.

— Vreau.

Cântecul se schimbă încă o dată, revenindu-se la ceva mai lent, şi lumea din jurul lor începe să se împrăştie spre mese, unde între timp se serviseră toate salatele. Charlotte întinde mâna şi-l strânge uşor de braţ pe tata în timp ce trece pe lângă ei, şi Hadley îi e recunoscătoare pentru că are atât de mult tact ca să nu-i întrerupă chiar acum.

— Iar Charlotte nu e rea deloc, nici ea, recunoaşte Hadley, după ce mireasa se mai îndepărtează.

Tata pare amuzat.

— Mă bucur că simţi asta.

Acum, sunt singuri pe ringul de dans, stând pur şi simplu acolo, în timp ce toţi ceilalţi nuntaşi îi privesc. Hadley aude clinchetul paharelor şi zăngănitul argintăriei, semn că lumea începe să mănânce şi să bea, dar e în continuare acut conştientă de faptul că toată atenţia e concentrată încă asupra lor.

După un moment de tăcere, tata ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să spun.

Un nou gând o izbeşte acum pe Hadley, unul care nu-i mai trecuse până atunci prin minte. Rosteşte cuvintele tărăgănat, în timp ce inima începe să-i bubuie cu putere în piept.

— Tu nu vrei ca eu să particip la asta.

Tata scutură din cap şi face un mic pas spre ea, punându-i mâinile pe umeri şi forţând-o să-l privească în ochi.

— Ba sigur că vreau, zice el. Nimic nu-mi doresc mai mult. Dar… Hadley?

Ea îşi ridică privirea, întâlnind-o pe-a lui.

— Nu există niciun copil.

— Ce?

— Va fi şi aşa ceva, spune el, aproape cu timiditate. Într-o zi. Cel puţin, aşa sperăm. Charlotte e îngrijorată, din cauză că are ceva antecedente familiale, cu probleme în privinţa asta, şi ea nu mai e la fel de tânără, în fine, pe cât era mama ta. Dar îşi doreşte cu disperare, şi adevărul e că şi eu. Aşa că sperăm să fie bine.

— Dar Charlotte zicea…

— Aşa e ea, o întrerupe tatăl ei. E genul de oameni care vorbesc mult despre un lucru, atunci când îşi doresc cu adevărat să se întâmple. Aproape ca şi cum ar încerca să-l facă să se-ntâmple prin puterea voinţei.

Hadley nu-şi poate stăpâni o strâmbătură.

— Şi asta cam cum o ajută?

Tata zâmbeşte şi face un semn cu mâna spre sală.

— Păi, obişnuia să vorbească foarte mult despre mine. Şi acum, iată-ne.

— Da, dar aici presupun că a fost mai degrabă meritul tău, decât al universului.

— E adevărat, o aprobă el, melancolic. Dar, oricum ar fi, când se va întâmpla să *avem* un copil, îţi promit că tu vei fi prima care va afla.

— Pe bune?

— *Normal,* Hadley, zău aşa.

— Eu doar mi-am închipuit că, dacă-i ai pe toţi oamenii ăştia noi aici…

— Fii serioasă, puştoaico, zice el din nou, destinzându-şi chipul într-un zâmbet. Tu rămâi în continuare persoana cea mai importantă din viaţa mea. Şi, pe lângă asta, pe cine aş mai putea să rog să vadă de copil şi să-i schimbe cârpele alea murdare?

— Scutecele, îl corectează Hadley, dându-şi ochii peste cap. Scutece se numesc, tată.

El izbucneşte în râs.

— Poţi să le numeşti oricum vrei, atât timp cât o să fii lângă mine ca să m-ajuţi să le schimb, când va veni vremea.

— O să fiu, promite ea, surprinsă să descopere că vocea îi tremură puţin. O să fiu acolo.

Nu ştie sigur ce ar mai fi de spus după asta: o parte din ea şi-ar dori să-l îmbrăţişeze, să se azvârle în braţele lui, aşa cum obişnuia atunci când era mică. Dar toate astea i se par acum mai presus de forţele ei: e încă paralizată de şocul provocat de toată această înaintare fulminantă, de imensa suprafaţă de teren parcursă într-o singură zi, după atât de mult timp de nemişcare.

Tata pare s-o înţeleagă, fiindcă se pune cel dintâi în mişcare, cuprinzându-i umerii cu un braţ şi dirijând-o înapoi spre masa lor. Îndesată aşa sub braţul lui, aşa cum mai mersese de o mie de ori până acum – întorcându-se împreună la maşină după un meci de fotbal, sau plecând de la balul anual al Fetelor Cercetaşe, pentru taţi şi fiice – Hadley îşi dă seama că, deşi tot restul e schimbat, deşi îi desparte în continuare un ocean, nimic *cu adevărat* important nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

El tot tatăl ei rămâne. Restul e doar geografie.

17

6:10 pm Ora Coastei de Est
11:10 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

La fel cum claustrofobia lui Hadley reuşeşte adesea că comprime până şi cele mai vaste spaţii, ceva anume din această recepţie – muzica, sau dansul, sau poate chiar numai şampania – face ca orele să pară doar cât minutele numărate pe degetele unei mâini. E ca unul dintre montajele acelea din filme, când totul e accelerat, scenele se transformă în instantanee, conversaţiile lungi în simple onomatopee.

Pe timpul dineului, atât Monty, cât şi Violet, au ţinut câte un toast – al lui, întretăiat de râsete; al ei, de plâns – şi Hadley i-a privit pe Charlotte şi pe tata cum îi ascultau, cu ochii strălucitori. Mai târziu, după ce se taie tortul, şi Charlotte reuşeşte să scape de tentativele tatii de a se revanşa pentru glazura albă cu care-l mânjise pe nas, urmează noi reprize de dans. Când se serveşte cafeaua, sunt cu toţii trântiţi pe scaunele de la masa lor, cu obrajii îmbujoraţi şi picioarele îndurerate. Tata stă înghesuit între Hadley şi Charlotte, care – între două guri de şampanie şi două înghiţituri minuscule de tort – îi tot aruncă priviri.

— Am ceva pe faţă? întreabă el până la urmă.

— Nu, doar sper să fie totul bine între voi doi, mărturiseşte Charlotte. După discuţia voastră de pe ringul de dans.

— Aşa a arătat, ca o discuţie? întreabă tata, zâmbind. Trebuia să fie un vals. Am greşit cumva paşii?

Hadley îşi dă ochii peste cap.

— M-a călcat pe picioare de cel puţin o duzină de ori, i se plânge ea Charlottei. Dar, în afară de asta, totul e perfect.

Tata rămâne cu gura căscată, prefăcându-se ofensat.

— Nici *gând* să fi fost de mai mult de două ori.

— Scuză-mă, dragule, zice Charlotte. De data asta, sunt nevoită să fiu de partea lui Hadley. Bietele mele degete învineţite sunt martore.

— Abia ne-am căsătorit de câteva ore, şi deja eşti în dezacord cu mine?

Charlotte izbucneşte în râs.

— Îţi promit că voi fi în dezacord cu tine până când moartea ne va despărţi, dragul meu.

De cealaltă parte a mesei, Violet îşi ridică paharul şi apoi îl ciocăneşte uşor cu linguriţa, şi în mijlocul clinchetelor şi mai zgomotoase care urmează, tata şi Charlotte se apleacă unul spre celălalt pentru încă un sărut, desprinzându-se abia după ce-şi dau seama că un chelner se tot învârteşte în spatele lor, aşteptând să le strângă farfuriile.

De îndată ce se face curat pe masă şi în dreptul ei, Hadley îşi împinge scaunul în spate şi se apleacă înainte să-şi ia poşeta.

— Cred că mi-ar trebui să iau un pic de aer curat, anunţă ea.

— Te simţi bine? se interesează Charlotte, iar Monty îi face cu ochiul pe deasupra paharului cu şampanie, parcă vrând să-i spună că el o avertizase să nu bea prea mult.

— Perfect, se grăbeşte să-i răspundă Hadley. Mă întorc în câteva minute.

Tata se lasă pe spătarul scaunului, zâmbindu-i cu subînţeles.

— Salut-o pe mama ta din partea mea.

— Ce?

El îi face semn cu capul spre poşeta din mâinile ei.

— Transmite-i c-o salut.

Hadley zâmbeşte ruşinată, surprinsă de faptul că el şi-a dat seama atât de uşor.

— Mhî, îl am încă, îi explică el. Al şaselea simţ al părinţilor.

— Dar nu eşti chiar atât de perspicace pe cât te crezi, îl tachinează Hadley, după care se întoarce spre Charlotte. Tu o să fii mai bună la capitolul ăsta. Crede-mă ce-ţi spun.

Tata îşi strecoară un braţ pe după umerii noii sale soţii, şi-şi ridică privirea zâmbitoare spre Hadley.

— Da, o aprobă el, sărutând-o pe tâmplă pe Charlotte. Sunt convins că o să fie.

În timp ce se îndepărtează, Hadley îşi poate auzi deja tatăl cum începe să-şi delecteze comesenii cu poveşti despre copilăria ei, despre toate numeroasele ocazii în care îi sărise în ajutor, toate situaţiile în care el fusese cu un pas înainte. La un moment dat, ea se întoarce, iar el, când o observă, se întrerupe – cu braţele pe jumătate ridicate, de parcă ar fi vrut să arate mărimea unui peşte, sau lungimea unui câmp, sau cine ştie ce întâmplare emblematică a trecutului – şi-i face cu ochiul.

Imediat după ce trece de uşile salonului de bal, Hadley se opreşte să se adune pentru câteva clipe, rezemându-se cu spatele de perete. Era ca şi cum ar ieşi dintr-un vis, să-i vadă pe

ceilalţi clienţi ai hotelului în blugi şi tenişi, lumea redusă la tăcere de rămăşiţele persistente ale muzicii din urechile ei, totul prea strălucitor şi uşor ireal. Îşi face drum până la uşa pivotantă şi inspiră adânc imediat cum pune piciorul afară, primind cu recunoştinţă aerul răcoros şi vântul insistent, care aduce cu el mirosul încărcat al fluviului.

Treptele din piatră se întind pe toată lungimea faţadei hotelului, de o măreţie ridicolă, ca intrarea într-un muzeu, şi Hadley se duce mai într-o parte şi-şi găseşte un loc în care să se aşeze. Cum ajunge să stea jos, devine conştientă de zvâcnetele de durere din cap şi de junghiurile din picioare. Totul la ea i se pare îngreunat şi, încă o dată, încearcă să-şi amintească de ultima dată când a dormit. Când mijeşte ochii spre ceasul de la mână, într-o tentativă de a calcula ce oră ar putea să fie acasă, şi de cât timp era trează, cifrele i se înceţoşează în minte şi refuză să colaboreze.

Mai are primit pe telefon un mesaj de la mama, şi inima lui Hadley tresaltă la vederea lui. Are impresia că sunt despărţite de mult mai mult de o zi, şi chiar dacă n-are idee ce oră ar putea fi acasă, Hadley formează numărul şi închide ochii în timp ce ascultă sunetele seci de apel.

— În *sfârşit,* exclamă mama, când răspunde. Parc-am fi jucat leapşa la telefon.

— Mamă, bâiguie Hadley, rezemându-şi fruntea în palmă. *Serios* acum…

— Muream dacă nu vorbeam cu tine, îi zice mama. Ce faci? Ce oră e acolo? Cum merg treburile?

Hadley inspiră adânc, apoi îşi şterge nasul.

— Mamă, îmi pare sincer rău pentru ce ţi-am zis mai devreme, înainte să plec.

— Nu-i nimic, îi răspunde mama, după o fracţiune de secundă de tăcere. Ştiu că n-ai vrut.

— N-am vrut.

— Şi, ascultă, m-am tot gândit…

— Da?

— Nu trebuia să te oblig să te duci. Eşti suficient de matură ca să iei astfel de hotărâri şi singură de-acum. A fost incorect din partea mea să insist.

— Ba nu, mă bucur că ai făcut-o. A fost surprinzător de… OK.

Mama scoate un fluierat uşor.

— Chiar? Aş fi pariat bani frumoşi că mă suni ca să-mi spui că vii acasă mai devreme.

— Şi eu, recunoaşte Hadley. Dar nu e chiar atât de rău.

— Povesteşte-mi tot.

— O să-ţi povestesc, promite ea, înăbuşindu-şi un căscat. Dar am avut o zi tare lungă.

— Sunt convinsă. Aşa că, deocamdată, spune-mi doar atât: cum e rochia?

— A mea, sau a Charlottei?

— Uau, exclamă mama, râzând. Aşadar, ai promovat-o de la *englezoaica aia* la *Charlotte* pur şi simplu, hm?

Hadley zâmbeşte.

— Aşa cred. De fapt, ea e destul de drăguţă. Şi rochia e frumoasă.

— Cum te-ai înţeles cu taică-tău?

— Mai devreme, a fost cam pe muchie de cuţit, dar acum ne înţelegem bine. Poate chiar foarte bine.

— Dar de ce, ce s-a întâmplat mai devreme?

— E o altă poveste lungă. Am cam şters-o pentru o vreme.

— Ai plecat?

— A trebuit să plec.

— Pun pariu că taică-tău a fost în culmea bucuriei. Unde te-ai dus?

Hadley închide ochii şi se gândeşte la ce-i spusese tata despre Charlotte mai devreme, despre cum obişnuieşte ea să vorbească despre lucrurile care speră că ar putea deveni realitate.

— Am cunoscut un tip în avion, recunoaşte ea.

Mama izbucneşte în râs.

— Aşa mai stăm de vorbă.

— M-am dus să-l caut, dar a cam ieşit dezastru, şi acum n-o să-l mai văd niciodată.

De cealaltă parte se lasă tăcerea pentru un timp, după care vocea mamei se aude ceva mai blândă.

— Nu poţi să ştii niciodată, îi spune ea. Uită-te la mine şi la Harrison. Gândeşte-te câţi peri albi i-am scos. Dar, indiferent de câte ori l-aş fi respins, el a venit mereu înapoi. Şi nici n-aş fi vrut să fie altfel.

— Aici e un pic mai altfel.

— Ei bine, abia aştept să te aud povestindu-mi tot când te întorci.

— Adică mâine.

— Corect, o aprobă mama. O să te aştept cu Harrison la banda pentru bagaje.

— Ca pe un ciorap pierdut.

— O, dragă, glumeşte mama. Mai degrabă ca pe o întreagă valiză. Şi tu nu eşti pierdută.

— Dar dacă sunt? întreabă Hadley, cu o voce extrem de firavă.

— Atunci, e doar o problemă de timp până când vei fi găsită.

Telefonul piuie de două ori, şi ea îl îndepărtează de ureche pentru câteva clipe.

— O să cam rămân fără baterie, spune, după ce-l apropie la loc.

— Tu, sau telefonul?

— Amândoi. Şi, tu ce te faci diseară fără mine?

— Harrison vrea să mă ducă la un ştiu ce prostie de meci de baseball. Mă tot bâzâie cu el de-o săptămână.

Hadley îşi îndreaptă brusc spinarea.

— Mamă, o să te ceară iar în căsătorie.

— Ce? Nu.

— Ba, află că sigur te cere. Pariez c-o să-i pună să scrie pe tabela de marcaj, sau o chestie de-asta.

Mama scoate un geamăt.

— Nici gând. El n-ar face niciodată una ca asta.

— Ba da, ar face, o contrazice Hadley, râzând. E exact genul de lucruri pe care le-ar face.

Acum chicotesc amândouă, niciuna nefiind în stare să-şi ducă o frază până la capăt, printre accesele de râs, şi până la urmă Hadley se lasă învinsă, clipind ca să-şi alunge lacrimile. Se simte minunat, descărcându-se astfel: după o zi ca asta, e recunoscătoare pentru orice pretext de râs.

— Oare există ceva mai siropos de-atât? întreabă în cele din urmă mama, străduindu-se să-şi refacă respiraţia normală.

— Categoric, nu, răspunde Hadley, după care ezită puţin, apoi: Dar, ştii ceva, mamă?

— Ce?

— Eu cred că ar fi cazul să spui da.

— *Ce?* strigă mama, cu un glas situat cu câteva octave prea sus. Ce-ai păţit? Te-ai dus şi tu la o nuntă, şi gata, dintr-odată te crezi Cupidon?

— El te iubeşte, îi răspunde simplu Hadley. Şi tu îl iubeşti.

— E un pic mai complicat de-atât.

— Ba nu e, de fapt. Tot ce trebuie tu să faci e să spui da.

— După care să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Cam aşa ceva, răspunde Hadley, zâmbind.

Telefonul piuie din nou, de această dată cu mai multă insistenţă.

— Aproape că ni s-a dus timpul, zice ea, iar mama râde din nou, numai că râsul ei are acum şi o notă de prudenţă în el.

— E cumva o aluzie?

— Dacă prin asta te conving să faci ce trebuie…

— Şi tu de când ai devenit atât de matură?

Hadley ridică din umeri.

— Am impresia că tu şi cu tata aţi făcut o treabă bună.

— Te iubesc, îi spune mama, încet.

— Şi eu te iubesc, îi răspunde Hadley, după care, aproape de parcă ar fi fost planificat, legătura se întrerupe. Ea mai rămâne aşa timp de aproximativ un minut, după care lasă jos telefonul şi fixează cu privirea şirul caselor din piatră de peste drum.

În timp ce priveşte, se aprinde o lumină la una dintre ferestrele de la etaj, şi ea poate zări silueta unui bărbat care-şi culcă fiul, învelindu-l cu grijă şi apoi aplecându-se ca să-l sărute pe frunte. Imediat înainte de a ieşi din cameră, bărbatul îşi duce mâna spre perete şi apasă pe întrerupător, după care camera se întunecă din nou. Hadley îşi aminteşte de povestea lui Oliver, şi se întreabă dacă nu cumva şi băiatul acesta ar avea nevoie de vreo lampă de veghe, sau dacă sărutul de noapte bună al tatălui său este suficient ca să-i aducă somnul, un somn fără vise rele sau coşmaruri, fără monştri sau fantome.

Încă priveşte fereastra întunecată, căsuţa aceea dintr-un şir de mai multe, dincolo de stâlpii stradali luminaţi şi de cutiile poştale pudrate de ploaie, dincolo de aleea în formă de potcoavă care duce către hotel, când îi apare propriul ei gen de fantomă.

E la fel de surprinsă văzându-l, pe cât trebuie să fi fost el când îşi făcuse ea apariţia la biserică mai devreme, şi ceva anume din subita şi neaşteptata lui sosire o dezechilibrează complet, îi face

stomacul să se învolbureze, îi răpeşte bruma de stăpânire de sine care-i mai rămăsese şi i-o risipeşte în totalitate. El se apropie cu încetineală, costumul de culoare închisă aproape pierzându-se printre umbrele din jur, până când păşeşte în balta de lumină împrăştiată de felinarele hotelului.

— Bună, îi zice el, când ajunge îndeajuns de aproape, şi pentru a doua oară în aceeaşi seară, Hadley începe să plângă.

18
6:24 pm Ora Coastei de Est
11:24 pm Ora de referinţă a Meridianului Greenwich

Un bărbat urcă treptele cu pălăria în mâini, o femeie urcă treptele încălţată cu o pereche de cizme scandalos de înalte. Un băieţel urcă treptele ţinând în mână un joc video portabil. O mamă cu un copilaş care plânge. Un bărbat cu mustaţa ca o mătură. O pereche mai în vârstă, cu pulovere identice. Un băiat cu cămaşa albastră şi fără cea mai mică firimitură de gogoaşă.

Existau atâtea posibilităţi ca totul să fi decurs altfel.

Imaginează-ţi dac-ar fi fost altcineva, se gândeşte Hadley, iar inima îi palpită doar la simpla idee a acestei posibilităţi.

Dar, iată realitatea:

Un băiat urcă treptele cu o carte în mâini. Un băiat urcă treptele, cu cravata strâmbă la gât.

Un băiat urcă treptele şi stă jos lângă ea.

O stea de pe cer refuză să stea la locul ei, şi Hadley îşi dă seama că în realitate e un avion, că nu mai departe decât azi-noapte, steaua aceea fuseseră ei.

Niciunul dintre ei nu se grăbeşte să deschidă discuţia. Oliver stă la câţiva centimetri distanţă, privind drept înainte în timp ce o aşteaptă să termine cu plânsul, şi să fi fost numai asta, şi Hadley tot s-ar fi simţit recunoscătoare, pentru că i se pare o dovadă de înţelegere din partea lui.

— Cred că ai uitat ceva, spune el, într-un târziu, ciocănind cu degetul cartea de pe genunchii lui.

Iar când vede că ea nu-i răspunde, ci doar se şterge la ochi şi-şi trage nasul, întoarce în sfârşit capul şi-o priveşte.

— Te simţi bine? o întreabă.

— Nu-mi vine să cred de câte ori am putut să plâng pe ziua de azi.

— La fel şi eu, zice el, şi ea se simte imediat îngrozitor, fiindcă, desigur, el are mai mult decât oricine dreptul să plângă.

— Îmi pare rău, zice ea încet.

— Ei bine, nu putem să spunem că n-am fi fost preveniţi, meditează el, cu un mic zâmbet. Toată lumea zice mereu că e bine să ai la tine o batistă, la nunţi şi la înmormântări.

Fără să vrea, Hadley râde, la rândul ei.

— Sunt cât se poate de sigură că mie nu mi-a propus niciodată cineva să-mi iau o batistă la mine, declară ea. Kleenex, poate.

Se lasă din nou tăcerea peste ei, dar nu una încordată, cum fusese mai devreme, la biserică. Vreo câteva automobile se apropie de intrarea hotelului, mârâind din cauciucuri şi măturând cu farurile peste ei, astfel încât se văd obligaţi să-şi mijească ochii.

— Eşti bine? îl întreabă Hadley, şi el face un semn de încuviinţare.

— O să fiu.

— A decurs cu bine?

— Aşa cred, răspunde el. Cel puţin, pentru o înmormântare.

— Corect, îl aprobă Hadley, închizând ochii. Scuze.

El se întoarce spre ea, doar puţin de tot, dar suficient cât genunchiul lui să-l atingă pe-al ei.

— Şi eu îmi cer scuze. Toate lucrurile pe care le-am spus despre tatăl meu…

— Erai supărat.

— Eram furios.

— Erai trist.

— Eram trist, recunoaşte el. Şi încă sunt.

— Doar a fost tatăl tău.

Oliver încuviinţează din nou.

— O parte din mine şi-ar dori să fi semănat mai mult cu tine. Să fi avut curajul de a-i spune ce gândesc, înainte să fie prea târziu. Poate că atunci lucrurile ar fi evoluat altfel. Toţi anii aceştia fără să vorbim…

Se întrerupe, scuturând din cap.

— Pur şi simplu, mi se pare o risipă.

— Nu e vina ta, zice Hadley, aruncând o privire spre el.

Îi trece prin minte că ea nici măcar nu ştie cum a murit tatăl lui Oliver, cu toate că probabil fusese vorba despre o moarte neaşteptată.

— Ar fi trebuit să-ţi petreci mai mult timp cu el, încearcă ea.

Oliver îşi ridică mâna şi-şi slăbeşte nodul de la cravată.

— Nu sunt convins că s-ar fi putut schimba ceva.

— S-ar fi schimbat, insistă ea, cu un nod în gât.

— Nu e corect, exclamă el, abătându-şi privirea şi clipind furios.

— E la fel ca şi cu lampa de veghe, zice ea, şi chiar dacă-l vede începând să scuture din cap, continuă să vorbească. Poate că morala întâmplării este că el nu era dispus să ajute de la început. Poate era genul care se dă pe brazdă cu timpul.

Ultima parte o rostise cu mai multă blândeţe.

— Poate că amândoi aţi fi avut doar nevoie de mai mult timp, ca să vă daţi pe brazdă.

— E şi acum acolo, ştii? zice Oliver, după câteva clipe de tăcere. Lampa de veghe. Mi-au transformat camera într-una pentru oaspeţi după ce am plecat eu la facultate, şi mi-au urcat majoritatea lucrurilor în pod. Dar am observat-o acolo de dimineaţă, când mi-am lăsat bagajele. Aş pune pariu că nici măcar nu mai funcţionează.

— Eu pun pariu că da, intervine ea, şi Oliver zâmbeşte.

— Mersi.

— Pentru ce?

— Pentru asta, răspunde el. Tot restul familiei mele e acasă, dar eu simţeam că nu pot să respir acolo. Pur şi simplu, aveam nevoie de ceva aer curat.

Hadley clatină aprobator din cap.

— Şi eu, la fel.

— Aveam nevoie doar să…

Se întrerupe din nou, întorcându-şi privirea spre ea.

— E vreo problemă că sunt aici?

— Sigur că nu, răspunde ea, un pic cam prea repede. Mai ales după ce eu…

— După ce tu… ce?

— Am dat buzna la înmormântare, mai devreme, precizează ea, tresărind un pic la amintirea întâmplării. Nu că n-ai fi avut deja companie.

El se încruntă spre propriii pantofi pentru câteva clipe, până când pare să-i pice fisa.

— A, exclamă atunci. Nu era decât fosta mea iubită. Îl cunoştea pe tata. Şi era îngrijorată pentru mine. Dar nu era acolo decât în calitate de prietenă de familie. Zău.

Hadley se simte inundată de un val impetuos de uşurare. Nici nu-şi dăduse seama cu câtă putere îşi dorise ca tocmai acesta să fie adevărul, până în clipa de faţă.

— Mă bucur că ea a putut să fie acolo, îi spune, cu toată sinceritatea. Mă bucur că ai avut pe cineva.

— Da, cu toate că *ea* nu mi-a lăsat vreun material pentru lectură, replică el, trântindu-şi palma peste carte.

— Mda, dar în acelaşi timp, probabil că nici nu te-a forţat să stai de vorbă cu ea.

— Şi nici n-a făcut băşcălie de accentul meu.

— Şi nici n-a apărut neinvitată.

— Asta e valabil pentru amândoi, îi aminteşte el, aruncând o privire peste umăr spre intrarea hotelului, de unde un portar îi urmăreşte cu o privire vigilentă. Şi, în definitiv, de ce nu eşti înăuntru?

Hadley ridică din umeri.

— Claustrofobia?

— Nu, de data asta, răspunde ea. N-a fost prea rău.

— Atunci, înseamnă că ţi-ai imaginat cerul, nu?

Ea îl priveşte dintr-o parte.

— Toată ziua m-am gândit la el.

— Şi eu, zice Oliver, lăsându-şi capul pe spate.

Cumva, aproape fără ca măcar să-şi dea seama, s-au tras mai aproape unul de celălalt pe trepte, astfel încât, chiar dacă nu sunt tocmai lipiţi, ar fi cam greu să încapă ceva între ei. Prin aer pluteşte miros de ploaie, şi câţiva bărbaţi care fumau prin preajmă îşi sting ţigările şi intră la loc în hotel. Portarul îşi ridică privirea spre cer pe sub cozorocul şepcii, iar vântul face copertina să se cutremure şi să fluture, de parcă s-ar fi pregătit să-şi ia zborul.

O muscă poposeşte pe genunchiul lui Hadley, dar ea nu se clinteşte ca s-o alunge. În schimb, o urmăresc amândoi zbuciumându-se pentru câteva clipe, după care decolează din nou, atât de repede, încât aproape că nici n-o pot vedea.

— Mă întreb dac-o fi ajuns să vadă Turnul Londrei, zice deodată Oliver.

Hadley îl priveşte fără să înţeleagă.

— Prietena noastră din avion, o lămureşte el, zâmbind. Pasagera clandestină.

— A, da. Sunt convinsă că a ajuns. Iar acum probabil că s-a dus să vadă cum e viaţa de noapte.

— După o zi încărcată prin Londra.

— După o zi *lungă* prin Londra.

— Cea mai lungă, o aprobă Oliver. Nu ştiu tu ce-ai făcut, dar eu ultima dată când am dormit a fost în timpul prostiei ăleia de film cu raţe.

Hadley izbucneşte în râs.

— Nu-i adevărat. Ţi-a picat capul şi mai târziu. Pe umărul meu.

— Nici gând, protestează el, aşa ceva nu s-a întâmplat.

— Ba, crede-mă, că da, insistă ea, ciocnindu-şi genunchiul de al lui. Îmi amintesc totul perfect.

El zâmbeşte.

— Atunci, presupun că-ţi aminteşti, de asemenea, că te-ai luat la ceartă cu femeia aia, în sala de aşteptare?

Acum e rândul lui Hadley să se arate indignată.

— Ba *nu* m-am certat, argumentează ea. Să rogi pe cineva să aibă grijă de valiza ta mi se pare o solicitare perfect rezonabilă.

— Sau o potenţială crimă, depinde din ce unghi o priveşti, precizează el. Ai avut noroc cu mine, că te-am salvat.

— Corect, aprobă Hadley, râzând. Cavalerul meu în armură strălucitoare.

— La dispoziţia dumneavoastră.

— Îţi vine să crezi că asta n-a fost mai departe decât ieri?

Un alt avion traversează peticul de cer de deasupra lor, şi Hadley se apleacă peste Oliver în timp ce-l urmăresc cu privirile, ţintind cu ochii punctele de lumină pâlpâitoare. După câteva clipe, el o înghionteşte cu blândeţe, ca să se poată ridica, după care-i oferă o mână.

— Hai să dansăm.

— Aici?

— Eu mă gândisem că înăuntru, la drept vorbind.

Oliver priveşte în jur, ochii fugindu-i de la treptele acoperite cu mochetă până la agitatul portar şi apoi la automobilele aliniate în faţa intrării, după care încuviinţează.

— Dar, de ce nu?

Hadley se ridică în picioare şi-şi netezeşte rochia cu palmele, după care Oliver îşi plasează mâinile ca un dansator profesionist de bal, una pe spinarea ei şi cealaltă în aer. Poziţia corpului îi e perfectă, iar chipul, plin de seriozitate, şi ea se strecoară în braţele care-o aşteaptă, cu un zâmbet sfios.

— Habar n-am cum se poate dansa aşa, mărturiseşte.

— Îţi arăt eu, răspunde el; şi totuşi, încă nu s-au clintit nici măcar cu un centimetru. Doar stau acolo, echilibraţi şi pregătiţi, parcă aşteptând să înceapă muzica, amândoi neputând să-şi împiedice zâmbetul. Îi simte mâna pe spatele ei ca şi cum ar fi ceva încărcat de electricitate, şi faptul că stă aşa acolo, dintr-odată atât de aproape de el, e suficient ca să-i provoace ameţeală. E o senzaţie ca de prăbuşire, ca de uitare a cuvintelor unui cântec.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, îi zice ea, cu o voce moale. Nu-mi vine să cred că m-ai găsit.

— Tu m-ai găsit prima, îi aminteşte el, şi când se apleacă s-o sărute, e un sărut lent, şi dulce, şi ea ştie că tocmai acesta va fi cel pe care şi-l va aminti mereu. Pentru că, în timp ce precedentele două săruturi le simţise ca pe încheieri, acesta era, fără discuţie, un început.

Ploaia începe să cadă în timp ce stau ei acolo, o burniţă piezişă care se aşterne uşor peste ei. Când îşi ridică din nou capul, Hadley zăreşte o picătură aterizând pe fruntea lui Oliver şi apoi lunecând până pe vârful nasului, aşa că, fără să se mai gândească, îşi ia mâna de pe umărul lui ca să i-o şteargă.

— Ar cam fi cazul să intrăm, zice ea, iar el încuviinţează şi-o ia de mână. Are genele ude, şi o priveşte de parcă ea ar fi răspunsul la cine ştie ce enigmă. Intră amândoi, împreună, ea având rochia deja presărată cu pete de ploaie, în timp ce umerii sacoului lui sunt acum cu o nuanţă mai închişi decât înainte, dar zâmbesc amândoi, ca şi cum ar fi un gen de problemă de care n-ai cum să scapi, precum o criză de sughiţuri.

În faţa uşilor salonului de bal, Hadley se opreşte, trăgându-l uşor de mână.

— Eşti sigur că ai chef de nuntă în clipa asta?

Oliver îşi coboară spre ea o privire atentă.

— Atâtea ore câte am zburat cu avionul, tu nu ţi-ai dat seama că tocmai mi-a murit tatăl. Şi ştii de ce?

Hadley nu-şi dă seama ce ar putea să-i răspundă.

— Pentru că eram cu *tine,* îi spune el. Mă simt mai bine când sunt cu tine.

— Mă bucur, spune ea, şi apoi se surprinde pe ea însăşi, înălţându-se pe vârfurile picioarelor şi sărutându-l pe obrazul aspru.

Aud muzica de dincolo de uşi, iar Hadley inspiră adânc, şi apoi le împinge, deschizându-le.

Acum, mesele sunt goale, în majoritate, şi aproape toată lumea e pe ringul de dans, legănându-se pe ritmul unui vechi cântec de dragoste. Oliver îi oferă încă o dată mâna, şi apoi o conduce prin labirintul meselor, trecând printre farfurii cu felii de tort pe jumătate mâncate şi pahare lipicioase de şampanie şi ceşti goale de cafea, până când ajung în mijlocul încăperii.

Hadley îşi roteşte privirea în jur, fără să se mai simtă acum stânjenită de atâtea perechi de ochi îndreptate spre ea. Domnişoarele de onoare nu dau dovadă de o prea mare discreţie, arătând spre ei şi hlizindu-se, iar din locul în care dansează cu Monty, cu capul pe umărul lui, Violet îi face cu ochiul, parcă vrând să-i transmită: *Ţi-am zis eu!*

De cealaltă parte a sălii, tata şi Charlotte şi-au încetinit mişcările, aproape oprindu-se, amândoi holbându-se spre ei. Dar, când îi întâlneşte privirea, tata îi zâmbeşte înţelegător, şi Hadley nu se poate abţine să nu-i răspundă cu un surâs plin de lumină.

De data asta, când Oliver îi oferă mâna ca să danseze, o trage aproape de el.

— Ce s-a întâmplat cu tehnicile acelea protocolare ale tale? rosteşte ea, cu gura în umărul lui. Nu toţi gentlemenii cuviincioşi din Anglia dansează aşa?

Când îi răspunde, îi simte zâmbetul după glas.

— Îmi desfăşor proiectul de cercetare pe perioada verii în domeniul diferitelor stiluri de dans.

— Aşadar, asta înseamnă că în continuare o să dansăm tango?

— Numai dacă eşti dispusă pentru aşa ceva.

— În realitate, ce studiezi?

El se lasă uşor pe spate, ca s-o poată privi.

— Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere.

— Foarte nostim, zice ea. Ce anume, de fapt?

— Vorbesc serios.

— Nu te cred.

El râde, apoi îşi coboară buzele astfel încât să ajungă aproape de urechea ei.

— În cazul oamenilor care se cunosc în aeroporturi, probabilitatea de a se îndrăgosti unul de celălalt este cu

şaptezeci şi doi la sută mai mare decât în cazul oamenilor care se cunosc oriunde altundeva.

— Eşti caraghios, îl apostrofează ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. Ţi-a mai spus-o cineva până acum?

— Da, răspunde el, râzând. Tu, de fapt. Cam de o mie de ori pe ziua de azi.

— Ei bine, ziua de azi aproape că s-a terminat, constată Hadley, aruncând o privire spre ceasul aurit plasat de cealaltă parte a sălii. Mai sunt doar patru minute. E unsprezece şi cincizeci şi şase.

— Asta înseamnă că ne-am cunoscut acum douăzeci şi patru de ore.

— Parcă a fost mai mult.

Oliver zâmbeşte.

— Ştiai că în cazul persoanelor care se întâlnesc în cel puţin trei situaţii diferite în decursul unei perioade de douăzeci şi patru de ore, probabilitatea de a se întâlni şi altă dată este cu nouăzeci şi opt la sută mai mare?

De data asta, ea nu se mai oboseşte să-l corecteze. Măcar acum, preferă să creadă că el are dreptate.

Sfârşit

MULŢUMIRI

Există o posibilitate statistică foarte probabilă ca romanul acesta să nu fi apărut fără înţelepciunea şi încurajările lui Jennifer Joel şi Elizabeth Bewley. Le sunt, de asemenea, extraordinar de recunoscătoare lui Binky Urban şi Stephanie Thwaites, tuturor celor de la ICM şi Curtis Brown, minunatei echipe de la Poppy, colegilor mei de la Random House, prietenilor şi familiei mele, care mi-au acordat întregul sprijin. Vă mulţumesc tuturor.

JENNIFER E. SMITH este autoarea mai multor romane pentru tineri, precum *The Comeback Season, You Are Here, The Storm Makers* şi, evident, cel de faţă.

Are un master în *creative writing* la Universitatea St. Andrews din Scoţia. În prezent, lucrează ca editor la New York.

Cărţile i-au fost traduse în 28 de limbi, iar următorul ei roman, *This Is What Happy Looks Like,* este în curs de apariţie, şi urmează a fi publicat şi în România tot la Editura EPICA.

Romanul *Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere* – prima carte a autoarei tradusă în limba română – este deja un bestseller internaţional, cu film în producţie. Dustin Lance Black, scenaristul şi regizorul viitoarei ecranizări, apreciază că povestea are potenţialul de a fi *Când Harry a cunoscut-ope Sally* pentru tânăra generaţie.

Cine și-ar fi închipuit că patru minute ar putea schimba totul?

PENTRU TÂNĂRA DE ȘAPTESPREZECE ANI, Hadley Sullivan, această zi pare să fie una dintre cele mai rele de până acum…

Tocmai a pierdut avionul, este blocată în aeroportul JFK din New York și e pe cale să întârzie la nunta propriului ei tată, care se căsătorește, pentru a doua oară, la Londra, cu o femeie pe care n-a văzut-o în viața ei.

Apoi, așteptând să se îmbarce în următorul avion, îl întâlnește pe Oliver. E britanic. Și e foarte drăguț. Și o va însoți în noul ei *zbor*.

Călătoria de-o noapte trece căt … pierd unul de altul în aglomerația din aeropo…

Îi va aduce oare soarta din nou…

Desfășurată pe parcursul a dou… Hadley și a lui Oliver ne vorbește despre … șansă și despre dragostea la prima vedere…

POSIBILITATEA STATISTICA DE A
32507039
325
9786069333518
29,90 LEI
30/05/13

O CARTE DE PE LISTA NEW YORK TIMES *EDITORS' CHOICE*

„Un roman dinamic și antrenant, cu o minunată idee romantică drept premisă. Cititorii vor fi absorbiți, odată cu Hadley, de profunzimile emoționale pe care le străbate." — *PUBLISHERS WEEKLY*

„Vă veți îndrăgosti de această carte — este o certitudine statistică!"
— MARGARET STOHL, autoare a seriei bestseller *Cronicile Casterilor*

„Romantic și inteligent, acest roman este un *must-read*. Imediat ce vei face cunoștință cu Oliver, o să te rogi să pierzi și tu următorul zbor."
— SARAH MLYNOWSKI, autoarea bestsellerului *Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)*

www.edituraepica.ro

Teens Love BOOKS Teens Love

ISBN: 978-606-93335-1-8
9786069333518

Cover photo © Oleg Oprisco / Trevillion Images
Cover design by Liz Casal
Cover © 2012 Hachette Book Group, Inc.